

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

We might be broken,
but we're not done.

A romantic couple is shown from the chest up, embracing and kissing. The man is shirtless and has a beard, while the woman has long blonde hair and is wearing a dark, sleeveless top. They are standing in shallow water, and the background is a soft, hazy sunset or sunrise over a body of water. The title 'TAKE ME back' is overlaid on the image. 'TAKE' and 'ME' are in a large, white, sans-serif font, while 'back' is in a smaller, orange, cursive script font.

TAKE ME back

USA Today Bestselling Author

MEGHAN
MARCH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Beni Geri Götür

Meghan March

Telif Hakkı © 2017 Meghan March LLC Tüm

hakları saklıdır.

Editör: Pam Berehulke Kurşun

Geçirmez Düzenleme

www.bulletedproofediting.com

Kapak tasarımı: Sommer Stein

Perfect Pear Creative Covers

Kapak fotoğrafı: Sara Eirew

Sara Eirew Photography

www.saraeirew.com

İç Tasarım: Stacey Blake

Şampanya Formatları

www.champagneformats.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir incelemede kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Web sitemi ziyaret edin: www.meghanmarch.com.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı Bu](#)
[Kitap Hakkında](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46 Sonsöz](#)

[Ayrıca Meghan March](#)

[tarafından Teşekkür](#)

[Yazarın Yazar](#)

[Hakkında Notu](#)

Bu Kitap Hakkında

Bir kumsalda aşık olduk, cennette evlendik ve onu gün batımına taşıdım. Her şey mükemmel olmalıydı ama "Evet" demek sonsuza kadar mutlu olmayı garanti etmiyor.

İki yıl sonra, inşa ettiğimiz duvarların ardında ikimizi de zar zor tanıyorum.

Her şeyi yoluna koymanın zamanı geldi. Tropik bir cennete geri dönüyoruz. Hala bu işi yürütüp yürütemeyeceğimizi öğrenmek için.

Ondan vazgeçmeye niyetim yok ama bizi kurtarmak için her şeyi riske

atmalıyım. İki hasarlı insan.

Sayısız sır.

Hayatımızın mücadelesi.

Kırılmış olabiliriz ama işimiz bitmedi.

Bölüm 1

Kat

Lanet olsun. Geç kalacağım.

Araba servisim Houston havaalanına doğru yola çıkarken telefonumdaki saati on yedinci kez kontrol ediyorum. Eğer bu uçuşu kaçırsam, Dane beni asla affetmeyecek. İki yıllık evliyiz ve bunu çok iyi biliyorum.

"United Airlines, değil mi?" diye soruyor şoför.

"Evet. Lütfen. Uçağımın kalkmasına bir saatten az kaldı."

Dikiz aynasına bakıyor ve gözlerini bana diyor. "Umarım bavulları kontrol etmek zorunda kalmazsınız. İzin vermeyebilirler."

"Bavulları kontrol etmeme gerek yok. Sadece ... acele et."

Başını sallıyor ve United terminaline giden yola girmeden önce kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor. Her şey için erken olan kocamın kapıda beklediğini, her üç dakikada bir saatine baktığını ve yıldönümü gezimize yalnız çıkmasını sağlayıp sağlamayacağımı merak ettiğini şimdiden hayal edebiliyorum.

Brezilya ağdasını atlamalıydım. Neden kırk beş dakika boyunca birinin kadınsı bölgelerimdeki tüyleri yolmasının aramızdaki uçurumu kapatmaya yardımcı olacağını düşündüm bilmiyorum.

Şimdi tüyleri yolunmuş bir tavuğa benziyorum ve kocam beni boğabilir.

Dallas'tan gelen uçağım bu sabah saat yedide iniş yaptı ve Dane'in çoktan ofise gittiğini görmek için aceleyle eve geldim. Benim için iyiye işaret değildi. Yatak odasına doğru çılgınca bir koşuşturmanın ardından, takım elbiselerimi ve bluzlarımı yatağın üzerine bıraktım ve bir avuç bikiniyi (hala uymaları için dua ediyorum), farklı bir hayatın parçasıymış gibi görünen egzotik hafta sonu kaçamaklarından birkaç elbiseyi ve diğer şortlar, tişörtler, örtüler ve sandaletlerden oluşan rastgele bir seçkiyi aldım. Tuvalet çantam fermuarlı bölmesinden hiç çıkmıyor, ama ne zaman çıkıyor ki? Benimle birlikte

Bavulumu yeniden yükledim ve sarı saçlarımı iş yorgunluğundan arındırıp tatile hazır hale getirmek için saat dokuzda spaya vardım.

Artık böyle yaşıyorum. Oradan oraya koşturuyorum, nefes almak için zar zor duruyorum. Kendime düşünmek için boş zaman vermezsem, kırılmayacağım.

Yapmalıyım. Kalmalıyım. Meşgul.

Şimdi yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum ve hayatımın en yıkıcı ikinci günüyle çakışan bir tatile çıktığım için heyecanlıymış gibi davranıyorum.

Gideli bir yıl olduğuna inanamıyorum.

Keder kabarıyor ve cenazeden bir hafta sonra kendimi yataktan sürükleyerek kaldırdığımdan beri yaptığım gibi, onu bastırıyorum ve ağlama isteğimi yutuyorum.

İşte bu yüzden tatil yapmıyorum. İşte bu yüzden canımı dişime takarak çalışıyorum, havaalanlarında, otellerde ve konferans salonlarında daha fazla zaman geçiriyorum, müşterilerimin sorunlarını çözüyorum, böylece kendi sorunlarım için endişelenecek zamanım olmuyor.

En azından onlarınki çözülebilir.

Ama deniyorum çünkü Dane kararlıydı. Çoktan rezervasyon yaptırana kadar bana seyahatten bahsetmedi bile ve ben de hayır diyemedim.

Arkamızda bir kiralık araç servisinin kornası çalışıyor ve şoförüm terminalin önünde birinin yerini çalmak için direksiyonu kırarken beni şimdiki zamana geri döndürüyor.

"Acele etseniz iyi olur bayan. Geç kalacaksınız."

Kapıyı açtım ve bavulumu arabadan çıkardım. Tanrıya şükür bu iş hesabıma yazılıyor ve ona ödeme yapmakla vakit kaybetmek zorunda kalmıyorum.

Sürgülü kapılara doğru koşarken omzumun üzerinden "Teşekkür ederim," diye bağıriyorum. Check-in bankosunu hızla geçiyorum çünkü ben deneyimli bir gezginim,

Biniş kartlarımı telefonuma yükledim bile ve hızlandırılmış güvenlik hattına doğru ilerliyorum.

Kalkışa 39 dakika var. Ben hallederim.

Yirmi altı dakika sonra nihayet güvenlikten geçiyorum ve koridordan aşağıya, tabii ki terminalin en sonunda bulunan kapıya doğru koşuyorum.

Tam da hayal ettiğim gibi, Dane oturma alanının kenarında durmuş, telefonu kulağına götürmüş, kapı görevlisinin başının üzerindeki saate bakıyor.

"Selam. Özür dilerim. Buradayım."

Sesime doğru döndü. Kısa koyu kahverengi saçlarına mükemmel uyum sağlayan kahverengi gözleri üzerimde geziniyor. Kaşları derin bir V çiziyor.

Kaçak hafta sonlarımızda havaalanında karşılaştığımızda sırtıp kendimi kollarına attığımda beni yakalayışından tamamen farklı. Ama bu her şey değişmeden önceydi.

Dane aramayı sonlandırır ve telefonunu gri şortunun cebine sokar. Beyaz tişörtü omuzlarının ve kollarının kalın kasları üzerinde geriliyor ve normalde iş için giydiği kolalı gömleklerin kollarının altında gizlenen gri ve siyah mürekkebi ortaya çıkarıyor.

"Tanrım, Kat. Bunun bana her şeyin bittiğini söyleme şeklin olduğunu sanıyordum." Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi.

"Ne?"

"Dün gecedan beri mesajlarıma cevap vermedin, bu sabah gelip gelmeyeceğini öğrenmek için gönderdiğim üç mesaj da dâhil. İşin senin için her şeyden önce geldiğini anlıyorum ama cidden, bu da ne böyle?"

Ona bakıyorum, sanki kocam yerine bir yabancıya bakıyormuşum gibi hissediyorum. "Bitti mi?"

"Sen böyle sessiz kaldığında başka ne düşünebilirim ki?"

El yordamıyla telefonumu bulup, sanki uzaylı teknolojisi tutuyormuşum gibi ona bakıyorum. "Hiç mesaj almadım."

"Yarım düzine mesaj attığım için buna inanmak zor."

Podyumdaki kadın, "Biniş öncesi işlemlerimizi tamamladık ve şimdi birinci sınıf kabinimiz olan Grup Bir'e biniyoruz," diye anons ediyor.

Dane çantasının kayışını tutup omzunun üzerinden geçirdi. "Hadi şu lanet uçağa binelim."

İki yıllık evlilik ve şimdiden bu noktaya geldi.

Hepsi benim hatam.

Bölüm 2

Kat

Zihnim, içinden tekrar tekrar geçen "*over*" kelimesi dışında bomboş.

Buraya nasıl geldik? Bir zamanlar, Dane ve ben mutluyduk. Birbirimize aşıkık.

Peri masallarında, düğünü her zaman düğün takip eder *ve sonsuza dek mutlu yaşarlar*. Gerçek hayatta, *ben* sadece gerçek iş başlıyor demektir.

Kapı görevlisi bana başını salladığında gözyaşlarımı tutamıyorum ve telefonumun ekranını tarayıcının üzerine tutuyorum.

"Teşekkür ederim, Bayan Cross."

Bayan Cross. Belki de çok uzun sürmez.

Dane'in peşinden jet köprüsünden uçağa doğru ilerliyorum. Çantasını baş üstü bölmesine itiyor ve benim el çantamı alıp yerleştirmek için arkaya uzanıyor. Kızgın olduğu ve beni boşamayı düşündüğü zamanlarda bile, Dane'in hâlâ görgü kuralları var.

"Pencere mi koridor mu?" Sorarken omzumla göz teması kuruyor.

"Hangisini istemiyorsan."

"Pencereyi alabilirsin." "Emin misin-"

"Kat, *pencereyi al*." Kelimeler sıkılmış dişlerinin arasından çıkarken çenesi zorlukla hareket ediyor.

Geri çekiliyor, böylece ben de sıraya geçip çantamı önümdeki koltuğun altına sıkıştırabiliyorum.

Daha fazla yolcunun geçmesine izin vermek için koridordan çıkarken "Dizüstü bilgisayarını çantandan çıkarmak ister misin?" diye soruyor.

Cevap verirken sesim kısık çıkıyor. "Yanımda değil."

Şaşkınlık yüzüne damgasını vurdu. "Ne?"

"Ben getirmedim."

"Getirmedin." Sanki Swahili dilinde bir cümle kurmaya çalışıyormuş gibi kelimeleri yavaşça söylüyor.

Şaşırması şaşırtıcı değil. Balayımıza bile dizüstü bilgisayarımı getirmiştım. En son ne zaman onsuz bir yere gittiğimi hatırlamıyorum. Muhtemelen şirkete başlamadan önce, Dane'le tanıştığım hafta. . .

* * *

İki buçuk yıl önce Kutsal.

Kahretsin.

Beynimin çağrıştırabildiği tek iki kelime bunlardı. Tamam, sadece ikisi değil, çünkü aralarında kesinlikle bir F-bombası vardı.

Kutsal. Kahretsin. Kahretsin.

Sadece Meksika'nın bulabileceği türden bir rom lezzeti olan hindistan cevizli içeceğimin pipeti ağzım açık kalırken yana düştü.

Hayatımda gördüğüm en muhteşem adam, dövmeli bir Yunan tanrısı gibi okyanustan çıktı. İstedığınız kadar klişe deyin ama bu adam . . . *Vay* canına.

Bir eliyle yüzündeki suyu silerken diğer eliyle şnorkelini ve maskesini sallıyordu. Mükemmel yapılı vücudunun her santimi yağsız, kaslı ve bronzlaşmış altın rengindeydi. Bir de kolunu saran ve göğsüne dökülen mürekkep vardı. Başını salladığında kısa siyah saçlarından sular uçtu ve kalbim kaburgalarıma çarptı.

"*Vay anasını...*" En iyi arkadaşım Benjie yanımdaki sandalyeden seslendi.

"Benimki. Benim. Ben çağırıyorum." Gözlerini kapatmak için kolumu uzattım, böylece

ama mesafeyi yanlış hesapladım ve Benjie'nin içkisini kucağına düşürdüm.

"Lanet olsun, kızım!" Benjie şezlongundan sıçradı ve bana doğru döndü. "Kendine dikkat et. Ayrıca, ikimiz de biliyoruz ki bunu sen söyleyemezsin. Onunla ne yapacağını bile bilemezsin."

Öfkeli bir nefes çektim ve ayağa fırladım. Romun lezzeti hindistan cevizinin kenarından taşarak tenime sıçradı ve bikinimin üstünü ıslattı.

Benjie'nin bakışları göğüs dekoltemden damlayan dondurucu soğukluktaki içeceğe odaklandı. Artık iyice belirginleşen meme uçlarıma bakmadığını biliyordum çünkü o erkeklerden hoşlanıyordu, memelerden değil.

Ve ben de öyle, lanet olsun.

"Sözünü geri al. Onunla ne yapacağımı çok iyi biliyorum." Hafif sarhoş olduğum için sesimin taşıtığının farkında değildim.

"Gerçekten mi?" Benjie elini kalçasına götürdü. "Söyle bana. Tam burada, hemen şimdi. O seksi dövmele erkek etiyse ne yapardın? Ayrıntılı olarak."

"Ben" Aptal gibi kekeleydim, Benjie'yi şok edip kabul etmesini sağlayacak bir şey bulmaya çalışıyordum.

O kadar çok düşünüyordum ki, bakışlarının omzumun üzerinden geçtiğini fark etmemiştim. Ya da belki de daha önce içtiğim üç hindistan cevizli içki gözlem yeteneğimi çalmıştı.

"Bekliyorum," dedi benimle alay ederek.

"Ona öyle bir binerim ki, işim bittiğinde yeni bir eyere ihtiyacı olur." Hindistan cevizimi selamlamak için kaldırdım, biraz fazla coşkulu bir şekilde.

Kalan sıvı geriye doğru bir kavis çizerek uçtu ve arkamdan alçak, yumuşak bir küfür geldi. Etrafımda döndüm ve yeni sahiplendiğim aygırımla yüz yüze geldim.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Yüzünden damlayan su yerine, içkimden arta kalanlar şimdi yanağından aşağı süzülüyordu.

"Sanırım bu senin." Hindistan cevizimi süsleyen hibiskus çiçeğini mürekkepli ön kolundan kaldırıp bana uzattı.

Ona baktım, almak için hareket etmedim, muhtemelen beynim aşırı uyaran yüklemesi nedeniyle vücudumun geri kalanıyla iletişim kurmayı bıraktığı için.

Benjie beni arkamdan dürttü. "Çiçeği al, Kitty Kat."

Adamın neredeyse siyah denecek kadar koyu kahverengi gözleri yüzümden Benjie'ninkilere kaydı.

"Başka bir adamın kızına çiçek vermesine izin mi vereceksin?"

Vay canına, sesi. Derin, lezzetli ve tamamen erkek.

"İsteseydin ona burada, sahilde *D yapmana* izin verirdim. Tanrı biliyor ki buna benden daha çok ihtiyacı var," dedi Benjie, boğazını yumruklamak istememe neden olan bir ses tonuyla.

Beni otobüsün altına atmanın yolu, Ben-Ben.

Adamın gözleri büyüdü ve bir an için nasıl cevap vereceğinden emin olamadım.

Ve sonra oldu. Gürleyen kahkahalar. Tüm vücudu işin içine girdi ama tek bir zerresi bile sallanmadı. Hayır, bu sert vücutlu adam sadece

mizahla titreşiyordu.

Şimdiye kadar tanık olduğum en iyi görüntü-ses kombinasyonuydu.

Ses kaybolduğunda uzandı ve hâlâ güzel olan ebegümecini kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Onu yemeğe götürerek başlamayı tercih ederim."

Başımı salladım. "Birlikte tatildegiz, yani-"

Benjie sözümü kesti. "Saat yedide o barmenle buluşmak için plan yaptım bile. O tamamen senin."

Ona bakmak için döndüm. "Ne dedin?"

"Kankalar karılardan önce gelir," dedi masum bir ses tonuyla ama tanıdığım ve sevdiğim bir ahmak gibi çıktı.

"Ciddi misin?"

"Seni seviyorum ama ben de *D*'yi seviyorum." Göz kırptı.

"O zaman seni saat yedide odandan alırım," dedi yabancı.

"Kat on iki numarada." Benjie, ben aniden sessizleştiğim için bu bilgiyi verdi.

"On iki numara. Saat yedide. Orada olacağım." Adamın bakışları yüzümden vücuduma doğru kaydı ve bunu bir dokunuş gibi hissettim. "Eğer bunu giyersen, seni eve götürmek isteyen adamlarla savaşmakla meşgul olacağım ve gecenin tadını çıkaramayacağım."

Benjie'ye ve bana başıyla selam verip uzaklaşırken ağzım bir karış açık kaldı.

"Vay anasını," diye fısıldadım.

"Kahretsin doğru," dedi Benjie, sesi kısılmıştı. "O kıcı ilk ben görseydim, onu almana asla izin vermezdim."

* * *

Günümüz

"Size ne içireyim?"

Uçuş görevlisinin sorusu beni anılarımdan koparıp alıyor. Aramızdaki kolçağa kokteyl peçetesi bırakıyor ve Dane görmeden önce yanağımdan süzülen yaşı silmek için birini kapıyorum.

Keşke her şeyi geri sarabilseydim. O güne geri dönmek ve Benjie'den bana asla yalan söylemeyeceğine dair söz almak için her şeyimi verirdim. Eğer biraz uyarılmış olsaydım, belki şimdi her şey farklı olurdu.

"Şampanya, tabii ki. İkinci evlilik yıldönümümüzü kutluyoruz," diye cevap veriyor Dane.

Uçuş görevlisi gülümsüyor, ses tonundaki alaycı ifadeyi tamamen kaçırıyor. "Bu çok heyecan verici. Tebrik ederim."

Telaşla uzaklaşıyor ve ben sesimi çıkarmıyorum. "Gerçekten özür dilerim. Mesajlarını almadım."

Dane kayarak bana baktı. "Öncelik listende son sırada olduğumu zaten teyit etmiştik ama senin için çok endişelendim Kat. Soyuldun mu, öldürüldün mü ya da uçağına yetişebildin mi bilmiyordum. Artık bana nereye gittiğini söylemiyorsun, bu yüzden seni kontrol etmek kolay değil."

Her kelimenin altında hayal kırıklığı yatıyor ve bunun iyi bir işaret mi yoksa kötü bir işaret mi olduğuna karar veremiyorum. En azından kayıtsızlık değil. O daha kötü olurdu.

Sesimi kısık tutuyorum. "Öncelik listemde son sırada değilsin. I . . . Ne olduğunu bilmiyorum."

"Her neyse."

Kafamın içinde dönüp duran tek kelime bir sonraki sorumu sormamı gerektiriyor.

"Bitmesini istiyor musun?"

Uçuş görevlisi şampanyamızla dönmeden önce cevap verme fırsatı bulamıyor.

"Tekrar tebrikler. Her yıldönümü küçük bir zaferdir."

İkimiz de ona teşekkür ediyoruz ve o da birinci sınıf kabinin geri kalanı için içecek getirmeye devam ediyor.

Dane'in nasıl cevap vereceğini merak ederek şampanya kadehini sinirli parmaklarımla tutuyorum. Koltuğunda dönüyor ve kadehini neredeyse benimkine degecek kadar kaldırıyor.

"Hâlâ bir biz olup olmadığını anlamak için on günümüz var. Seni seviyorum Kat, ama ikimiz de bunun için savaşılmaya istekli değilsek bunun hiçbir anlamı yok. Eve dönerken uçakta bana var mısın yok musun söyleyeceksin. Anlaştık mı?"

Ültimeumu saçma sapan, Dane'in bu işi halledebileceği en iyi yol. Midem dönüp düğümlenirken yutkunuyorum. "Anlaştık," diye fısıldıyorum.

Dane bardağının kenarını benimkiyle tokuşturuyor.

Bölüm 3

Dane

Telefonunu çıkarırken Kat'in eli titriyor. Kapıyı kapatmadan önce bir kez daha kontrol ediyor ve sonunda o lanet şeyi uçak moduna geçirmesini sağlıyor. Bu onun bir uzantısı ve kafasının tepesine bakarak yüzüne baktığımdan daha fazla zaman geçiriyorum çünkü her zaman işe gömülüyor. Yanımdayken bile orada değil.

"Kahretsin." Küfür dudaklarının arasından bir fısıltı olarak çıkıyor.

"Ne?"

Parmaklarını kaldırıp burnunun kenarını sıktığında, açıklama konusundaki isteksizliği yüzünden okunuyor. Diğer eliyle telefonun ekranını bana doğru çeviriyor.

"Bu sabahki uçuşumdan beri uçak modundaydı. Bu yüzden hiç mesaj almadım."

Buna ne diyeceğimi bile bilemiyorum, onun yerine başımı sallıyorum ve şampanyamın geri kalanını içiyorum. Bu son kez bir yıldönümüne kadeh kaldırışımız olabilir, o yüzden tadını çıkarabilirim.

Ayarı değiştirir değiştirmez telefonu elinde vızıldıyor, şüphesiz mesajlarımın sinyalini veriyor. Özür dileyen bir gülümsemeyle e-postasını açıyor ve parmakları havada uçuşuyor.

Yemin ederim, dünya yanıyor olabilir ama Kat yine de onu görmezden gelmenin ve üretken olmanın bir yolunu bulurdu. Eskiden onun çılgın iş ahlakıyla gurur duyardım, ama şimdi hayal kırıklığı gururumu bastırıyor çünkü bu beni dışlama yönteminin bir parçası.

Bazı insanlar kaçıışı bir şişede bulur, benim karım ise kendi arkadaşlığında.

Evliliğimizin berbat olmasının uzun nedenler listesine eklenecek bir şey daha. Eminim bir psikiyatrist yansıttığımı söyleyecektir.

Peki ya senin sırların?

Ona anlatmaya çalışmadım değil.

Uçağa biniş kapısının kapandığı anonsu yapıldıktan sonra bile hâlâ tıklamaya devam ediyor. Uçuş görevlisi duraklıyor, bir eli koltuğumun arkasında, onaylamayan dudaklarını büzüyor.

"Hanımefendi, cihazınızı şimdi uçak moduna geçirmeniz gerekiyor."

"Bir saniye. Sadece göndermem gereken-" Yazmayı bitirmek için sözlerini keser.

Uçuş görevlisi sanki bunu defalarca duymuş gibi birkaç saniye bekler. Tanrı biliyor ki duydum.

Kat telefonu kucığına bırakır ve ellerini havaya kaldırır. "Gördün mü? Bitti. Kapalı."

Uçuş görevlisi bakışlarımı yakalıyor. "Eminim bunu tatilde rahatlatmak için çok uğraşmışsındır."

"Hiçbir fikrin yok," dedim ona.

Kırk dakika sonra Meksika Körfezi'nin üzerinde bir yerdeyiz. Elimi uzatıp Kat'ın kıpırdayan parmaklarına koyarak onu sakinleştirmek istiyorum ama yapmıyorum. O benim karım olabilir ama şu anda bu etiketin içi boş geliyor.

Yeni bir çalma listesi seçiyorum, cennete birinci sınıf bir uçuştan çok yorucu bir egzersiz için daha uygun bir liste.

Çevresel görüşümde Kat kulaklığını ayarlıyor ve Baileys ile tatlandırılmış kahvesine uzanıyor. Bu onun ikinci kahvesi ve merak ediyorum, şimdi seçtiği uyarıcı -iş- gittiğine göre, benim verdiğim ultimatomla uğraşmak yerine boşluğu dolduracak bir şey bulacak mı?

Geri almayacağım.

Aramızdaki duvarı yıkabilmemin tek yolu buysa, bunu yapacağım. Bu hafta benim için de cehennem gibi, her ne kadar nedenini bilmese de.

Ona söylemek zorundasın.

Doğru, sanki bana ihtiyacı olduğunda neden yanında olmadığımı açıklamak çok kolay olacakmış gibi. *İki kere*. Bu harika olacak.

Duvarı Kat inşa etmiş olabilir ama tuğlaları ona ben verdim.

Doğru kadının dünyanı alt üst edeceğini söyleyen her erkek neden bahsettiğini çok iyi bilir. Bekar hayatı yaşamaktan son derece mutlusunuzdur, ama sonra lanet olası bir kasırga gibi içeri dalan bir kadınla tanışırsınız. Hiçbir uyarı olmadan ve aniden hayatınız tanınmaz hale gelir.

Bu Kat'ti. Planın bir parçası değildi. Çözdüğümü sandığım her şeyi değiştirdi ve dahası, bunu yaptığının farkında bile değildi.

Her şey parçalanmadan önce, bunun başıma gelen en iyi şey olduğunu söyleyebilirdim. Şimdi yanımdaki koltukta bir yabancıyla olduğu gibi göz temasından kaçınıyor.

Başlangıçta, işlerin bu noktaya geleceğini asla hayal edemezdin.

* * *

İki buçuk yıl önce

Beklemek bana göre değildi. İşleri halledip yoluma devam etmek en iyi yaptığım şeydi. Bu iş için başka biri daha iyi bir seçim olabilirdi ama kısa çöpü ben çekmiştim.

Birkaç gün boyunca her şey dahil tatil köyünde kimin oturacağı konusunda kavga etmek zorunda kaldığınızda garip bir grup oluşturunuz.

Yeni bir eyere ihtiyacım olana kadar bana bineceğini söyleyen bir kadının emin olmayan kekelemesini duyduğumda görevle ilgili sıkıntım azaldı.

Bu yeni bir şeydi. *Onun orijinalliğini sevdim.* Kesinlikle dikkatimi çekmişti.

Onu yemeğe davet etmek başlangıçtaki planımın bir parçası değildi ama kabul etmiştim. Şimdi bu restoranda karşımda oturuyordu ve üzerinde benim kabinin zemininde görmeyi tercih edeceğim deniz mavisi bir sundress için küçük bir bahane vardı.

Kahretsin, çok güzel.

Onu tek gecelik bir ilişki, dikkat dağıtıcı bir şey olarak düşünmüştüm, ama cehennem kadar seksi ağzından çıkan her kelime beni içine çekti.

"Aslında ağ olmadan uçurumdan atlamak gibi bir şey ama düşmek yerine uçacağıma inanıyorum."

Kat'ın kastettiği şekilde olmasa da aslında daha önce yaptığım bir şeydi. "Yani büyük bir danışmanlık şirketindeki işini bırakıp kendinize bir şans verin."

Buna saygı duyabilirdim. Daha büyük bir ödül umudundan başka hiçbir şey için düzenli bir maaş çekini geride bırakmışım. Bu çoğu insan için korkutucu bir şeydi ama Kat heyecanla dolup taşıyordu.

"Aynen öyle. Eğer ben şansımı denemeye değer olduğuma inanmıyorsam, başkası neden inansın ki? Ayrıca, hayat risk almamak için çok kısa. Şimdiki zaman gibisi yok." Mojitoyu dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı.

Söylemediği bir şey vardı ama bunu ondan öğrenip öğrenemeyeceğimi bilmiyordum. Ya da belki de bu konuşmadan olması gerekenden fazlasını çıkarıyordum.

"Ama önce tatil?"

Kat içkiyi masaya indirdi. "Benjie bana zorbalık etti. Sonunda evet dedim, çünkü ... şey ... bir daha bir hafta izin alabilmem için epey zaman geçmesi gerekecek."

Kesinlikle söylemediği bir şey vardı ama garson araya girdi. "Efendim, birisi hostes standına sizin için bir mesaj bıraktı."

Katlanmış bir kâğıt parçasını masanın üzerine bıraktı ve ben de kâğıdı alıp üzerindeki yazılara göz attıktan sonra şortumun cebine soktum.

"Tatlı menüsünü alabilir miyiz? Sanırım arkadaşım tatlı bir şeyler ister."

"Elbette. Bir dakika."

Servis görevlisi uzaklaştığında Kat'ın alını kırıştı. "İnsanlar hostes standlarında sizin için çok mesaj bırakıyor mu?"

"Pek sık değil ama oluyor."

Mavi bakışları omzumun üzerinden geçti. "Arkanızdaki puma, akşam yemeğinde sizi tercih edecekmiş gibi gözlerini dikmiş size bakıyor. Elimde ondan geldiğini söyleyen bir yirmilik var."

Ses tonuna kıkırdamaktan kendimi alamadım. Yarı kıskanç, yarı alaycı. Cüzdanıma uzandım ve bir yirmilik çıkarıp masaya attım.

"Ciddi misin?" Gözleri parladı. "Bu çok cesurca. Böyle bir şey yapmayı hayal bile edemezdin."

"Yapabilirim. Belki başka bir kadınla yemek yiyen bir adama asılamazsın ama sahilde arkadaşınla bana sahip çıktı."

Yanakları pembeleşirken Kat iki eliyle yüzünü kapattı. Sarhoşluğun sadece tatlı tarafındaydı ve bu çok sevimliydi.

"Bunu duyduğuna inanamıyorum. Nazik ol. Gerekirse bana yalan söyle ve gerçekten duymadığını söyle."

Çeteleye bir yalan daha mı ekleyeyim? *Hiç sanmıyorum.*

"Bununla ilgili bir sorunum olduğunu söylemedim."

"Sanırım bu iyi bir şey." Ellerini masaya indirdi. "Çünkü o zaman sana şaka yapmadığımı söylediğimde gerçekten şok olurdu."

Uzandım ve onun küçük elini kendi elime aldım. "Öyle olsaydın hayal kırıklığına uğrardım."

Bölüm 4

Kat

Günümüz

Kaptan inişe geçtiğimizi anons ettiğinde rahat bir nefes alıyorum. Bu uçuş geçen hafta Londra'dan eve döndüğümünden birkaç saat daha kısaydı ama evliliğimin sonu olabilecek şeyin zamanı azalırken, bana çok daha uzunmuş gibi geldi.

Hepsi benim hatam. Bunu biliyorum.

Dane bana neredeyse hiç bakmadı, beyzbol şapkasını yüzüne indirmeyi ve uçuşun çoğunda uyumayı tercih etti. Normalde onun her an her yerde uykuya dalma becerisi beni rahatlatırdı ama şimdi yüzüme soğuk bir tokat yemiş gibi hissediyorum.

Ben panik içinde kahve ve Baileys içerken o her zamanki gibi sakin.

Çoktan bitirdiği için mi?

Hayır. Bana bir ultimatoma verdi ve her zaman sözünü tutar. Benjie bana yalan söylemiş olabilir ama Dane asla söylemedi.

Lastikler pistle birleşirken uçak sarsılıyor ve Dane sonunda şapkasını yüzünü sakladığı yerden kaldırıp kafasına yeniden yerleştiriyor.

Bakışları hemen bana yöneldi. Tam olarak bana değil ama elimdeki telefona. Başparmağım iş e-postalarımı ve mesajlarımı kontrol edebilmek için onu uçak modundan çıkarmak için kaşınıyor.

Her şey kontrol altında, diyorum kendi kendime. Çok yetenekli ekibim on günlük tatilim için hazırlandı ve her şeyi benim kadar iyi idare edebileceklerini biliyorum.

Yine de bu bilgi gitmeme izin vermeyi kolaylaştırmıyor.

Telefonumu açmamak için kendimle konuşuyorum ve bunun yerine koltuğun altından çantamı çıkarıp telefonumu içine sokuyorum.

Dane'in kaşları havaya kalktı, şüphesiz şok olmuştu.
Belki onu hâlâ şaşırtabilirsem, bir şansımız olabilir.
Uçuş görevlileri kapıyı açtığında, uçağın içine bir sıcaklık ve nem dalgası yayılıyor.

Belize'ye hoş geldiniz.

Yeniden başlamak için çok iyi bir yer gibi görünüyor. İlişkimizin tüm önemli dönüm noktaları tropik yerlerde gerçekleşti, bu yüzden bunu iyi bir alamet olarak kabul edeceğim.

* * *

İki buçuk yıl önce

Benjie aşık olmuştu. Görünüşe göre içki içmek için tanıştığı barmen *doğru kişiydi* ve her boş anlarını birlikte geçiriyorlardı.

Başka bir yolculuk olsaydı onu boğmaya hazırdım ama içten içe Dane'le daha fazla zaman geçirme bahanesi bulduğum için minnettardım.

Dane.

İşletme fakültesinden mezun olduğumdan beri bir şeyler içmek ya da hızlı bir akşam yemeği için tanıştığım erkeklerin hiçbirine benzemiyordu ve kesinlikle üniversitede çıktığım erkeklerin hiçbirine benzemiyordu.

Tam bir erkekti. Sadece dövmeleleri ve kasları değil, sohbetteki her boşluğu kendisiyle ilgili hikâyelerle ve beni etkilemesi gereken şeylerle doldurmamasıydı. Nedense bu beni daha da çok etkiledi.

Sandalyelerle çevrili bir koridordan üstü kapalı bir iskeleye doğru yürürken rüzgâr sudan esip saçlarımı yüzüme savurdu. Tatil kaçamağınızın yanında bir koridorda yürümenin garip olacağını düşünebilirsiniz, ama onunla o kadar da değil.

Aramızdaki dostane sessizlik Dane'in sudan yüzünü çevirip bana bakmasıyla bozuldu. "Sabah ayrılmak zorundayım."

İsteksizliğini ama aynı zamanda kesinliğini de duydum.

"Ne?" Bana bir açıklama yapacakmış gibi kahverengi gözlerini aradım. "Söylediğini sanıyordum-"

Başını iki yana salladı. "Ne dediğimi biliyorum. Ama planlar değişti. İşe çağırıldım."

"Bu berbat bir şey."

Dane elini kaldırıp yanağını okşadı ve bu gece muhtemelen bir gelinle damadın güneş okyanusa batarken yeminlerini edecekleri yerde yüz yüze geldik. "Seni tekrar görmek istiyorum Kat. Sen de beni görmek istediğini söyle."

Yutkundum, kendimi bir kaçamak olduğuna ikna ettiğim şeyi tatilin sınırlarının ötesine taşımak istemesine şaşırmıştım.

"Evet de," dedi. "Bir dahaki sefere seni görmek istediğimde beni kaçırmak zorunda bırakma."

Düşünceler ve fikirler, bir atari oyununda çılgına dönen langırt topları gibi beynimde uçuşuyordu. Yeni bir ilişkiye başlamak için dünyanın en kötü zamanıydı.

Dane tereddüt ettiğimi fark etti. "Azimlisin. Hırslısın. Ben de öyleyim. Sadece tek bir yolculuğumuz var Kat ve bence sen de benimkinin bir parçası olmalısın. Evet de, söz veriyorum pişman olmayacaksın."

Sadece bir yolculuğumuz var. Bu sözlerle ne kadar katıldığımı göstermek için kalbime dövme yaptırabilirdim.

Hayat kısa. Risk alın. Garantisi yok. Başka bir şansın olmayabilir.

Bu dersler annemle birlikte eve sert bir şekilde vuruldu. Bir gün her şeyin yolunda olduğunu düşünürsünüz ve ertesi gün korkunç bir ölüm cezası alırsınız.

Cevap vermem için elimin titremesi yetti. Parmaklarımı yumruk yaptım ve serbest bıraktım.

"Evet."

Beni koridordan geri götürdüğünde, düğün konukları içeri süzölmeye başlamıştı.

Belki, sadece belki, bir gün tamamen farklı bir nedenden dolayı böyle bir koridorda yürüyor olacağız.

Hayır, bu sadece delilik. Değil mi?

* * *

Günümüz

Dane omzunda spor çantasıyla yanımda ilerliyor. Havaalanının kaldırımındaki sarı boyalı çizgiyi takip ederek Göçmen Bürosu ve Gümrüğe doğru ilerlerken ben de çantamı arkama alıyorum.

Onunla çıkarken hafta sonları romantik tropik yerlerde buluştuğumuzda, bu noktada heyecandan başım dönerdi. Ama bugün tamamen farklı. Hâlâ benimle konuşmadı ve bu sessizlik acı vermenin ötesinde bir seviyeye ulaştı.

Bir şeyler söylemek istiyorum. Herhangi bir şey.

Dane'i her zaman sevdim çünkü benim ben olmama izin verdi, kendi işine odaklandı ve sonra ikimiz de zaman çalabildiğimizde ortada ortak bir zemin bulduk.

Kabul *ediyorum* dedikten sonra bu bir yıl sürdü.

Nasıl bu kadar kötüleşmesine izin verdim? Neden durdurmak için bir şey yapmadım?

Önümüzdeki çiftler göçmenlik bürosu kabinlerinin önünde durduğunda, uçuşta kaybetmiş gibi görüldüğüm sesimi buluyorum.

"Göçmenlik formuna hangi varış adresini yazacağımı bilemedim."

Bana bakıyor, kara gözleri yüzümü tarıyor. "Sorabilirdin."

"Uyuyordun. Seni rahatsız etmek istemedim," diyorum ama aslında demek istediğim *uyuyan ayıyı dürtmek istemediğim*.

"Bana formunu ver."

Çantamdan çıkardım ve bir kalemle birlikte uzattım.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece boş bıraktığım yerlere bir adres karalıyor ve bana geri veriyor. Sıra ilerliyor ve ben etrafımızdaki konuşmalara kulak misafiri olmaktan kendimi alamıyorum.

"Önce şnorkelle dalacağız, sonra mağarada tüple yüzeceğiz, sonra da zip-line yapacağız. Merak etmeyin, her şeyi planladım." Bu sözler, gömleğinin üzerinde altın harflerle *Gelin* yazan genç ve şımarık bir esmerin pespembe dudaklarından dökülüyor.

Balayı çiftleri. Ne kadar tatlı.

Yeni kocası ona hoşgörüyle gülümsüyor ve saçının bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Seni odamızdan çıkaracağımı da nereden çıkardın?"

Kıkırdıyor ve başka bir gün sevimli olabilecek bir şey bugün kara tahtaya çivi çakmak gibi geliyor.

Çünkü artık öyle bir şeyim yok.

"Geliyor musun?"

Dane sıranın önünde beni beklerken omzunun üzerinden soruyu savuruyor. Aramızdaki boşluğu kapatıyorum ve onu bir sonraki göçmenlik kabinine kadar takip ediyorum.

Ona pasaportumu ve varış belgemi uzatıyorum, o da bunları pleksiglas penceredeki delikten geçiriyor. Göçmenlik memuru önce benimkini alıyor, resimden bana bakıyor ve sonra tekrar pasaporta bakıyor.

"Adımı çalmışsınız." Adamın aksanlı İngilizcesi, sıradaki heyecanlı yolcuların gürültüsü ve aramızdaki bariyer hep birlikte onu duymamızı zorlaştırıyor.

Dane sertleşti.

"Affedersiniz?" diye sordum.

"Adımı çaldın."

Bir düzineden fazla ülkede göçmenlik bürosundan geçtim ama ilk kez biri bana böyle bir şey söylüyor. Sonra gömleğindeki isim etiketine baktım. ÇAPRAZ.

Oh. "Demek sen de Bay Cross'sun?"

"Sizin Bay Cross'unuz olabilirim," diyor kaşlarını imalı bir şekilde kaldırarak.

"Bunun hâlâ beni istediğine eminim." Gülmek için kendimi zor tutuyorum.

İfademin belirsizliği.

Dane yorum yapmadığında ya da hatta bana sarılmadığında, tutunduğum küçük umut kırıntıları da kayboluyor.

Göçmenlik bürosu memuru mührünü kapıyor ve tokmağı olan bir yargıç gibi pasaportuma sertçe indiriyor.

Karar mı? *On gün bunu düzeltmek için yeterli zaman değil.*

"Fikrini değiştirirse her zaman benimle Belize'de kalabilirsin." Göz kırıyor ve Dane hâlâ bir şey söylemiyor.

Göçmenlik kuyruğunda gözyaşlarımla mücadele ediyor olmam çok saçma ama bu doğru olmadığı anlamına gelmiyor.

Memur Dane'in pasaportunu okutup damgalıyor ama geri vermiyor. Onun yerine varış belgelerimize bakıyor.

"Nereye gidiyorsunuz?"

Soruya cevap veremiyorum çünkü hiçbir fikrim yok. Pasaportuma koymadan önce kâğıdı okumalıydım.

"Sweet Water Caye," diye cevaplıyor Dane ikimiz adına.

Göçmen bürosu memurunun kaşları havaya kalkıyor. "Orası küçük bir yer. Şu anda düşük sezonda çok yoğun değil. Yine de güzel. İzole bir yer."

"Tam da ihtiyacımız olan şey." Dane sonunda bir kolunu omzuma doladı ve beni yanına çekti. "Dikkat dağıtacak bir şey yok."

Bu sahiplenme jestine sevinmek ve beni tamamen kendine istediğini kastettiğine inanmak istiyorum ama bunun sürekli çalışmama yönelik bir iğneleme olmasından korkuyorum.

Memur başını sallıyor. "Çekiciliğini görebiliyorum. Belize'nin tadını çıkarın."

Pasaportlarımızı camdaki açıklıktan geçiriyor ve Dane de aynı hızla almak için kolunu indiriyor.

Sanki bana dokunmaya bile zor dayanıyor.

Onun arkasından bagaj tesliminde toplanan kalabalığın yanından geçerek gümrük tabelasına doğru yürüyorum. Dane'in geniş omuzları kaskatı ve bunun nedeni mükemmel askeri duruşu değil.

Gümrük memuru bizi yolcu etmeden önce evraklarımıza şöyle bir göz atıyor.

"Bir sonraki uçuşumuza on beş dakika var," diyor.

"Sonraki uçuş mu?"

"Seyahat programını okumadın mı?"

Daha fazla suçluluk duygusu karnımdaki düğümlere doğru ilerliyor. "Ayrıntılı olarak değil." Bu bir yalan. Bir tane gönderdiğinin farkında bile değildim çünkü on günlüğüne uzaklaşmadan önce pek çok yarım kalmış işi tamamlamaya çalışıyordum.

Dane sonunda bana sinirli bir bakış attı. "Muhtemelen ben göndermediğim içindir. Göndermiş olsaydım açmaya zahmet etmeyeceğini biliyordum."

Kahretsin. Eğer bu bir testse, ben başarısız oldum.

Adımları uzuyor ve ilerlemeye devam etmenin bir anlamı olup olmadığını merak ederek gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Aniden durduğumda bir kadın bana çarpıyor. "Oh, çok üzgünüm."

Dönüp ona bakıyorum. Genç, bronz tenli ve bembeyaz dişleriyle gülümsüyor. Bir başka gelin olduğunu ilan eden tişörtünü görmeme bile gerek yok. Anlaşılan Belize yılın bu zamanlarında popüler bir balayı destinasyonu.

"İyi misin bebeğim? Çantayı almamı ister misin?" diye soruyor arkasından bir adam. Siyah atletinin üzerinde tahmin edilebileceği *gibi damat* yazıyor.

"Hayır, bebeğim. Ben iyiyim. Seni seviyorum." Öne doğru eğilip adamı yanağından öpüyor ve arkasında parlak kırmızı bir dudak izi bırakıyor.

Onlara şu anda hissettiklerine olabildiğince uzun süre tutunmalarını ve asla tükenmesine izin vermemelerini söylemek istiyorum ama bunu söylemeye dilim varmıyor. Evliliğinin sallantıda olduğunu bilen acılı bir eş gibi konuşurum.

Kosta Rika'daki o plajda kaçtığımızdan ve bir haftayı dışarıdan çok yatakta geçirdiğimizden beri başka bir tropik tatile çıkmadık, çünkü çoğunlukla iş danışmanlığı dünyasında izimi bırakmaya çalışmakla meşguldüm.

Hayatın sunduğu her şeyi fethetme mücadelemde tamamen yanlış mı değerlendirdim?

Bir an için kendimi toparladıktan sonra Dane'in beni beklediği tezgâha doğru ilerliyorum. Parmak uçları bordo laminat üzerinde sabırsız bir ritim tuttururken ona yardımcı olan kadına gülümsüyorum.

"Kusura bakmayın. Bugün burada çok sayıda heyecanlı gelin ve damat var."

Dudakları dostça bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ah, evet. Belize aşıklar için mükemmel bir yer. Romantizm için çok fazla fırsat var. Pasaportunuzu görebilir miyim lütfen?"

Bir yanımda *"Peki ya mucizeler?"* diye sormak istiyor. Ama pasaportumu vermek için kendimi tutuyorum. Pasaportu çevirerek açıyor ve parlak renkli iki kâğıt parçasıyla birlikte Dane'e uzatıyor.

"İşte biniş kartlarınız. Terminal 1'desiniz. Uçak siz olmadan kalkmayacak. Umarım harika bir yolculuk geçirirsiniz."

Ben uzaklaşmak için dönerken üniformalı bir adam omzuma vuruyor. "Bavulunuzu ben alırım, hanımefendi."

Dane'e baktığımda artık spor çantasını taşımadığını fark ediyorum. Elimdeki çantayı bırakıyorum. "Teşekkür ederim."

"İyi uçuşlar."

Güvenlikten geçtikten sonra Dane kapıya yöneldi. Birkaç dakika içinde, mor elbiseli ve neon sarısı güvenlik yelekli bir kadın bizi piste çıkarıyor, az önce indiğimiz büyük jetin yanından geçerek bir puddle jumper'a doğru götürüyor.

Olmaz öyle şey. Uçuşlarda saymak istemediğim kadar çok saat geçiriyorum ama bu tamamen farklı.

Dane bu küçük uçaklardan korktuğumu biliyor ve rezervasyon yaptırmasına bile şaşırdım. Ama belki de artık bu tür ayrıntıları önemsemediği bir noktaya geldik.

Ben çatlak betonun üzerinde korkudan midem düğümlenmiş bir halde dururken, Dane elime uzanıyor.

"Fazla seçeneğimiz yoktu, tamam mı? İyi olacaksın. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Elimi sertçe sıkıyor ve ben de karşılık veriyorum, temas ve bağlantı için çaresizim.

"Bana hâlâ güveniyor musun Kat?"

Bunu sormasından bile nefret ediyorum. "Her zaman."

"O zaman hadi. Çok yakında cennette olacağız."

Ağzımda biriken tükürüğü yutuyorum ve onu kısa metal merdivenlerden oyuncak bir uçağa benzeyen uçağa kadar takip ediyorum.

Koridorun karşısındaki tek kişilik koltuklarımıza oturuyoruz. Ellerim titriyor ve uzun zamandır ilk defa bu beni korkutmuyor. Şu anda sabit olsalar daha çok şaşırdım. Dikkatimi dağıtmak için çaresizce önümdeki arka cepten lamine edilmiş bilgi kartını çekip çıkarıyorum.

Cessna 208 Caravan mı? Disney'in Uçakları daha uygun olurdu. Kartı tekrar cebime soktukten sonra kendimi koltuğa bırakıyorum, basit kayışı omzumdan bel kemerine geçiriyorum. Beynim basit güvenlik sistemi kavramına isyan ediyor.

Uçak düşerse bunun ne faydası olacak? Hepimiz ölürüz.

Ardından sık sık aklıma gelen bir düşünce.

Ölmeye hazır değilim.

Girdiğimiz arka kapı yerdeki bir adam tarafından kapatılıp kilitleniyor ve motorun gürültüsüyle pervane dönmeye başlıyor.

Kalbim sağır edici gürültüden daha yüksek sesle çarpıyor ve terli ellerimi kucağımda yumruk haline getiriyorum.

Dane bir elini uzatıp benimkini kapatıyor. Yumruğumu ters çeviriyorum, parmaklarımı esnetiyorum ve sıkı bir şekilde kavramadan önce onunkilerle birleştiriyorum.

Benim kayam. Hayatım pahasına tutunmam gerekirken ittiğim kişi.

Tekrar sıklı. "Sadece on beş dakikalık bir uçuş. Sen halledersin."

Bir sarsıntıyla uçak ilerlemeye başlıyor ve cevap vermek için kullanmayı planladığım tüm kelimeler, felç edici korku beni ele geçirirken uçağın nemli iç kısmında buharlaşıyor.

Öleceğim, hem de düşündüğüm gibi değil. Dane benden sonsuza dek nefret edecek çünkü ben onu yüzüstü bırakan boktan bir eşim.

Teneke kutu pistte savruluyor ve burnu yerden kalkıyor.

Başımı hafifçe çevirip Dane'e bakıyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Güneş gözlükleri koyu renk gözlerini kapatıyor. Keşke onları görebilseydim ve eskiden yapabildiğim gibi yanıtını okuyabilseydim.

Aynı şekilde karşılık vermek yerine, "Biliyorum," diyor.

Gökyüzüne yükseldiğimizde midem bulanıyor ve pilot sert bir şekilde sağa dönerek pırıl pırıl mavi okyanusun üzerinde ilerliyor.

* * *

Lastikler çukurlu bir pistle birleştiğinde, bu bebek uçağın kanatları önce sağa sonra sola doğru hafifçe alçalıyor.

Hayatımın en uzun ve kısa uçuşu boyunca bir şekilde açık tutmayı başardığım gözlerim tekrar kapanıyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Buraya kadar sadece pistten çıkıp bir alev topuna dönüşmek için gelmedik.

Şaşırtıcı bir şekilde, ölmedik. Uçak yavaşlarken kanatlar düzleşiyor ve terminale taksi yapmak için gülünç derecede küçük pistte dönüyor.

"Bu kadar mı? Havaalanı bu mu?"

Okyanusun kenarında biten bir kaldırım şeridinin yanında yer alan küçük, bronz renkli beton bir bina. Binanın hemen ötesindeki çimenlikte bir at otluyor ve bir sokak köpeği uçak durduğunda ona doğru koşuyor.

Merhaba, Belize.

"Gördün mü?" Dane bacağımı sıkıyor. "Başardın."

Bunu söylemesinin tek nedeni havada olduğumuz süre boyunca yaptığım tüm yalvarışları duymamış olması. Bu noktada ruhumu pazarlık konusu yaptığımdan eminim.

Teneke kutunun arka kapısı uçarak açılıyor ve bir havaalanı çalışanı çürük metal merdivenleri kapıya hizalıyor. Dane uçaktan inmek için kambur pozisyona geçmeden önce beni tutuşunu bırakıyor. Bazı insanlar önce kadınların inmesi gerektiğini düşünerek sinirlenebilir, ama Dane'le bunun bir aşağılama olmadığını biliyorum. Ona göre, onun benden önde olması daha güvenli.

Grenada'da bir keresinde dört basamaktan düştüm ve Dane daha ileri gidmeden beni durdurdu. O orada olmasaydı ve hızlı davranmasaydı burkulan bileğim kırık bir bacağa dönüşebilirdi.

Bu küçük bir şey olabilir ama şu anda bunu benim güvenliğim için hala endişelendiğine dair olumlu bir işaret olarak alıyorum.

Kafamın içinde çok uzun zaman geçirmiş olmam dışında, Dane dipte beni bekliyor, kara kaşları ortada birbirine dalıyor.

Hay aksi. Tereddütüm kesinlikle bana karşı bir işaret.

Açıklamaya çalışmak yerine aceleyle merdivenlerden iniyorum ve sandaletim düz olmayan metaldeki bir boşluğa takılıyor ve ayağım kayarken yapışıyor.

Olamaz. Vücudum öne doğru yuvarlanıyor ve asfalt yüzüme doğru uçuyor.

"Kahretsin." Dane yer değiştirirken sesi hırçınlaşıyor ve bedenim yere değil ona çarpıyor. Kolları beni sarıyor. "Tanrım, Kat. Dikkatli ol."

Ben daha cevap veremedim, Karayipler'in müzikal aksanıyla başka bir ses arkamızdan geliyor.

"Bayan, iyi misiniz? Yaralandınız mı?"

Sakarlığımdan kurtulup Dane'in kollarından sıyrılıyorum ve dönüyorum. "Ben iyiyim. Tamamen benim hatam."

Çalışan sandaletimi boşluktan çıkarıp bana geri veriyor. "Bunu unutmak istemezsin."

Utancıyanaklarım yanarken ve yüzümde alaycı bir gülümseme varken ayağıma geçiriyorum.

Başka bir adam el sallayarak bizi uçaktan uzaklaştırıyor. "Bu taraftan gelin lütfen."

Çantalarınız için içeride bekleyebilirsiniz."

Binaya doğru yürürken Dane'in kolu belime dolanıyor. Girişin üzerinde yeşil harflerle yazılmış bir kelime var. Dangriga.

Kapıya yaklaşırken Dane "Adımına dikkat et," diyor ve ben başka bir aksilik olmadan içeri giriyorum. Serin bir hava ve klima ünitesinin uğultusu bizi karşılıyor ve ensemde n aşağı süzülen ter tenimi ürpertiyor.

Göğsünde farklı logolar işlenmiş polo tişörtler giymiş birkaç adam, ellerinde kolye ve el işleri tutan bir çift ile birlikte bir grup halinde bekliyor.

"Hanımefendi için güzel bir şeyler almak ister misiniz?" diye soruyor önce siyah gömleği parçalanmış ve saçları dökülmüş bir adam.

"Hayır, teşekkürler," diyor Dane. Haki pantolonlu, adaçayı yeşili polo yakalı, üzerinde mor yazılar olan bir başka adama yöneliyor ve elinde bir defter tutuyor, bir parça çizgili kağıda el yazısıyla DEAN CROSS yazıyor.

"Adım Dane Cross, Dean değil."

Adam kağıda bir göz atar ve tekrar Dane'e bakar. "Dean olmadığına emin misin?"

"Kesinlikle."

"Ama Sweet Water Caye'e mi gidiyorsunuz? İki yolcu mu?" "Evet, biziz."

Adam başını sallar. "O zaman ben Carlos, şoförünüzüm. Bana bagaj etiketlerinizi verirseniz, çantalarınızla ben ilgilenirim."

Bavulları teslim edip sessizce bekliyoruz ama ben her şeyi, güneşten yanmış tatilcilerin evlerine dönmek için uçağa doğru koşuşturmalarına kadar her şeyi içime çekiyorum.

Yürümeyi tercih ederim.

Carlos çantalarımızla dönüyor ve bizi havaalanı denemeyecek kadar küçük olan binadan dışarı çıkarıyor.

Yoğun sıcak ve nem bir kez daha yüzüme tokat gibi çarpıyor. Hayatımın büyük bir kısmını Teksas'ta geçirdiğim için buna alışkın olduğumu düşünebilirsiniz ama tropik iklimlerde ve teninize neredeyse ağır gelen havada farklı bir şeyler var.

Carlos çantalarımızı plakasız beyaz bir minibüse taşıyor, tek başıma seyahat ediyor olsam asla binmeyeceğim türden, en azından şoförün ve tesisin kimliğini üç kez kontrol etmeden. Ama Dane ile nereye gittiğimizin bir önemi yok, kendimi her zaman güvende hissediyorum.

Geçmiş hakkında konuşmak konusunda her zaman isteksiz olmuştur ama ben bunu orduda geçirdiği yıllara bağlıyorum. Eminim benim hayal bile edemeyeceğim şeyler yapmış ve görmüştür. Şu anda bir ithalat komisyoncusu olsa da, sürekli tetikte olması bana onunla birlikte olduğum sürece hiçbir şeyin ters gitmeyeceği hissini veriyor.

Carlos bavulları yerleştiriyor ve bizim için kapıyı açıyor. "Bu kısa bir yolculuk olacak ve sonra uzun bir yolculuk. Rıhtıma beş dakika, sonra da adaya bir saatte varacağız. Herhangi bir sorunuz olursa bana haber verin."

"Henüz sorum yok," diye yanıtlıyor Dane minibüse ilk o binerken. Yine bir başka güvenlik önlemi. Bana başıyla onay verdi ve ben de bindim.

Kemerimi bağladıktan sonra Carlos klimayı açıyor ve minibüsü vitese takıyor. Sadece birkaç yüz metre gitmiştik ki frene basıp yolun karşısına koşan iki köpeğe ve onları kovalayan çocuğa küfrediyor.

Bağırdığı kelimeleri tanımıyorum ama ülkenin resmi dili olduğunu bildiğim İngilizce'den çok da uzak değiller. Hangi lehçede konuştuğunu sormaya fırsat bulamadan, başka bir adamın küçük bir teknenin yanında beklediği bir iskeleye yanaşıyoruz.

Tanrım, bugünlerde küçük uçaklarla teknelerin ne alakası var? Neyse ki bu beni uçak kadar rahatsız etmiyor. Yüzebiliyorum, uçamıyorum.

Dane önce kayığa sonra bana bakıyor, yüz hatlarında hiç şaşkınlık yok. Neden olsun ki? Bütün bu yolculuğu o planlamıştı, yani ulaşımımızı önceden biliyordu.

"Bunu senin halledebileceğini düşündüm. Diğer tek seçenek helikopter transferiydi ve bunun senin için bir anlaşma kırıcı olacağını biliyordum." Dane'in sözleri meydan okumayla doluydu.

Geri adım atmamı mı bekliyor? *Hayır, teşekkürler, eve gideceğim* demek için bir bahane *mi* arıyor? Neden her şey bir sınav gibi geliyor?

Muhtemelen geçen yıl bir sınav olsaydı, koca bir F alırdım. Çenemi kaldırıyorum. "Ben iyiyim. Hadi gidelim."

Bölüm 5

Dane

Kat'ten daha inatçı bir kadın tanımadım. Cesaretine ve omurgasına her zaman hayran olduğumu itiraf etmeliyim. Dehşete düştüğünde bile iyi bir görüntü sergiler.

Uçaktayken ağzının gerginliğini ve gözlerini çevreleyen çizgileri fark etmemek imkansızdı. Gerçekten korkuyordu.

Her ne kadar onu uzaklaştırmak istesem de, bir yanım bunu görmekten mutluydu. Hıyarın teki olduğum için değil, sonunda duvarında bir çatlak oluştuğu ve *bir şeyler* hissettiğini görmeme izin verdiği için. Herhangi bir şey.

Geçen yıl boyunca o duvarın arkasına sığınmasına izin verdim. Kendime, eğer bu onu daha iyi hissettiriyorsa, önemli olanın bu olduğunu söyledim. Bu bana kendi sorunlarımla uğraşmak için zaman verdi. Eninde sonunda ikimizin de bundan kurtulup yolumuza devam edeceğimizi düşündüm. Birlikte.

Ama yapmadık. Bir yıl oldu, neredeyse bugüne kadar ve bu şekilde devam edemeyiz. Ama savaşmadan ondan vazgeçmeye niyetim yok.

Korkmasını istiyorum. Dengesini kaybetmesini istiyorum. Sonuç olarak, *onu* istiyorum.

Kat küçük teknede yanımda oturuyor, kollarını kendine sarmış, sarı saçlarını dağınık bir at kuyruğu yapmış. Denizden esen rüzgâr gevşek dalları yakalıyor ve yüzünün etrafında uçuşuyorlar. Kollarını açıp kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. Gerginlik çizgileri orada, tanıştığımızda olduğundan daha belirgin.

Kat hala güzel bir kadın, sarışın, mavi gözlü ve doğru yerlerde kıvrımlı. Bana tipik bir erkek diyebilirsiniz ama onu ilk gördüğümde onu istediğimi biliyordum.

"*Evet*" dediğimiz gün, onu sonsuza dek isteyeceğime söz verdim.

Geçen yılın stresi bazı kıvrımlarını aşındırmış ve bir zamanlar pürüzsüz olan elmacık kemikleri bir podyum modeli gibi daha belirgin hale gelmiş. Eğer

Bu yolculukta yapabileceğim başka bir şey yok, belki verdiği birkaç kiloyu geri almasına yardımcı olabilirim.

Ağzının etrafındaki çizgiler eskiden gülümseme ve kahkahadan kaynaklanırdı, ama dudaklarını sık sık süslediğini gördüğüm kaşlarını çatması onları derinleştiriyor. Gözlerinin parlak mavisi coşku ve tutkuyla değil, boyun eğme ve gerginlikle donuklaşıyor.

Benimle evli olmak ona bunu yaptı. Bir bıçak yarası bu farkındalıktan daha az acı verirdi.

Belki de ayrılmak zorunda kalmadan önce kalabildiğim kadar kalmak için nedenler icat etmek yerine Meksika'daki o ilk hafta gitmesine izin vermeliydim. Kendime bu işi yürütebileceğimi söyledim. İki dünyayı dengeleyebileceğimi. Bunun yerine, her cephede başarısız oldum ve geçen yıl benim cezam oldu.

Yeni bir başlangıç, ihtiyacımız olan şey bu ve bu seyahatin bize bunu vereceğini umuyorum. Ona söylemediğim çok şey var ama artık zamanı geldi.

Tüm evliliğimiz bir ilişkiye dayanırken nasıl yeni bir başlangıç bekleyebilirim? Yalan mı?

Bölüm 6

Kat

Dane koltuğunun arkasına yaslanarak gevşiyor ama ben poker masasında dimdik oturuyor, bir yandan tırnaklarımı kalçalarımaya geçiriyor, bir yandan da yüzüme uçuşan saçlarımı yememek için kendimi zor tutuyorum. Kaptan motoru çalıştırdığında elimi sıkıyorum.

Elbette yüzebilirim ama yemin ederim alabora olursak ve Karayip Denizi'nde boğulursam, Belize'deki tüm teknecilere sonsuza kadar musallat olurum. Bunu renkli turizm broşürüne koymayı dene.

Dalgalı suyu hissetmek için birkaç dakika bile rölantiye almadan havalandığında nefesimi tutuyorum. Hayır, Kaptan Carlos gazı köklüyor ve okyanusun üzerinde uçuyoruz. Hiç düşünmeden Dane'e doğru eğildim.

Bana bakıyor, kolunu omuzlarıma dolamadan önce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Yüzebilirsin, Kat."

Rüzgâr sözlerini çalmaya çalışıyor ama ben yine de duyuyorum ve cevabımı bağırarak söylüyorum. "Biliyorum."

"İyi olacaksın."

"Eğer boğulursam, seni asla affetmeyeceğim."

Dudaklarını şakağıma bastırıyor. "Boğulmana izin vereceğimi düşünüyorsan, beni çok iyi tanıyorsun demektir."

Bakışlarını onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırıyorum.

Beni çok iyi tanıyorsun.

Kaçmak için ayrılmadan önce en iyi arkadaşımın sözleri kafamda yankılanıyor.

* * *

İki yıl önce

"Onu gerçekten ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Altı ay oldu, Ben. Sanırım onu tanıyorum."

Her iki omzuma birer elini koydu. "Ayda bir hafta sonu ve yazın iki hafta, Yedek Ordu'ya vereceğin türden bir taahhüttür Kat, bir ilişki değil."

Haklı olmasından nefret ediyordum.

"En azından evlenmeden önce birlikte yaşayın. Belki de hakkında hiçbir şey bilmediğin çifte bir hayatı vardır. Ya da belki koltuğu yukarıda bırakıyordur. Ya da tıraş olduktan sonra lavaboyu durulamıyor. Birkaç hafta içinde birbirinizden nefret ettiğiniz milyonlarca şey olabilir."

"Ama birkaç haftadır birlikte yaşıyoruz ve-"

"Ve sen *tatildeydin*. Evet, biliyorum sen de çalışıyordun diyeceksin ama bu tamamen farklıydı. Götlük yapmaya çalışmıyorum. Bunu seni sevdiğim için söylüyorum. Annen öldüğünden beri zor günler geçirdiğini biliyorum ve onun senin için bir kaçış yolu olmasını seviyorum. Buna ihtiyacın vardı. Ama şunu düşün Kat. Sen tanıdığım en zeki kadınsın. Onunla olan ilişkin bir tatildi. *Gerçek* değil."

Bu sözler yüzüme bir tokat gibi inmişti. Benjie'nin elinden kurtuldum. "Neden bunu bok etmeye çalışıyorsun? Beni kışkırdığın için mi?"

Sonunda hayatımda iş dışında iyi bir şey mi var?"

Benjie'nin koyu sarı kaşları birbirine karıştı. "Ağzından çıkanı kulağın duysun Kat. Yaptığın şeyden o kadar korkuyorsun ki bana laf atıyor ve tam bir sürtük gibi konuşuyorsun. Yapma bunu. Lütfen, önce git onunla yaşa. Onunla evlenmek zorunda değilsin. Ya senden sakladığı başka bir ailesi varsa?"

"Bunu neden söyledin ki?" Sözlerim histerik bir sesle çıkmıştı ve arkamı dönüp Benjie'nin dairesinin kapısına yöneldim. "Kat, bekle. Hayatında benden başka birine ihtiyacın olduğunu biliyorum ama-"

Kapıda durakladım ve sözünü kestim. "Ama ya bu benim tek şansım mı? Ya ... ya benim de başıma gelirse?"

Özür ve sempati Benjie'nin yüz hatlarına kazınmıştı. "Kitty Kat, hayatını bazı günler kafanı kuma gömerek, bazı günler de bir adrenalın bağımlısı gibi yaşamayı bırakmalısın. Küçük bir olasılığın seni mahvetmesine izin veriyorsun ve bu sağlıklı değil. Kesin olarak öğrenmen gerekiyor."

Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Bilmek istemiyorum."

Benjie başını salladı. "Tanıdığım en zeki kıza göre oldukça aptalca şeyler yapıyorsun. Git onunla yaşa. Birlikte olmak istediğinize emin olun. Ve *ona gerçeği söyle*."

"Söyleyemem."

"*Sana söylemiştim* demek istemiyorum. Beni o arkadaş yapma."

"Seni seviyorum, Benjie."

"Ben de seni seviyorum Kitty Kat." Beni kucakladı ve gözyaşları yüzünden aşağı aktı. "Sadece mutlu olmanı istiyorum."

"O beni mutlu ediyor."

"O zaman öyle olsun." Benjie geri çekildi. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

* * *

Günümüz

Belki de Benjie geleceğim için korkmakta haklıydı. Belki de kaybedecek bir şeyiniz olmadığında, her şeyi daha net görmenizi sağlar.

Su, gerçekliğin soğuk bir hatırlatıcısı gibi yüzüme çarpıyor. "Bunun için üzgünüm hanımefendi. Dalgaları kaçırmaya çalışıyorum," diye bağırıyor Carlos.

Dane bana bakıyor, sanki biraz ıslandığım için kıyameti koparmamı bekliyormuş gibi, ama öyle yapmıyorum.

"Sorun değil. Endişelenme." Elimle yüzümdeki suyu siliyorum, tuzun yakıcılığına gözlerimi kısarak bakıyorum.

Belki de evrenin bana geçmişe takılıp kalmayı bırakmamı ve daha çok bugünü yaşamamı söyleme şeklidir bu.

Mümkün olduğunca çok çalışmak, nasıl başa çıkacağımı bildiğim tek yoldu. Kontrol edebildiğim tek şey. Bilinmeyenin korkusunun beni nasıl *yaşayacağımı* unutturmasına izin veriyorum.

Güneş arkamızda batmaya başlıyor, ilerideki gökyüzündeki bulutları pembe ve mora çeviriyor. Geçmişe takılıp kalarak önümdeki tüm güzellikleri kaçıyorum.

Bir başka iyi hatırlatma. Mevcut olun yoksa kaçırdığınız her şeyin güzelliğini asla bilemezsiniz.

"Vay canına." Sesim tuzlu rüzgârda yankılanıyor.

Dane kolunu omuzlarımdan kaldırdı. "Arkamızdaki gün batımına bak. Daha da güzel."

Boynumu kaldırıyorum ve Carlos'un ötesinde gökyüzünün parlak renklerden oluşan bir duvar olduğunu görüyorum. Güneş batıyor gibi görünmüyor, turuncu ve sarı bir patlamayla alevleniyor, kenarlarda kırmızıya dönüşüyor. Tonların yoğunluğundan dolayı yüzümde ısı hissetmediğime şaşıyorum.

"Vay canına." Bu sefer kelimeyi dua eder gibi fısıldıyorum.

"Bir telefona ya da dizüstü bilgisayara bakmadığın zaman görebildiklerin inanılmaz."

İğneleme hiç de ince değil ve kesinlikle benim gözümde kaçmadı. Savunmaya geçmek yerine kabul ediyorum.

"Haklısın."

İkimiz de sessizleşiyoruz ve sonunda gökyüzünü boyayan canlı renklere olan hayranlığımı, arkamızdaki kara gittikçe uzaklaştıkça ve önümüzde sudan başka bir şey olmadıkça kayboluyor.

Bir şey olursa yüzecek hiçbir yer yok. Ölmeye hazır değilim. Özellikle de şimdi.

Değişeceğime söz veriyorum.

Nefes alıp vermeye konsantre olarak, önümüzde okyanusu süsleyen küçük adalar belirirken koltuğumda rahatlıyorum. Yeni bir duygu, heyecana benzer bir şey, içimde kıvrılıyor.

Bu çok güzel.

Berrak Karayip mavisi su. Adalar. Palmiye ağaçları. Muhteşem.

Hayatta olduğum ve bunu deneyimlediğim için çok şanslıyım.

On gün.

Kurtarılacak bir evlilik.

Bunu yapabiliriz.

Bölüm 7

Kat

Yarım saat sonra bir adaya yaklaşıyoruz ve bir iskele ile parlak boyalı binalar görünür hale geliyor. Palmiye ağaçlarının arasında hamaklar asılı. Sahilde sazdan çatısı olan büyük beyaz bir bina var ve tabelasında SWEET WATER BELIZE yazıyor.

Carlos rıhtımın yanında yavaşlarken, ikinci kaptan tekneyi bağlamak için atlıyor ve haki pantolon ve yeşil polodan oluşan aynı üniformayı giymiş başka bir adam rıhtımdan bize doğru geliyor.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz. Siz Bay ve Bayan Cross olmalısınız. Ben Anton, Sweet Water Caye ve Resort'un müdürüyüm. Beni takip ederseniz, sizi yerleştireceğiz."

Ve böylece, check-in masası ve bar olarak hizmet veren beyaz binaya doğru onu takip ediyoruz.

"Hoş geldiniz içkisi ister misiniz? Bu gece sizin için Purple Rain var. Ya da isterseniz bir Belikin birası efendim."

"Ben birayı alayım," diye yanıtlıyor Dane. "O kokteyl alacak."

Dane benim için sık sık sipariş vermiyor olabilir ama beni bunu seçeceğimi bilecek kadar uzun süredir tanıyor. Purple Rain'de ne olduğunu bilmiyorum ama şansımı denemek istiyorum.

Anton çok geçmeden içkileri hazırladı ve check-in kaydına uzanmadan önce bara doğru kaydıldı. Dane ayrıntılarla ilgileniyor, ben de suya bakıyorum. Artık dalgaların üzerinde zıplamadığıma ve elimde bir içki olduğuna göre, göğsümü saran gerginlik ve stres bantları gevşemeye başlıyor. Sonunda yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum.

Dilimde hindistan cevizi romunun tadı ve bulutların ardında batan parlak gün batımı ile kendime bir söz veriyorum: Dane'in tüm yorumlarını arkamda bırakacağım ve bir amaç uğruna ilerleyeceğim.

Resmi kayıtlarımız yapıldıktan sonra Anton bizi su üstündeki bungalovumuza doğru ahşap tahtalardan yapılmış, deniz kabuğu kaplı bir patikadan geçiriyor. Başka bir adam çantalarımızla arkamızdan geliyor.

"İstediğiniz gibi adadaki en güzel bungalov, Bay Cross," diye teminat veriyor. Biz.

Dane'e bakıyorum, böyle bir istekte bulunmasına şaşıyorum. Genelde daha çok savurgan bir gezginden ziyade ekonomik bir gezgin. Meksika'daki o tatil köyünde ilk tanıştığımızda bana daha önce hiç her şey dahil bir tatil köyüne gitmediğini söylemişti. Kumsalda, ormanda, ormanda kamp yapmıştı ama elinde olmadan asla bir otelde kalmamıştı.

Şimdi, iki buçuk yıl sonra, gözlerden uzak bir tropik ada tatil köyündeki en süslü su üstü bungalovuna mı para yatırıyor? Değişen bir tek ben değilim. Ya da belki de aramızdakileri düzeltmek için böyle davranıyordur? Yeni zihniyetim ikinci seçeneği tercih etmemi gerektiriyor.

Rüzgâr burada daha kuvvetli esiyor, bu da nemi daha az bunaltıcı hale getiriyor ve normalde tropik bölgelerde akşam karanlığında olduğu gibi böceklerin saldırısına uğramadığımı görmek beni heyecanlandırıyor. Yol boyunca kuma saplanmış küçük güneş ışıkları turuncu renkte parlıyor, ancak yürüyüş yolunu işaretlemek dışında pek ışık vermiyorlar.

Patika, *ada hayatını yaşayın ve endişelerinizi unutun* der gibi görünen sevimli saz çatılı mercan, sarı ve turuncu kabanalara doğru sapıyor. Her adımda kendimi daha hafif hissediyorum.

Küçük adanın karşı tarafına ulaştığımızda, ki bu yaklaşık üç dakika sürüyor, ahşap bir bungalov ve ona açılan L şeklinde bir iskele görüyorum. Dalgalar yüz metreden daha uzakta görünmeyen bir bariyere çarpıyor.

"Nedir o?" Ona doğru işaret ediyorum.

"Resif. Avustralya'daki Büyük Set Resifi'nden sonra dünyanın en büyük ikinci resifi. Dünyanın en iyi şnorkel ve dalış noktalarından bazıları sadece yüz metre ötede." Anton bizi iskeleye götürüyor, cebinden bir anahtar çıkarıyor ve kapıyı açarak içeri girmemiz için genişçe sallanmasına izin veriyor.

"Sweet Water'da rahat edeceğinizi umuyoruz. Kendinizi toparlamak için zaman ayırmaktan çekinmeyin. Şef şimdiye kadar gelişinizden haberdar edilmiştir ve ne zaman uygun olursa size akşam yemeği hazırlamaya hazır olacaktır. Bu gecenin spesiyalleri, her ikisi de bu öğleden sonra taze olarak yakalanmış olan snapper fileto ve ızgara ıstakoz kuyruğu. Ya da tavuk tercih ederseniz, mükemmel bir jerk tarifimiz var."

Midem sanki emir almış gibi gurulduyor.

Dane yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyor. Patronluk taslayan midemi iyi tanıyor ve umarım hâlâ seviyordur. "Bir saat içinde yemeğe hazır oluruz."

"Mükemmel. O zaman yakında restoranda görüşürüz. İskeleden sola dönün ve patikadan ikinci sağa dönün. Görmemeniz mümkün değil. Adadaki en büyük bina."

Anton'un peşinden gelen hamal çantalarımızı kapı aralığına bırakıyor ve ikisi de gitmek için dönüyor.

"Umarız bizimle geçirdiğiniz zamandan memnun kalırsınız," diyor Anton. "Daha keyifli hale getirmek için yapabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber verin."

Dane kapıyı arkalarından kapatıyor ve ben de odayı incelemek için arkamı dönüyorum.

Bungalovun içi havadar ve romantik, tamamen parlak ahşap ve parlak renkler. Ahşap saçaklı yatağın üzerindeki tavan penceresi gün batımının kalan izlerini içeri alıyor. Normal bir otel odasında televizyonun yerleştirileceği duvarı bir okyanus manzarasını tasvir eden elle boyanmış bir tuval süslüyor. Şifonyerin üzerindeki cilalı ahşap vazoda bir buket turuncu-mor papatya kuşu duruyor.

Odayı geçip karmaşık bir şekilde oyulmuş ahşap kapıdan banyoya bakıyorum. Lüks küvetin kenarındaki mum kümesi dikkatimi çekiyor. Bir broşürden fırlamış gibi, bir çifte birlikte romantik bir banyo yapmaları için adeta ısrar ediyor.

Bana umutlu görünüyor ama kullanacağımızı hayal etmekte zorlanıyorum.

Belki de . . .

Banyodan çıkıyorum ve çoktan spor çantasına uzanmış olan Dane'le yüzleşiyorum.

"Gerçekten her şeyi yapmışsın."

"Evliliğimizin ikinci yılını kutlamak için büyük bir şey yapamazsam, ne zaman fırsatım olur diye düşündüm."

Sözleri, bunun kutlama yapmak için son fırsatımız olabileceğine dair dile getirilmemiş bir öneri taşıyor ve yeni benimsediğim olumlu tavrımı kesiyor.

"İlk duşu almak ister misin?" diye soruyor. Bir darbe daha.

Bunu daha önce hiç sormamıştı.

* * *

İki yıl üç ay önce

Dane'in dudakları sadece iki saatimi harcayarak seçtiğim elbiseyi başımın üzerinden çekebilmek için dudaklarımdan ayrıldı. Elbise yere düşmeden dudaklarını geri aldım.

Üç hafta olmuştu. Dane'i görmeyeli üç hafta çok uzun zaman olmuştu. Ona dokunduğumdan beri. Birlikte olabileceğimiz ve diğer her şeyin yok olup gittiği bu alternatif gerçekliğe kaçtığımın beri.

Bir elini saçlarıma gömüp başımı arkaya yatırdı, ağzı boğazımda geziniyor, dişleri nabzıma sürtünüyordu.

Kendimi çılgınca ona bıraktım.

Buna

ihtiyacım

vardı. Ona

ihtiyacım

var.

Dane'in diğer eli tangamı bedenimden ayırmadan önce kıcımlı avuçladı. "Islak ve çıplak, Kat'in en sevdiğim tadı," diye homurdandı beni otel odamızın dev fayanslı duşuna sokarken.

Onun için çoktan ıslanmış olduğumu fark ettiğinde iniltiğim duvarlarda yankılandı.

"Benim için her zaman hazırsın. Daha seksi bir şey yok." Sol meme ucumu dişlerinin arasına aldı, ben de geriye doğru eğildim. "Suyu aç. Temizlenmek istediğini söylemiştin ama önce seni kirleteceğim."

Onunla buluşmamı istediği Dominik'e gitmek için yedi saattir uçakta olduğumdan, temizlenip onun için hazırlanmayı kastetmiştim. Dane bunu farklı anladı. Yüzünde hınzır bir gülümsemeyle beni duşa sürükledi, birbirimizi yerken ağzı benimkinin üzerine kapandı.

Suyu açtım ve soğuk hava dudaklarımdan bir çığlık çaldı ve meme uçlarımı büzerek sıkı noktalar haline getirdi, o da bundan faydalanarak sağdakini ağzına çekti. Neyse ki sprey saniyeler içinde ılık hale geldi.

"Siktir, bebeğim. Çok uzun zaman oldu. Sana her gün sahip olamamaktan nefret ediyorum."

Ne zaman böyle şeyler söylese, sadece hafta sonları değil, her zaman birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını merak ederdim. Ama parmağını derinlere daldırıp G noktamı bulmak için öne doğru kıvrıldığında bu düşünceler kayboldu.

"Oh Tanrım." Hafta sonunun ilk orgasmı içimde yuvarlanırken inledim. Onunla olmak her zaman çok kolaydı. Haftalarca orgasm olmamak vücudumun hazır olduğu anlamına geliyordu ve Dane beni çığlık attırmanın tüm doğru yollarını biliyordu.

Başımı sıcak suya doğru eğdim, adını fısıldarken bedenlerimiz arasında buhar yükseliyordu.

Dane beni serbest bıraktı ve beni havaya kaldırmak için tutuşunu ayarladı. İki adımda sırtımı fayanslara dayadı ve siki fayansların arasında kaymaya başladı.

bizi.

Bir elini çekerken iç kaslarım beklentiyle gerildi. Belimden tutup tek koluyla beni havada tutuyordu. Vücudunun dalgalanan kaslarında toplanan tüm bu gücün beni izleyebileceğim herhangi bir pornodan daha hızlı hazırlayacağını daha önce hiç fark etmemiştim.

Aletinin başını girişime dayadı ve sonra *Vay canına. Kahretsin.* Tek bir *hamleyle, neredeyse hepsini alamayacak* kadar dolmuştum.

Bir nefes çektiğimde durakladı, kabzasına kadar gömülmüştü. "İyi misin?" "Sen sadece ... büyüksün. Bunu gerçekten ayda bir hafta sonundan daha fazla yapmalıyız," diye fısıldadım, neden konuşmaya çalıştığımı bile merak ediyordum.

Dane'in boğuk kahkahası duşu doldurdu, buharla karıştı. "Evet, gerçekten yapmalıyız. Asla doyamıyorum. Kendini çok iyi hissediyorsun. Hareket etmeliyim, bebeğim."

Bacaklarımı ona daha sıkı sardım ve elleri kalçalarımı kavradı, biri başparmağıyla klitorisimi örtmek için hareket etti. Sanki fırlatma düğmesine dokunmuş gibiydi, çünkü anında kendimi onun sikinin üzerinde becermeye çalışıyordum.

"İşte benim kızım."

Ve sonra patlamaya doğru ilerledi.

İnme üstüne inme, dudakları omzumu, boynumu ve kulağımı buldu, içeri girip çıkarken, orgazmım içime çarparken çığlık atmamı sağladı. Tatil köyü güvenliğinin henüz kapıya vurmamasına şaşırmışım.

Kükremesi diğer tüm sesleri bastırana kadar beni daha sert becerdi. Ve sonra vurma sesi geldi.

Dane bana baktı. "Sence hayatımızın en iyi seksini yaptığımız için bizi taciz etmeyecekleri bir ülke bulabilir miyiz?"

* * *

Günümüz

"Kat?" Dane'in sesi, benimle edepsizce konuşmuyor, anıyı uzaklaştırıyor. "Önce sen mi gitmek istiyorsun?"

Hayır, istediğim şey beni eskiden yaptığın gibi duşa sürüklemen. Bana çok aç olduğun, doyamadığın zamanlar. Her şey değişmeden önce.

Ama ben bunların hiçbirini söylemiyorum.

"Uh, tabi. Çabuk olacağım. Senin de aç olduğunu biliyorum." *Ama benim için aç değilsin,* diye ekliyorum sessizce.

"Uzun bir gün oldu."

"Çabuk olacağım," diye tekrarlıyorum.

Bavulumun sapına uzanıyorum ve benimle birlikte banyoya sürüklüyorum. Banyo kapısı arkamdan kapandıktan sonra seyahat kıyafetlerimi çıkarıp top haline getiriyorum ve yere bırakıyorum. Spreyi başlatmak için kolu çevirmeden önce su damlacıkları fayansa çarpıyor.

Dane'in banyoda ağladığını ve her şeyin farklı olmasını dilediğini bilmesine asla gerek yok.

Suyu açıyorum, ısınır ısınmaz içeri giriyorum, başımı öne eğiyorum ve gözyaşlarım serbest kalıyor.

Bölüm 8

Kat

Bavulumu arkamdan banyodan çıkarırken kırmızı çerçeveli gözlerimi ahşap zeminin maun tahtalarına odaklıyorum. Dane'in bakışları, tamamen giyinik halimi, başıma türban şeklinde sarılmış havluyu gördüğünde ağırlaşıyor.

"Hepsi senin," diyorum ona, göğsünün ortasıyla göz teması kurarak. "Uzun sürmeyecek."

"Acele etme."

Kibar yabancılar, işte biz buyuz. O kadar kibarız ki çığlık atmak istiyorum. Ağzımı açıp bir şeyler söyleyebilirdim ama şu anda kelimelerim bile yok.

Elinde küçük seyahat çantasıyla banyoya girip gözden kayboluyor ve kapı kararlı bir tıkırtıyla arkasından kapanıyor.

Şifonyerin üzerinde asılı duran aynada kendime bakıyorum. Gözlerimin altındaki koyu halkalar, duşta ağlama krizimden kalan kırmızılıkla büyük bir tezat oluşturuyor. Umarım mavi sundress elbisem yeterince dikkat dağıtıcı olur.

Bavulumu yan sapından tutarak bagaj sehpasına kaldırıyorum ve fermuarını bir kez daha açıyorum. Paketlediğim her şey buruşuk bir karmaşa, bu kırıksız sundress hariç. Normalde bundan biraz daha iyisini yaparım çünkü bavulla yaşamaya alışkınım. Dane ise bavulunu çoktan boşaltmış durumda. Açık dolabın yansımada, keten gömlekleri pantolon ve tişörtlerinin yanında düzgün bir sıra halinde asılı duruyor. Şifonyeri açtığımda şortlarının ve mayolarının katlanmış ve kaldırılmış olacağını biliyorum.

O böyle düzenli biri. Elinden gelirse hiçbir şey yerli yerinde olmaz. Bunun OKB mi yoksa askerlik günlerinden kalma alışkanlıklar mı olduğunu hep merak etmişimdir ama hiç sormadım.

Neden sormadım ki? Muhtemelen daha çok şey sormalıydım.

Benjie'nin uyarıları aklıma geliyor ve her şeyden çok keşke telefonu açıp tavsiye almak için onu arayabilseydim diyorum. Bana asla saçma sapan şeyler söylemezdi, sadece doğruyu söylerdi. Bu onun ve annemin paylaştığı bir özellikti. Dane'le tanıştığımda hâlâ burada olsaydı ne derdi diye düşünmeden edemiyorum.

Aşık olmamam konusunda beni uyarır mıydı? Hiç sanmıyorum. Yaşanan onca şeyden sonra bile, riskleri ne olursa olsun, sahip olduğum her şeyle mutluluğun peşinden gitmemi söylerdi diye düşünüyorum.

Her zaman olduğu gibi, onu düşünmek kemiklerime kadar hissedebildiğim bir acı veriyor. Yatağa doğru ilerleyip oturuyorum, dizlerimi yukarı çekip kollarımı onlara sarıyorum.

Beni çok hayal kırıklığına uğrattırdı.

Senin isteğin gerçekleşene kadar savaş kaybedilmiş sayılmaz. Bu sözleri söylediğini neredeyse duyabiliyorum.

Banyonun kapısı açılıyor ve bir buhar bulutu yayılıyor. Dane dışarı çıkıyor, havluyu beline, çoğu erkeğin asla ulaşamayacağı o son iki karın kaslarının hemen altına sarmış. Ama Dane birçok yönden insanüstü görünüyor.

Okyanustan bir tür deniz tanrısı gibi çıktığı o ilk günden başlayarak her zaman muhteşemdi. Ama ona aşık olmamın nedeni bu değildi.

Ona neden aşık oldum?

Çünkü o başka bir kaçıştı. Çünkü beni güldürdü. Çünkü hayatımın geri kalanında gülümsüyormuş gibi yapacağımı düşündüğüm bir zamanda beni mutlu etti. Çünkü sadece o *an için yaşıyormuş* gibi yapmak yerine, bunu gerçekten nasıl yapacağımı öğretti, bunu yaptığını bilmesine bile.

Beni yatakta top gibi kıvrılmış görünce kaşlarını çattı. "Hey, sorun ne?"

Bu yüklü bir soru. Daha çok, neyin yanlış olmadığı gibi?

Dane aramızdaki mesafeyi kapatıp yanımdaki yatağa oturuyor ve bir elini uzatıp dizime koyuyor. "Uçakta böyle bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Bu benim için de kolay olmadı. Bu şekilde devam edemeyiz Kat. Biz bundan daha iyiyiz."

Nefes alıyorum, yüzeyin hemen altında asılı duran gözyaşlarımı geri çekiyorum. "Muhtemelen bundan daha iyi olabilirdik ama ben her şeyi berbat ettim. Hepsi benim hatam."

Başını eğiyor ve ben gözlerini göremiyorum. "Bu sadece senin hatan değil. Bu ikimizin de suçu."

Başımı sallıyorum, akan gözyaşlarımı siliyorum. *Tanrım, kim tatile gider ve tüm zaman boyunca ağlamak ister ki?*

"Sana anlatmadığım o kadar çok şey var ki."

Dane'in çenesi kalkıyor, benimkiyle tekrar buluştuğunda bakışları yoğunlaşıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Başımdan beri dürüst olmadım."

* * *

Üç buçuk yıl önce

"İşe dönmem gerekiyor ama babamla konuşacağım, böylece bir plan yapabiliriz."

Doktoruyla olan randevusundan döndüğümüzde annemin eve girmesine yardım ettim. Bizimle gelmeye zaman ayırmadığı için babamı boğmak istedim, böylece doktorun bu sefer bize söylediği her şeyi tekrarlamak zorunda kalmayacaktım.

Her randevuda daha da kötüleşiyor gibiydiler. Herhangi bir savaş kahramanından daha metanetli olan annem bu haberi gözyaşlarına boğulmadan karşılamıştı ki bu benim kendim için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı. Gözyaşlarım patlamadı ama otuz dakikalık randevu boyunca yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Bildiğimiz hayat sona ermişti.

"Baba?" Eve girerken seslendim.

Mutfak sessizdi ve anahtarları yoktu. Arabasının da kayıp olup olmadığını görmek için garajı kontrol etmem gerekecekti. Ben bakmaya gidmeden annem elini koluna koydu.

"O gitti, Kat." Sesi sessiz ama kesindi. Ne demek istediği kafama dank etmedi.

"Seni şu anda yalnız bırakmak istemiyorum. Sence ne zaman döner? Kahve yapacağım ve öğleden sonra buradan çalışacağım."

Mutfağa doğru ilerledim ama annemin zaten t i t r e y e n elleri daha da sıkılaştı.

Sakin olması gereken bir ses tonuyla bana "Geri dönmeyecek" dedi.

"Ne?" Yanıtım kuşkulu oldu ve çantamı mutfak masasının üzerine bırakıp hızla merdivenleri çıkarak annemle babamın yatak odasına gittim. Noel sabahı kapının önünde durup aşağı inmek için izin beklediğim ve tüm ihtişamıyla ağaca baktığım yatak odası.

Kapıyı iterek açtım ve içeride kayarak durdum. Babamın komodininde her zamanki kitap yığınları yoktu, bunlardan biri de kendimi bildim bileli İncil'di. Şifonyerine doğru döndüm ve çekmeceleri açtım.

Bomboştı.

Dolabı.

Boştı.

Banyo çekmeceleri.

Boştı.

Yirmi dokuz yıllık evlilikten sonra geride bıraktığı tek şey yetmiş üç sent bozuk para, birkaç kopuk düğme ve kırık bir askıydı.

Annem koridorda ayaklarını sürüyerek ilerliyordu, hastalık yüzünden hareketleri zaten zorlaşmıştı.

Mükemmel bir şekilde yapılmış yatağa oturmak için kendimi alçalttım, dizlerimi yukarı çektim ve kollarımı onlara doladım. "Nasıl? Neden?"

"Bazen en güçlü olduğumu düşündüğümüz adamlar, önlerine konan yükleri taşıyabilecek kapasitede değildir."

Anneme bakmak için başımı kaldırdım. "Sen bir yük değilsin. O nasıl-"

"Dün gece bana, ben olmadığım zaman beni görmeye dayanamayacağını söyledi."

Korkak herif. Yıllarca süren sevginin bir anda nasıl nefrete dönüştüğünü hiç anlamamıştım ama şu anda babamı görsem kendimi hapishaneden uzak tutmakta zorlanırdım.

"Bu ne cüret?" Fısıldadım ve tıslama gibi çıktı.

"Olan oldu." Annem güçlü olmaya çalışıyordu ama yanımdaki yatağa yerleşirken sesi titriyordu. Kollarını *bana* doladı ve neredeyse otuz yıllık kocası onu en ihtiyaç duyduğu anda terk etmişken *bana* teselli verdi.

Daha önce evliliklerinde kimin güçlü olduğuna dair bir sorum olduysa, annem bunu tam ve eksiksiz bir şekilde yanıtladı.

"İyi olacağız," dedim ona, aynı zamanda kendime de yemin ettim.

"Elbette iyi olacağız," diye bana güvence verdi.
İkimiz de yalan söylediğimizi biliyorduk. Hiçbir şey bir daha asla iyi olmayacaktı.
Yirmi dokuz yıllık evlilik ve babam karısının ölümünü izlemek istemediği için sonuncusunda yanında kalmayı başaramadı.

* * *

Günümüz

Sözlerimi bitirdiğimde, gözlerindeki empatiye rağmen Dane'in elleri sıkı yumruklar halindeydi.

"O ikinizi de hak etmedi."

"Ben de kendime aynı şeyi söyledim ama yine de acıyor."

Gözyaşlarımı siliyorum ve derin bir nefes alıyorum. Artık baraj yıkıldığına göre, gerisi akmaya başlıyor.

"Annem öldüğünde Benjie onunla birlikte mezara gireceğimden korktu. Ben de istedim. Onu gömdükten sonra haftalarca bir şeyler yaptım ama içim ölmüştü. ALS korkunç bir hastalık çünkü sizden her şeyinizi alıyor. Yürüyemiyordu. Konuşamıyordu. Kendini besleyemiyordu. Solunumu bozulduğunda solunum cihazına bağlanmayı reddetti, çünkü bunu uzatmak istemedi."

O korkunç günleri hatırladıkça gözyaşlarım yüzümden akıyor. Acısını dindirmek için her şeyimi verirdim.

"Tanıdığım en iyi kadının başına nasıl böyle korkunç bir şey gelebilir? O çok iyi, çok tatlıydı. Benden çok daha iyi bir insandı. Eski çantalarını alır, iş seyahatlerinden getirdiğim otel tuvalet malzemeleri şişeleri, protein barları, su şişeleri ve biraz nakit parayla doldurur ve alışverişe çıktığında bunları şehir merkezindeki evsiz kadınlara verirdi. Her ay bir aşevinde gönüllü olarak çalışırdı. On iki yaşındayken bileğimi kırdığım sabah dışında kiliseye gittiği hiçbir Pazar gününü kaçırmadı. Bu hiç adil değildi! Böyle acı çekmek zorunda kalmamalıydı."

Sözlerimi bitirdiğimde nefesim boğuk hıçkırıklar halinde geliyordu. "Onu çok özliyorum."

Dane yatağa doğru kayıyor ve iki koluyla beni sararak göğsüne doğru çekiyor. "Özür dilerim, bebeğim. Çok üzgünüm."

"Onun yanında daha fazla olmalıydım ama işe gitmezsem bakım masraflarını karşılayamazdık. Sigorta ancak bu kadarını karşılayabilirdi ve ben onun en iyisine sahip olmasını istedim. O bana her şeyini verdi ve benim de ona geri verme sıram gelmişti. Babam onu terk etmeseydi her şey daha farklı olabilirdi."

"Neden bana söylemedin?"

Dane iki yanağını tutup başparmaklarıyla daha fazla gözyaşı yakalarken, "Çünkü bunu düşünmek beni neredeyse her seferinde yıkıyor," diyorum. "Bu kadar çok çalışmamı istemiyordu. Bana yük olmaktan nefret ederdi ama değildi. O benim *annemdi*. Bazı günler, daha fazla acı çekmesini izlemek zorunda kalmamak için daha hızlı geçmesini dilediğini düşünüyorum. Öldüğünde elini tuttum ve ben de ölmek istedim."

Onu toprağa verdiğimiz ve Benjie'nin beni kollarıyla sardığı gün hariç, o aylar çok bulanıktı. *"Artık onun için yaşamalısın Kitty Kat. O da bunu isterdi."*

"Benjie, onunla birlikte gömülmüşüm gibi davranmanın annemi kızdıracağını anlamamı sağladı. Bu yüzden işe geri döndüm. Hareketlerime devam ettim. Yaşamak zorundaydım çünkü o yaşayamazdı. Beni o zorladı. Ve seninle tanıştığımda, numara yapmakta çok iyiydim. O kadar iyiydim ki kendim bile inandım. Onun hakkında konuşmayı bıraktım ve bundan da nefret ediyorum."

"Keşke bana söyleseydin. Bu tek başına taşıman gereken bir şey değil."

Dane bana daha sıkı sarılıyor ve ben de her gün beni rahatsız eden kısmı ona anlatma zamanının geldiğini bilerek nefes alıyorum.

"Hâlâ daha var." "Kat-"

"Test edilmedim."

Dane başını geriye atıyor ve kahverengi gözleri yüzümü arıyor. "Neden test edilmen gerekiyor?"

Hıçkırıyorum ve en büyük korkumu kelimelere dökmeye hazırlanıyorum. "Bende de olabilir. ALS genetik olabilir. Elim her titrediğinde kendime test yaptırmadığım için korkak olduğumu söylüyorum ama bu şekilde öleceğimi bilerek yaşayabilir miyim bilmiyorum. Bunun yerine, her şeye bir yalanla başladım. Her şeyi. Ve sana hiç söylemedim. Sadece devam ettirdim."

Dane'in kolları esniyor ve beni tekrar göğsüne bastırıyor. "Yalan değildi. Hiçbiri yalan değildi. Bildiğin tek yolla başa çıkmaya çalışıyordun. Bunda yanlış olan hiçbir şey yok. Bundan sonra ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşeceğiz."

Sanki o okyanustaki bir kayaymış ve ben dalgalar tarafından
hırpalanıyormuşum gibi ona yapıştım. Ona en çok ihtiyacım olduğunda olmasına
izin vermediğim kaya.

Benjie'nin kimseye kanser olduğunu söylemeden ölmesinden sonraki günler.

Bölüm 9

Dane

Ben lanet bir sahtekârım. Karım sırlarını paylaşarak ruhunu açığa çıkarıyor, ama bunlar sır değil. Hepsini biliyorum. Boktan babasını, annesinin acı verici çöküşünü ve Kat'ın her şeyi nasıl omuzladığını.

Bilmediğim tek şey, ikimize de söylemediği için onu öldürebilirdim, Benjie'nin ölmekte olduğuydu. Bunu görmeliydim. Kat'i beklerken dairemizin birkaç blok ötesindeki barda beni takip ettiği gün bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım.

* * *

Bir yıl iki ay önce

En az on beş dakika gecikeceğini bildiğim için Kat'i beklerken bir Crown ve Kola sipariş ettim. *Kat zamanı* dedim ve muhtemelen ofiste bir e-postaya daha cevap verdiğini bildiğim için bunu ona karşı kullanmayacaktım. İkimizin de evde olduğumuzdan daha fazla seyahat ettiğimiz, alışılmadık evliliğimizin on ayından sonra, sonunda onu büyük ölçüde çözmüştüm.

Ya da ben öyle sanıyordum.

"Hey, Dane. Kat bu akşam yemeğe gitmeden önce bir şeyler içmek için seninle burada buluşacağını söyledi."

Benjie, karımın en iyi arkadaşı, yanımdaki tabureye çöktü. Teksas'ta Ağustos ayıydı ve o pembe düğmeli gömleğin içinde sıcak çarpmasından ölüyor olmalıydı ama Benjie işte buydu. Sınırlı etkileşimimizde fark ettiğim hiçbir eğilime tam olarak uymuyordu.

"Seni buraya getiren nedir?"

"Seninle konuşmak istedim."

Barmen Crown ve Kola'yı ahşap bara doğru kaydırđı ve Benjie'ye başımı salladım. "Bir şey ister misin?"

Başını kaldırıp barmene baktı. "Perrier, eğer varsa."

Beni neden burada aradığını bir türlü anlayamıyordum. "Kat'e ihtiyacın var mı?"

Benjie başını salladı. "Hayır, seninle konuşmam gerek."

Barmen yeşil Perrier şişesini bir kokteyl peçetesinin üzerinde Benjie'nin önüne koydu ve Benjie beklediğimden biraz daha fazla zaman harcayarak şişenin kapağını açtı. Kokteyl peçetesini ters katladı ve içmeden önce şişenin ağzını sildi. Tüm bunlar olurken, buraya ne söylemeye geldiyse bana da söylemesini bekledim.

Sonunda başını kaldırıp bana baktı. "Pek ortalıkta değilsin."

Bu bir sır değildi, hiçbir şekilde. Ülke dışında eskisi kadar çok zaman geçirmiyordum ve çoğu zaman hafta sonları evde oluyordum.

"Kat kadar."

"Ne iş yapıyordun sen?" "İthalat."

"Kulağa çok sıkıcı geliyor."

Omuz silktim ve bir içki daha aldım. "Beni eğlendiriyor."

Benjie bu kadar havadan sudan konuşmanın yeterli olduğuna karar vermiş olmalıydı. "Ona seninle evlenerek hata yaptığını söyledim."

Açık ve net. Söyledikleri hoşuma gitmese de, bu kadar açık konuştuğu için adama saygı duyuyordum.

"Bu doğru mu?"

Başını salladı. "Seni yeterince iyi tanımıyordu. Gerçek anlamda değil. Ve biraz ileri gidip senin de onu hâlâ tanımadığını söyleyeceğim."

Tadının nasıl olduğu ve boşaldığında nasıl ses çıkardığı gibi önemli şeyleri bildiğimi söylemek dilimin ucundaydı ama Benjie sikini çıkarıp ölçmek için burada değildi. Aslında bu biraz fazla hoşuna giderdi.

"En başta onu bana iten sendin, bu yüzden onu uyarmanı biraz ironik buluyorum."

Cevap vermeden önce süslü suyunu yudumladı. "O tek gecelik bir ilişkiydi. Ya da öyle olması gerekiyordu. Dikkatinin dağılmasına ihtiyacı vardı."

"Neden bana gerçekten neden burada olduğunu söylemiyorsun Ben?" dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak.

"Sana hiç annesinden bahsetti mi?"

"Biz tanışmadan kısa bir süre önce vefat ettiğini biliyorum."

Konu açıldığında, vücut dilinden Kat'ın bu konuda konuşmak istemediği anlaşılıyordu. Konuşmadığım bir sürü şey olduğunu düşünürsek, hiç zorlamadım. Hazır olduğunda bana anlatacağını düşündüm.

"Sana tüm korkunç gerçeği hiç söylemedi, değil mi?"

Başımı salladım. Öğrenebilirdim. Fazla zamanımı almazdı. Ama bu şekilde onun mahremiyetini ihlal etmek de istemedim. Bazı şeylerin gömülü kalması daha iyiydi.

"Hayır."

"Peki sen hiç zorlamadın mı?"

"Hayır."

"İkiniz de çok inatçısınız, birlikte olmanız bir mucize."

"Hey şimdi-" Bana laf sokabilirdi ama Kat hakkında konuşurken dikkat etse iyi olurdu.

Benjie elini kaldırdı. "Kötü anlamda söylemiyorum. O kadını hayatımdaki herkesten daha çok seviyorum. Annesi öldüğünde neredeyse yıkılıyordu."

Bundan sonra söylediği her şey göğsüme kurşun gibi saplandı. Annesi ALS hastasıydı ve babası çekip gittiğinde Kat her şeyi omuzlamıştı. Duygusal, finansal ve fiziksel olarak.

"Tanrım," diye fısıldadım. Kat'ın tüm bunları tek başına yaşadığı düşüncesi göğsümü ağrıttı.

"Kırılmadı ama kendinden bir parça kaybetti. Hâlâ seninle evlenmesinin bir mucize olduğunu düşünüyorum, çünkü babası onu terk ettikten sonra artık evliliğe inanmadığını söyleyebilirdim."

Benjie arkasını döndü ve uzun uzun öksürdü ve ağzını kapatmak için bir kokteyl peçetesi daha aldı.

"Peki, bunu bana neden şimdi anlatıyorsun?" Geri döndüğünde sordum.

"Çünkü onun yanında olamayacağım bir zaman gelebilir ve birilerinin onun neler yaşadığını bilmesi gerekiyor. Kat güçlü biri ama herkesin bir kırılma noktası vardır." Bakışlarına karşılık verdi. "Parçaları toplamak için orada olmalısın."

* * *

Günümüz

Bunu görmeliydim. Bana bir şeylerin yaklaşmakta olduğunu söylüyordu ama ben annesinin ölümünün Kat için ne kadar korkunç olduğunu düşünmekten gözümün önündeki şeyi görememiştim. Benjie öksürdüğünde bile ölmekte olduğu ve iki ay içinde öleceği aklıma gelmedi.

Ama beni uyarmıştı. Her şeyi açık açık söylemişti, onu tekrar ezeceklerdi ve bu sefer bunu yapacak olan o olacaktı. Sorun şu ki, onun gittiğini öğrendiğinde Kat'ın yanında olmak için eve koşmamla, beni içten dışa doğru parçalayacak bir şeyi harekete geçirdiğimin farkında değildi.

Parçaları toplamaya çalıştım ama hepsini toplayamayacak kadar berbat durumdaydım.

* * *

Bir yıl önce

İkimiz de o mezarlık kaldırımında bir sisin içinde yürüyormuş gibi hissediyorduk, ama farklı nedenlerle. Kat havaalanından eve döndüğümünden beri ağlamayı bırakmamıştı. Ağladığını düşündüğüm zamanlarda bile kulaklıklarını takıp Benjie'nin en sevdiği albümü dinliyor ve sessiz gözyaşları yüzünden aşağı damlıyordu.

Bunun olacağını bildiği için, pirinç raptiyeli yeşil timsah derisi tabutuna ve siyah giysi yasağına kadar tüm töreni kendisi planlamıştı.

Benjie'nin kardeşleri ve arkadaşları tabutu taşımış, Kat de sarı zambaklardan oluşan bir spreyle onu takip etmişti. Benjie'nin cenaze notlarında sarı güllerin dostluklarını sembolize etmek için yeterli olmadığı yazıyordu.

Herkes parlak renklerde giyinmiş, Kat'le benim sahilde uzanıp birinci yıldönümümüzü kutlamamız gereken bir günde, öğleden sonra yağan yağmurda mezarlıkta siyah şemsiyelerin altında duruyordu. Belli ki gezi iptal edilmişti.

Kravatım Kat'ın pembe elbisesine uyuyordu ama koyu renklere rağmen kalabalık durgundu.

Benjie öleceğini kimseye söylememiştir, ailesine bile. Törende ondan gelen ve nedenini açıkladığı bir mektubu okumuşlardı.

Herkes hasta olduğunuzu bildiğinde, size farklı davranmaya başlarlar. Her soru kanserle ya da nasıl hissettiğinizle ilgilidir, eğer konuyu doğrudan açacak cesaretleri yoksa.

Ağzımı bozduğum için kusura bakma peder ama siktir et.

Hayattayım ve bu hayatın her anını, modası geçmiş tedavilere rağmen yine de öleceğimi öğrenmeden önce yaşadığım gibi yaşayacağım. Hayatımın son yılını herkesin bana son kullanma tarihim varmış ve hepimiz geri sayıyormuşuz gibi baktığı bir şekilde geçirmeyecektim.

Bunun haksızlık olduğunu, size hazırlanmak için zaman vermediğimi düşünecek olanlardan özür dilerim. Sanırım hepimizin hemfikir olduğu gibi-ölüm patlar. Birini almanın iyi bir yolu yoktur. Yok oluşumu izleyebilir ya da şaşırabilirdiniz ve bu benim hayatım olduğu için ben ikinci seçeneği seçtim.

Bunu sadece senin için yapmadım, bu yüzden bencil olmayan bir piç olduğumu düşünme. Bunu kendim için de yaptım. Sahip olduğum her anı en iyi şekilde değerlendirdim. Arkadaşlarımla vakit geçirdim. Dünyayı gezdim. Yaşadım.

Benim için üzülme. Sen odadan çıktıktan sonra ciğerlerimi parçalamadığım için mutlu ol.

Lanet ciğerler. Beni bu hale getireceklerini kim bilebilirdi? Üniversitede içtiğim esrar yüzünden olduğuna inanmayı reddediyorum. Ve sonrasında.

Hepinizi seviyorum. Şimdi gidip benim adıma yırtın, Benjie.

Kat için ayrı bir not ekledi.

Kitty Kat, çok üzgünüm. Annen öldükten birkaç ay sonra öğrendim ve seni tekrar sıkıntıya sokmamın imkanı yoktu. Bunun yerine, sana ikimiz için de nasıl yaşanacağını öğretmeye karar verdim.

Hayat kısa.

Pastayı ye.

Ayakkabıları al.

Adamı becer.

Onunla evlen demediğimi fark ettin, değil mi?

Seni seviyorum kızım. Sahip olabileceğim herhangi bir kız kardeşten daha çok, çünkü muhtemelen küçük sürtükler gibi Barbie'ler için kavga ederdik.

Lütfen, yaşamaya devam et. Bunun hayatından istediğim neşeyi çalmasına izin verme. En iyi arkadaşın (ve eğer beni değiştirirsen, sana musallat olurum),
Benjie

Kat, tabutu toprağa indirecek iskeletin üzerine oturtana kadar onu bir arada tuttu. Elinde zambaklarla insan kalabalığının arasından fırladı ve kendini tabutun üzerine atarak yan ilçeden duyulacak kadar yüksek sesle hıçkırmaya başladı.

"Hayır! Bunu bize neden yaptın?"

Bir adım öne çıkarak onu tabuttan çıkardım ve kollarımın arasına alarak yerimize dönmeye zorladım. Oraya vardığımızda onu kucağıma çektim.

Kat kimsenin söylediği tek bir kelimeyi bile duymadı çünkü kendi kederinin içinde kaybolmuştu. Tüm bunlar Benjie için miydi yoksa annesinin kaybını yeniden mi yaşıyordu, bilmiyordum ama önemi yoktu.

Onu arabaya kadar taşıdım, gücümün onu bir arada tutabileceğini umuyordum ama içim parçalanmıştı, bu hafta katılmam gereken bir cenaze daha olduğunu biliyordum.

Ona söylemek zorundaydım. İtiraf etmenin zamanı gelmişti.

Ama eve vardığımızda Kat kendini odamıza kapattı ve dört saat boyunca hıçkırığa ağıladı. Yatağın üzerine oturdum ve başını kaldırına kadar üç saat boyunca sessizce saçlarını düzelttim.

"Çok üzgünüm bebeğim. Birkaç ay önce gelip beni gördü ve benim hiçbir fikrim yoktu."

"Bana söylemeliydi! Bu hiç adil değil. Neden bütün iyi insanlar çok erken ölüyor?"

Sözleri içimi parçaladı çünkü ben de aynı şeyi hissediyordum. "Ne yapabilirim ki?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Yalnız kalmak istiyorum. Sadece beni yalnız bırak." Ben de gecenin geri kalanında onu yalnız bıraktım. Ve ertesi gün.

Ona yemek getirdiğimde, dışarı çıkmam için bana bağırdı. Onu yalnız bırakmamı. Yapabileceğim bir şey olmadığını söyledi.

Ertesi gün, gözyaşları kurumuş ve titanyum omurgası sertleşip katılaşmış bir halde kendini yataktan dışarı sürükledi. Toplanacak tüm parçalar ördüğü duvarın arkasına süpürülmüştü.

"İşe gitmen gerekmiyor mu?" diye sordu mutfakta durup kendine bir fincan kahve koyarken.

"İyi olduğunu öğrenene kadar gitmeyeceğim."

Kat bakışlarıyla karşılaştı, ifadesi tamamen boştu. "Ben iyiyim. Artık bana bakıcılık yapmana gerek yok. Eminim vaktini ayıracak daha iyi şeylerin vardır." Bir kaşık dolusu şekeri karıştırırken sesi soğuk ve cansızdı. Bu tanıdığım kadın değildi ama herkes kederle farklı şekillerde başa çıkabilirdi.

"Kat-"

"Dur." Bu tek kelime mutfakta bir kırbaç gibi şakladı. "Beni rahat bırakmanı istiyorum. Bunu bildiğim tek yolla hallediyorum. O yüzden giyinip ofise gideceğim ve normalin ne olduğunu tekrar anlamaya çalışacağım."

Benim de normalin ne olduğunu anlamaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Yaşadığım hayat, ona hiç bahsetmediğim hayat, bir havaalanında oturup yerimi alan adamın iki masumla birlikte ölmesini uzaktan izlerken paramparça olmuştu.

"Emin misin?"

Kat bana hızlıca başını salladı. "Tamamen. Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben iyi olacağım."

Gerçekten ihtiyacım olan şey karıma yaşadığım çifte hayatı ve onun göremediği cehennemi anlatmaktı. Ama yapmadım. Kendini zar zor toparlıyordu ve bir şeyin daha onu yıkacağından korkuyordum.

Kat'ın bütün ve sağlıklı olmasını her şeyden çok istiyordum ve eğer acımı bir süre daha bastırmak ona yardımcı olacaksa, bunu yapardım. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

Bavulumu alıp başka bir cenazeye gitmek için uçak bileti almak üzere mutfaktan çıktım.

Ben olmasaydım gerçekleşmeyecek bir olay.

Bölüm 10

Kat

Günümüz

Küçük su üstü bungalovumuzdaki yatakta, Dane'in kollarında, keder ve pişmanlık, hüznün ve acı dalgalarının üzerimden geçmesine izin verdim. İçimdekileri dökebildiğim için her nefes daha kolay geliyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Sakın bunların hiçbirisi için özür dilemeye kalkma." Dane'in sesi kararlıdır.

"Ama-"

"Ama hiçbir şey. Kendini karanlıktan çıkardın ve ne kadar harika ve güçlü bir kadın olduğunu kanıtladın. Üzülecek hiçbir şey yok."

"İçime kapandım. Seni dışladım. Daha başlamadan bizi mahvettim."

Dane geri çekildi ve bana baktı. "Biz buradayız. Sürükleniyor olabiliriz ama henüz işimiz bitmedi." Tutuşunu bırakıyor ve gözyaşlarını tekrar siliyor. "Sen tanıdığım en kararlı kadınsın. Eğer vazgeçmiyorsan, o zaman savaşma şansımız var demektir. Sadece savaşacağını bilmem gerekiyor. Senin için buna değer olduğumuzu bilmem gerek. Bunu tek başıma yapamam."

Daha işimiz bitmedi.

Duymam gereken sözler bunlar. Alnımı omzuna koyuyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Uzun zamandır ilk kez aramızdaki bağı yeniden hissediyorum.

"Seni özledim," diye fısıldıyorum. "Ben de seni özledim bebeğim."

Kendimi toplamadan önce uzun dakikalar boyunca onun gücünü içime çekiyorum, belki de hiç hissetmediğim bir rahatlama içimi dolduruyor.

Başka bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama midemden gelen bir hırıltı odayı dolduruyor. Bir parmağını yanağımda gezdiriyor ve Dane'e özgü olmayan, daha yumuşak bir şekilde gülümsüyor.

"Hazırlanmayı bitir ki seni besleyebilelim. Kadınımın aç kalmasına izin vermeyeceğim." Alnıma bir öpücük konduruyor ve ben de yataktan kalkıyorum.

Kadınım kelimesi karşısında gözlerimi sıkmadan önce arkamı dönüyorum. Kocam her zaman az konuşan bir adam olmuştur ve bu kelimeler hiçbir zaman *kadınımı* içermemiştir.

Bu sözler bana belki de bunun düzeltilebileceğine ve evliliğimizi geri dönüşü olmayan bir noktaya getirmediğime dair yeni bir umut veriyor.

"Sadece birkaç dakikaya daha
ihtiyacım var." "İstedğin kadar
kalabilirsin."

Bölüm 11

Dane

Kabinden çıkarken yolu gösterdim ve restorana gitmek için bize verilen yönergeleri takip ettim. Hangi yöne döneceğimi bilmesem bile, ızgara balık kokusunu takip edip bulabilirdim. Basit ada yemeklerini özlemişim.

"Burası harika bir yer."

Adanın ana restoranının bulunduğu binanın önündeki ahşap patikada duraklayan Kat'ın sesi hemen önümden geliyor. Ev sahibimizin bize bahsettiği spesiyalleri kara tahtada okuyorum. Arkasını dönüyor, dağınık topuzundan kaçan saç telleri rüzgârda savruluyor.

"Çok güzel görünüyorsun, Kat."

Bu sözleri ona söylemeyeli ne kadar olmuştu? Hatırlayamadığım gerçeği içime oturuyor.

İkimizin de bu işin içine sışılmasında rol oynadığımızı anlıyorum. Ortada bir sürü suç var ve bu suçlar onun tekeline değil.

"Teşekkür ederim." Cevabı sessiz ve dudaklarındaki küçük gülümseme şaşkınlığını gizleyemiyor.

Evet, bir sürü şeyi berbat ettim.

"Sweet Water Grill'e hoş geldiniz! Bugün bizimle adada olmanızdan mutluluk duyuyoruz!" Binanın hemen içinden heyecanlı bir ses geliyor ve uzun boylu siyah bir adam taba rengi pantolon ve cebinde Sweet Water Resort logosu olan mor bir gömlek giyerek dışarı çıkıyor.

"Teşekkür ederiz. Burada olmaktan mutluyuz." Kat her zamanki gibi yabancılara karşı kibar ve naziktir.

"İçeri gelin, içeri gelin. Ben Andreas, düşük sezonda restoran müdürü, barmen ve daha birçok şey yapıyorum." Bize el sallıyor.

konusuyorduk. "Spesiyalleri gördünüz mü? Chipotle snapper filetomuz var ve ayrıca tekila ve misket limonu yağıyla ızgara edilmiş taze ıstakoz kuyruğumuz var."

Andreas bizi restorana götürüyor; tonozlu tavanı ve ahşap kirişleri olan büyük bir sekizgen odanın tepesinde, yaklaşık yirmi metre yukarımızda açık bir his veren sazdan bir çatı var. Farklı boyutlardaki rattan küreler, samimi bir ışıltı sağlamak için açıktaki kirişlerden sarkıyor.

Andreas adanın arka tarafına bakan en iyi masalardan birinde duruyor. Üçümüz dışında restoran tamamen boş görünüyor. "Bu gece sadece biz mi yiyeceğiz?" Kat soruyor.

Andreas onun sorusu karşısında biraz şaşırılmış görünüyor. "Şu anda burada sadece siz varsınız. Şu anda düşük sezon. Size söylemediler mi? Bu öğleden sonra bir çift daha gelecekti ama bir tür gecikme oldu."

Kat bana sessizce bakıyor, *farkında mısın?*

Başımı salladım. Düşük sezon olduğunu bilmeme rağmen, burada sadece bizim olma ihtimalimiz olduğunu fark etmemiştim.

Aslında mükemmel bir ortam. Yeniden nasıl başlayacağımızı düşünürken kesinti yok.

"Tamamen kendimize ait özel bir ada. Gerçekten cennet gibi görünüyor."

Andreas gülüyor ve ses odayı dolduruyor. "Cennet gibi. Ne içmek istediğinizi biliyor musunuz? Sen akşam yemeği için ne istediğine karar verirken ben de sana bir şeyler getireyim."

Bambu bir tahtaya asılı menüye bakıyorum. "Bir Belikin harika olur."

Andreas alkışlıyor. "Mükemmel olur. Bunu kesinlikle yapabilirim." Dikkati Kat'e yöneliyor. "Peki ya siz, güzel bayan?"

"Daha önce içtiğim Purple Rain içkilerinden bir tane daha alacağım. Çok lezzetliydi. Tam ada-paradise uygun."

"Mükemmel. Mükemmel. İkisini de sizin için getireyim."

Andreas cilalı bambu bara dönüp bir bardak çıkarıyor ve Kat'in içkisini karıştırıyor. Dikkatimi tekrar ona yöneltiyorum ama Kat'in bakışları menüde.

"Menüyü okuyor olmana şaşırdım. Istakozu seçeceğine bahse girmeye hazırdım."

Başını kaldırıyor ve ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Beni çözdüğünü mü sanıyorsun?"

Sözlerinde alaycı bir ifade var ve bugün benimsediği sert ve ciddi tavra geri dönmemesi beni rahatlatıyor. Eskiden sahip olduğum şakacı ve eğlenceli Kat'i tekrar istiyorum.

"Senin bir parçan. Geri kalanı. Kendimi yeniden tanımak için mükemmel bir fırsatım var." Ses tonumdaki imayı fark etmemiş olamaz ve bunun onu soğutup soğutmayacağını merak ediyorum. Etmediği için mutluyum.

"Kendini yeniden tanımaya ihtiyacın var. Ama ıstakoz konusunda haklısın." Menüü bir tokatla masanın üzerine bırakıyor. "Ben alacağım. Aslına bakarsanız, artık ıstakoz yiyemez hale gelene kadar ıstakoz yiyeceğim. Kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği."

"Bu doğru mu?"

Ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Özel bir adada oturup muhtemelen yüz metre öteden gelen ıstakozu yemek için bir daha ne zaman şansım olacağını kim bilebilir?"

"Eğer mutfağın stoklarını tüketirsen, ben de sana biraz yakalamak zorunda kalırım."

Kızın mavi gözleri büyüdü.

"Ne? Yapamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Balık tutabildiğini biliyorum. Bunu yapmıştık." Kat bir hafta sonu Bahamalar'da derin deniz balıkçılığına gittiğimiz zamanı kastediyor. "İstakoz yakalamayı bilmiyorum."

Kat'in beni yaparken hiç görmediği bir sürü şey var, uçurumdan iple inmek ya da uçaktan atlamak gibi. Hepsini ondan sakladım ama sanırım artık ona tam olarak kim olduğumu anlatmanın zamanı geldi.

Trajedi ikimizi de duvarlar örmeye zorlamış olabilir ama buradaki günlerimizin geri kalanında onları tuğla tuğla yıkacağız.

"Peki, yarın sabah dışarı çıkıp sana ıstakoz yakalasam bana ne verirsin?"

Kaşları kalkıyor ve gözleri muzip bir parıltıya bürünüyor. "Vermek mi? Bir tür teşvike ihtiyacın olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dirseklerimi masaya dayayarak öne doğru eğildim. "Teşvik, bir sonraki nefesimden daha çok istediğim muhteşem bir sarışın olduğunda, meydan okumanın üstesinden gelebilme şansımın yüksek olduğunu düşünüyorum."

Yüzünde bir an şaşkınlık ifadesi beliriyor, şakacı ifadesinin yerini alıyor ama sonra tekrar eski haline dönüyor. "Sanırım bir şeyler yapabiliriz."

Andreas içkilerimizle dönmek için o anı seçiyor. "Şimdi, akşam yemeği için ne istediğinizi biliyor musunuz? Eğer öyleyse, garsonunuzu göndereyim. Başlangıç olarak ceviche isterseniz hemen getirebilirim."

Ceviche kelimesini duyunca Kat'ın gözleri parlıyor. Limon suyu, domates, soğan, kişniş ve balığın suyunun "pişmesini" sağlayan başka şeylerle karıştırılmış çiğ deniz ürünleri ya da balık bana göre değil ama Kat buna bayılıyor. Suşiye bayılıyor ve Karayipler'de ona en yakın şey de bu.

"Biraz alacağız. Sadece onun için."

Gülümseyerek başını sallıyor. "Kesinlikle. Eduardo'yla gönderirim."

Honduras'ta bu maddeyle yaşadığım kötü bir deneyimden sonra bir daha asla dokunmadım. Ama Kat bu hikayeyi bilmiyor çünkü bu da hayatımın ondan sakladığım bir başka parçası.

Kat benden sakladığı her şeyi itiraf etti, bu da karıma tanıştığımız günden beri bir şeyler saklayan tek kişinin o olmadığını nasıl söyleyeceğimi bulmam gerektiği anlamına geliyor.

Bölüm 12

Kat

"Ceviche'yi denemek istemiyor musun?" diye sordum. Dane yemek konusunda oldukça maceracıdır, bu yüzden kesin reddi beni şok ediyor.

"Ben böyle iyiyim."

Kocamın bazı konularda çok inatçı olduğundan bahsetmiş miydim? "Kelimenin tam anlamıyla okyanusun ortasında olsak ve Muhtemelen yiyebileceğin en tazesini?"

Adam başını sallıyor ve konuşmak için ağzını açıyor ama kısa boylu, esmer tenli bir adam elinde tartışmamıza konu olan yemekle masaya geliyor.

"Hanımefendi, efendim. Bu akşam size ben hizmet edeceğim. Adım Eduardo."

"Teşekkür ederim, Eduardo." Bir cipse uzanıyorum ve bir ısırık almak için. Dane'e bir bakış attım. "İnanılmaz."

"Mükemmel. Mükemmel. Şimdi, ana yemek için size ne getireyim?" "Ben snapper filetosu alacağım, güzel karım da ıstakoz alacak."

Dane ikimiz için de sipariş verdiğini söylüyor.

"Harika. Mümkün olduğunca çabuk getireceğiz. Balıkçılar hem ıstakozu hem de çuprayı birkaç saat önce günü bitirirken bıraktılar. Buradaki mercan tepelerinin etrafında ıstakoz için dalış yapıyorlar."

Dane tek kaşını kaldırarak *sana yakınlarda bir tane yakalayabileceğimi söylemiştim* der gibi bakıyor, ben *de* karşılığında yüzümde bir meydan okuma ifadesi belirliyor. Aramızda yeniden bu rahatlığın olması çok iyi hissettiriyor.

Cevap vermeden önce yüzümü normal bir ifadeye büründürüyorum. "Çok teşekkür ederim, Eduardo."

Birisi, muhtemelen Andreas, müzik setini açıyor ve arka planda reggae müziği canlanıyor.

"Peki, sabah büyük ıstakoz avcısı Dane Cross mu olacaksın?"

"Neden olmayayım? Hoşuna gideceğinden eminim."

"Kesinlikle etkileyici olurdu." Gülüyorum ve bir yudum almak için içkimi elime alıyorum. "Burayı seçerek harika bir iş yaptın. Burayı nasıl buldun ki?"

"Arianna." Sanki *Arianna*'nın kim olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi bu ismi söylüyor. "Arianna mı? Kim o?"

Dane'in yüzündeki gülümseme kaybolurken o rahatlığın bir kısmı da yok oluyor. "Ofisimde çalışan kadın. Dokuz ayı aşkın süredir ofisimde çalışıyor."

İçimi ürpertici bir suçluluk dalgası kaplıyor. *Bu muhtemelen bilmem gereken bir şeydi.*

"Ondan daha önce bahsetmiş miydin?"

Dane masanın üzerinden öne doğru eğildi. "Bir kereden fazla. Senden sonra hayatımdaki en önemli kadın o."

Kulağa nasıl geldiğinden ya da bana nasıl hissettirdiğinden hoşlanmadığım için sertleşiyorum. *Arianna.*

Kulağa genç geliyor. Muhtemelen güzel.

İçkime uzanıyorum ve bir yudum alıyorum. Sonra bir tane daha, sırf bu yüzden. Yere bırakıyorum ve savunmaya geçerek etrafımı bir kalkan gibi sarıyorum.

"Telefonlara falan bakması için birini işe alacağını hatırlıyorum. Bahsettiğiniz gibi yaşlı ve emekli bir kadını işe aldığınızı sanıyordum. Muhtemelen üniversitede amigo kızmış gibi konuşan birini değil."

Bu da nereden çıktı?

"Aslında İsrail'deyken jimnastikçi olduğundan oldukça eminim ama yüksek lisans için Amerika'ya geldiğinde jimnastiği bıraktı."

"İsrail mi?" Sınırlı sayıda İsrailli tanıdığım olduğu için aklıma sadece *NCIS*'te Ziva David'i canlandıran aktris geliyor, geceleri kocamın masasının üzerine uzanmış, ithal komisyoncular her ne halt ediyorsa onunla ilgili strateji geliştiriyorlar.

Arianna.

Harika.

"Evet."

Umursamaz cevabı bakışlarımı ona çevirmeme neden oldu. "Sanırım bu detaydan bahsetseydin hatırlardım."

Dane *çok önemli olduğu* halde önemsiz *bir şeymiş* gibi omuz silkiyor.

"Konuyla ilgisi yoktu."

Alakası yoktu. Cidden mi?

"Telefonlarınıza cevap vermek için biraz fazla kalifiye görünüyor."

Başını sallıyor. "Onun işi bundan daha karmaşık. Aslında ben de sana söylemek istiyordum-"

Eduardo bir tur daha içkiyle masamıza döndüğünde sözleri kesiliyor. Yudumlamakta olduğum Purple Rain'e bakıyorum ve boş olduğunu fark ettiğimde şaşkınlığım içime akıyor.

"Mekânın tamamen size ait olmasının keyfini çıkardığınızı biliyorum ama görünüşe göre kısa süre içinde bize katılacak başka bir çiftimiz daha var. Görünüşe göre gecikmeleri çözülmüş."

Dane birasının geri kalanını deviriyor ve boş şişeyi Eduardo'ya uzatıyor. "Haber verdiğin için teşekkürler."

Önümdeki çoğunlukla dolu ceviche kâsesine bakıyor. "Hoşunuza gitmedi mi hanımefendi?"

"Oh, kesinlikle o değil. Özür dilerim. Az önce konuşmaya başladık ve kendimi sohbete o kadar kaptırmışım ki bir ısırık almayı bile unuttum."

"Güzel. Güzel. Sadece yemekte bir sorun olmadığından emin olmak istedim." Dane'e döndü. "Size bir meze getiremeyeceğimden emin misiniz efendim? Bunun her şey dahil olduğunu biliyorsunuz, yani ek bir ücret yok."

Tabii ki Dane biliyordu, çünkü *Arianna'nın* önerisi üzerine geziyi ayarlayan oydu.

"Guacamole var mı?"

Eduardo heyecanla başını sallıyor. "Tabii ki var. Sana biraz getireyim. Muz cipsiyle birlikte geliyor. Uygun mu?"

"Olur."

Eduardo boş bardaklarımızla tekrar geri çekiliyor ve mutfığa girmeden önce bardakları Andreas'a vermek üzere bara dönüyor.

"Bahsetmediğin başka bir şey var mı?" Cevabı kaldırıp kaldıramayacağımı merak ederek soruyorum.

Dane'in başparmağı şişenin soyulmaya başlayan etiketini okşuyor. "Birkaç şey."

Koyu kahverengi bakışları benimkilerle buluşuyor ve beni değerlendirirken birkaç dakika sessiz kalıyor. Sanki bana söyleyeceği şeyle başa çıkabileceğimden emin değil.

Aklımdan geçen olasılıkların hiçbirisi gerçek olmasını istediğim olasılıklar değil. Başka bir kadının adını söyleyene kadar

aklıma başka biri olabileceği geldi. Bunu çözmek için on günümüz olduğunu söylemesinin başka bir nedeni olabilirdi.

"Bu Arianna'nın evliliğimizi bitirmeyi düşünmenle bir ilgisi var mı? Ona karşı bir şeyler hissediyor musun?"

Bölüm 13

Dane

Kat soruyu masaya bomba gibi bırakıyor ve bunu soruyor olması bile beni sinirlendiriyor.

Gözlerim ona dikildi. "Duymak istediğin bu mu? Orada Bugün bir uçakta yan yana oturup tamamen yabancıların konuşacağından daha az konuşacak noktaya gelmemizin daha önce konuştuklarımız dışında bir nedeni var mı?"

Kat'in yüzünde acı ifadesi belirir. "Hayır. Ama eğer çizgiyi aştıysan _."

Elimi kaldırıyorum ve onu mutlak gerçeğe susturuyorum. "Hayır, ben çizgiyi geçmedim. *Çizgiyi aşmayı* aklımdan bile geçirmedi. İstedğim tek kadın karşımda oturuyor ve bu işi nasıl batırdığımız için kendimizden başkasını suçlamak için bir neden arıyor. Bu bizim suçumuz Kat. *İkimizin de*. Başka kimsenin değil."

Sesim yükseliyor. Her şeyi anlatmaya hazırdım ki bir kıkırdama restorana başka bir çiftin girmesinden önce geldi ve ben sustum.

Koyu sarı saçlı ve bronz tenli uzun boylu bir adam, koyu saçlı bir kadını yemek alanına götürüyor. Topuklu ayakkabıları dışarıdaki ahşap yürüyüş yollarından çok pistlere uygun ve elbisesi Belize'de bir adada takılmak için değil de kulüpte eğlenmek için tasarlanmış gibi görünüyor.

Kat'in dikkati onlara kayıyor ve sandalyesine geri çekiliyor. İş ve çalışma söz konusu olduğunda tanıdığım en özgüvenli kadın o, ama bu özgüven hiçbir zaman bunun ötesine geçmedi. Ne kadar güzel olduğunun farkında değil ve bu beni çıldırtıyor.

Arianna olayının Kat'ten böyle bir tepki alacağını hiç düşünmezdim. Belki söylediklerime dikkat etseydi, şu anda sorun olmazdı.

Çift bizden yaklaşık on adım ötede bir masaya oturdu, bu da beni çok sinirlendirdi. Koca bir restoran var ve odanın diğer tarafında bir masa seçmiş olsalardı ikimiz de nispeten özel bir akşam yemeği yiyebilirdik ama seçmediler. Pencere kenarında oturmaları için de bir neden yok, çünkü hava tamamen karardı ve palmiye ağaçlarının arasındaki kumsalda kuma saplanmış tiki meşaleleri dışında görececek bir şey yok.

Kat dikkatini içkisine veriyor ve ikincisini bitiriyor.

İçmeye devam ederse bu gecenin sonunun nereye varacağını bildiğimden şüpheleniyorum - odaya döndükten sonra on dakika içinde kendinden geçmiş olacak. Şarap ve martiniyle başa çıkabiliyor ama ne zaman tropikal bir karışık içki olsa, alkolle birleşen şeker onu komaya sokuyor.

Eduardo guacamole ve muz cipsiyle döndüğünde Kat bardağını havaya kaldırıyor. "Bir tane daha alabilir miyim?"

Buna denir.

"Elbette hanımefendi. Birazdan yemeğinizi de getireceğim."

Andreas diğer çiftin yanına yerleşirken, o da kadının bardağıyla bara dönüyor. Adam bana dönük oturuyor ama oturduğundan beri gözleri Kat'ın üzerinde.

İçimde derin bir yanma başlıyor. Belki de kıskançlık sorunu yaşayan tek kişi karım değildir ve o da durduğumuz yerden emin değildir.

Çok kurnaz. Kökenini çıkaramıyorum. Avrupalı bir şey, belki İspanyol, Portekizli ya da İtalyan. Kahretsin, o koyu zeytin teniyle Yunan bile olabilir. Konuşmasını duyana kadar çıkaramıyorum. Benim aksan tanımlamam oldukça sağlamdır, ama kardeşiminki daha iyiydi. Dil bağımlısıydı. Dört dil konuşurdu ve bu, orduya katıldığımızda Arapça öğrenmesinden önceydi.

Her zaman olduğu gibi, onun düşünceleri, onu parçalayan el yapımı patlayıcı kadar ince bir şekilde içimi parçalıyor.

O ölmeseydi hayatım tamamen farklı olurdu. Orduda kalırdım. Güney Amerika'ya gitmez, Rome Hennessy'nin ekibiyle çöl yerine ormanı tercih etmezdim.

Kat'le tanışamazdım.

Ama sanırım işler böyle yürüyor. Bazen hayattaki en karanlık anlar, en parlak anları bulmamızı sağlar.

Felsefe yapmam, Kat'ın sandalyesinde kayması ve elbisesinin askısının omzundan koluna doğru kaymasıyla çabucak sona eriyor. Göt herif

Arkamızdaki masada oturan adam bakışlarını düşürüyor ve sanki menüde olması gerekiyormuş gibi kızın teninde gezdiriyor.

Bir restoranda yumruk atmayalı uzun zaman olmuştu ama eğer o atmazsa bir istisna yapmaya hazırım.

Adam öfkeli dikkatimi üzerinde hissetmiş olmalı ki bana bir bakış fırlatıyor ve küçük bir baş selamı veriyor. Baş sallamasını *özür dilerim, kadınına bakarak çuvalladım* olarak yorumlamayı seçiyorum.

Eduardo, iki büyük tabak ve Kat'ın içkisiyle dolu bir tepsiyle geri dönmek için o anı seçer.

"Buyurun hanımefendi. Ve ıstakozunuz." Önce içkiyi, sonra da tabağı Kat'ın önüne koyuyor ve burnuma tereyağı ve misket limonu kokusu çarpıyor. "Ve balığınız, efendim. Şimdi, bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen sormaktan çekinmeyin."

Kat ona tatlı tatlı gülümsüyor, ama şimdi bunun arkasındaki gerginliği görüyorum. "Çok teşekkür ederim. Gerçekten çok lezzetli görünüyor."

Eduardo onun gülümsemesine karşılık veriyor ve tepsisini almak için uzaklaşıyor.

Kat ıstakozunu mideye indiriyor ve ikimiz de yerken masamızda sessizlik hüküm sürüyor. Bir gözüm arkamızdaki masada oturan şerefsizce takılıyor, o ise sürahi sürahi içki sipariş ediyor. Muhtemelen brendi ya da aynı derecede gösterişli bir şey. Kadını şampanya içiyor ve rahatsız edici sıklıkta kıkırdıyor. Elimden geldiğince duymamazlıktan geliyorum.

"İstakoz nasıl?" Kat ağzına bir parça daha atarken soruyorum.

Cevap vermeden önce çiğnemeyi bitiriyor. "Harika. Balık nasıl?"

Filetonun yüzde doksanı çoktan bitmiş. Sanırım sandığımdan daha açmışım.

"Çok iyi."

Akşam yemeğinde Kat genellikle telefonuna uzanıp e-postalarını kontrol ederdi ve ben de onu tamamen kaybederdim. Bu adada Wi-Fi yok ve bana cep telefonu sinyalinin en iyi ihtimalle zayıf olduğu söylendi. Burayı seçmemin bir nedeni de buydu, çünkü bunun bizi yeniden gerçek bir konuşma yapmayı öğrenmeye zorlayacağını düşündüm.

Sadece ikimizin de bu şekilde sessiz kalacağını beklemiyordum.

Genelde konuştuğumuz konuların listesini gözden geçirdim: ev, komşular, onun işi, çalışanları, müşterileri. Sonunda.

Acınacak haldeyiz.

"Yarın şnorkelle dalmaya ne dersin, ya da belki bizi katamaranlardan birine bindirirler de daha iyi bakarız."

ve resifleri kontrol edebilir miyiz? Bu hafta içinde biraz dalış yapabiliriz."

Bir ıstakoz lokması daha yutarken Kat'ın bakışları benimkilerle kesiliyor. "Şnorkelle dalmayı çok isterim. Ya da yelken açmayı. Ya da dalmayı."

"Ben ayarlarım. Ben sadece şnorkel için ekipman getirdim, umarım dalış ekipmanları sağlamdır."

Kat durdu, çatalı havada. "Ben hiçbir şey getirmediim."

"Getirmeni beklemiyordum. Maskenizi ve şnorkelinizi getirdim. Paletlerini ödünç alabilirsin."

"Beni düşündüğün için teşekkür ederim."

Ona anlamlı bir bakış attım. "Her zaman seni düşünüyorum, Kat. Her zaman."

Çatalını tabağa indiriyor ve bir süre dudağını ısırıktan sonra, sözümüz kesildiğinden beri aklında tuttuğunu bildiğim soruyu soruyor.

"Hiçbir şey olmadığına emin misin? Sen hiç ..."

Çatalımı tabağın üzerine bırakıyorum. "Hayır. Asla. Sen ve ben yemin ettik. Sözler verdik. Onurlandırma ve değer verme konusunda çok iyi bir iş çıkarmamış olabiliriz ama sana ya da evliliğimize asla bu şekilde saygısızlık etmem. Asla. Ve yapabileceğimi düşünmen beni kızdırıyor."

Muhtemelen iletişim kanallarını açık tutmanın doğru yolu bu değil ama ne kadar ciddi olduğumu anlamasına ihtiyacım var.

"Tamam. Tamam. Tamam. Anlıyorum. Sadece ... beni gafil avladın. Belki de ... diye düşündüm."

"Neden? Neden böyle düşündün ki? Dürüst olmak gerekirse, bunu bir sorun olarak gündeme getirmiş olman bile itiraf etmen gereken bir şey olup olmadığını merak etmeme neden oluyor."

Kat'ın gözleri büyüdü.

Güzel. Şok olmuş gibi görünse iyi olur, yoksa eve döndüğümüzde bir işadamaı kaybolur ve bir daha asla bulunamazdı.

"Cidden beni ... ile mi suçluyorsunuz? Söyleyemiyorum bile. Gerçekten oraya mı gidiyorsun?" Sesi yükseliyor ve arkamızdaki masada oturan adam bize doğru bakıyor.

"Öyle bir şey yapsaydım, vereceğin tepki yapmayacağını bilmem için yeterli olurdu."

Kat çatalını almak yerine kokteyline uzanıyor ve uzun bir yudum alıyor. Masaya geri indirdiğinde sesi daha sakin. "Hayır. Yapmazdım."

Cevabından bir şey anlamaya yer yok. Ona inanıyorum. Kaynaklarımla, her gün temasa geçtiği herkesi kolayca takip edebilirim ama yapmıyorum. Neden mi? Çünkü karıma güveniyorum. Aramızda bir engel olsa bile, bu bizim yarattığımız bir engel, başkasının neden olduğu bir engel değil.

İçkisini boşaltıp Eduardo'ya işaret ediyor. Ve sonra bir tane daha sipariş eder.

Siktir et. Ben de bir bira daha istedim.

Havadan sudan konuşarak ve anlamlı tek bir kelime bile etmeden yemeğimizi bitiriyoruz.

Bir adım ileri, iki adım geri.

Bölüm 14

Kat

Odamıza dönmek üzere restorandan ayrıldığımızda ada zifiri karanlıktı. Houston'da yaşarken gerçek karanlığı görmenin nasıl bir şey olduğunu unutuyorsunuz. Ay ince bir hilal şeklinde ve neredeyse hiç ışık vermiyor. Bulutlar gökyüzünü süpürüyor, yıldızları örtüyor ve sonra tekrar karanlığa göz kırpmalarına izin veriyor.

Başka bir hayatta izci olduğuna yemin ettiğim Dane cebinden küçük bir el feneri çıkarıp yakıyor. Parlak beyaz bir ışın önümüzdeki ahşap yolu ve üzerindeki şeyi aydınlatıyor.

Çılgılık atıyorum ve ilerlemek yerine bir metre geriye sıçırıyorum.

İlk başta, bunun sadece hayatım buna bağılıymış gibi dört kokteyl içtiğim için olabileceğini düşünüyorum çünkü kollarını kocama dolamış bir kadının resmini kafamdan atamıyordum, ama *hayır*. Kesinlikle hareket eden bir şey var.

Yaklaştığında tekrar çılgılık attım. "Aman

Tanrım, Kat. Ne oldu?"

El feneri ışını yaratığa odaklanmadan önce sekiyor.

Dane'in omzunu kavradım, sırtına tırmanmama iki saniye kalmıştı. "Bu da ne böyle? Neredeyse üzerine basıyordum." Nefesimi içime çekiyorum, kalbim küt küt atarken sözcüklerin sonunu getiriyorum.

"Yengeç mi?"

Yengeç mi? Daha çok salata tabağı çapında, başının üzerinde kocaman bir pençesi sallanan mavi kabuklu bir canavara benziyor.

Yaratık patikadan ve ışıktan uzaklaşıyor. Dane onu takip etmek için el fenerinin ışığını kaydırıyor, ben de arkasına saklanıp bakıyorum. *Aman Tanrım*. Yengeç yalnız değil. Bir adım daha geri çekiliyorum ve en az bir düzine canavarın kumda sürünerek düşmüş hindistancevizi yığınının doğru ilerlediğini gördüğümde neredeyse dengemi kaybediyorum.

"Zararsızlar. Sadece bir tanesinin üzerine basma. Sıkışabilirsin."

Zararsız mı? Belli ki kelimeyi farklı tanımlıyoruz.

"Şu pençeyi gördün mü? Bir parmağımı kaybederdim. Ya da bir uzvumu." Oldukça sarhoş halimle abartıyor olabilirim ama umurumda değil.

"O senden, senin ondan korktuğundan daha çok korkuyor."

Gözlerimi deviriyorum ama Dane bunu takdir edecek kadar yüzümü göremiyor. "Bu çok saçma bir cevap. İnsanlar doğru olmadığı halde hep bunu söyler. Sence korkuyu işlemek için yeterli beyin hücresi var mı? Ben düşünmüyorum. Bu arada *Teenage Mutant Ninja Turtle*'ın radyoaktif yapışkanına basmış ve süper boyutlara ulaşmış gibi görünen o canavar yengeç hiçbir şeyden korkmuyor. Eğer yapabilseydi muhtemelen tüm yengeç arkadaşlarıyla birlikte ne kadar yüksek sesle çılgılık attığıma gülüyor olurdu."

Yengeç grubuna doğru dönüyorum. "Belki sizi yemeniz için bir tencereye atsaydım korkardınız? Buna ne dersin?"

Dane bir kahkaha atıyor ama ben sürünerek uzaklaşan yengeçlere çift kuş vermekle meşgulüm.

"Evet, kaç, seni küçük çok bacaklı ucube gösterisi. Şimdi korktun işte. Değil mi?" Dane kıkırdarken ona doğru dönüyorum. El fenerinin parıltısı yüzünü görmeme yetecek kadar ışık veriyor ve dudakları gerçekten de yukarı doğru eğilmiş.

"Patronun kim olduğunu kesinlikle

biliyorlar." Çenemi kaldırıyorum.

"Belli ki."

El fenerini önümüzdeki patıkaya tutuyor ve eminim ki birkaç yengeç daha ışığın önünden kaçışıyor, bazıları rahat edemeyecek kadar yakın.

Bu sefer bunu düşünmüyorum. Kendimi Dane'in üzerine atıyorum ve bir örümcek maymunu gibi ona tırmanıyorum.

"Kahretsin. Sen ne-"

"Benden korkmuyorlar," diye fısıldıyorum omuzlarına yapışarak. "Ama patron olduğumu bilmelerine rağmen ben onlardan birazcık korkuyor olabilirim."

Dane beni kollarının arasında kaydırıyor ve daha yükseğe kaldırıyor.

Dünyanın en hafif kızı değilim ama yine de benim ağırlığımı kaldırabileceğini bilmek güzel. Spor salonunda bolca zaman geçiriyor, bu yüzden büyük bir sürpriz değil, ama şimdi *Arianna* ile çalışıp çalışmadığını merak etmek zorundayım.

İsmi kafamın içinde küstah bir sesle söylüyorum. Küçük kıskançlık. Hepsi bu.

öy

le. Hiçbir şey olmadığını söyledi ve ben de ona inandım. Dane bana yalan söylemezdi. Bana söylediği şeylere daha fazla dikkat etseydim.

bu kadar şok olmamıştım, çünkü ben zaten

Arianna'nın varlığı.

Bunu aklımdan çıkarıyorum. Bitti ve bitti. Gömüyorum. En azından bu konuda iyi olduğumu biliyorum.

Dane öne doğru bir adım atıyor ve ben de kollarımı boynuna daha sıkı sarıyorum. Harika kokuyor ve az önceki düşüncelerim geri geliyor.

Kocam çok ateşli ve bunu doğru düzgün takdir etmek için zaman ayırmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Rüzgâr uzaktaki okyanustan esiyor ve saçlarımdan bir tutam dağınık topuzumdan kurtulup yüzüme doğru uçuyor. Dane el fenerini kapatmadan önce onu kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Hey!" Onu daha sıkı

kavriyorum. "Yukarı bak."

"Ne?" "Sadece

yap."

Doğam daha fazla soru sormamı gerektiriyor ama onun yerine sessiz emrine uyup yukarı bakıyorum.

"Oh, vay canına," diye fısıldıyorum.

Bulutlar dağılmış ve mürekkep gibi karanlığa karşı büyük ve parlak yıldızlar gökyüzünü aydınlatıyor.

Yaşadığım yerde *gökyüzündeki elmas* benzetmesini hiç anlamamıştım. Yıldız yıldızdır. İnanılmaz bir şey değil.

Yine de onları daha önce hiç böyle görmemiştim.

"İnanılmaz, değil mi?"

"İnanılmaz."

Ona daha sıkı sarılıyorum ve hayatın büyük düzeni içinde ne kadar önemsiz olduğumu fark ettiğimde zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Görünüşe göre milyonlarca parıldayan yıldız kadar insanı hem hayrete düşüren hem de önemsiz hissettiren bir şey yok.

İhtiyacım olan bir hatırlatma. Müşterilerimin o an için muazzam görünen sorunlarıyla ilgilenmek için o kadar çok zaman harcıyorum ki, diğer her şeyi gözden geçiriyorum. Belki de bu, büyük resmi düşünecek zamanım kalmasın diye tasarım gereği böyle.

O yıldızlara bakarken, şu anda ne kadar küçük hissettiğimi hatırlamak için bir yemin ediyorum. Hayatımdaki sorunların nadiren ölüm kalım meselesi olduğunu hatırlamak ve kendime *nefes* alma izni vermek için. Umarım yarın bunu hatırlarım. *Lanet olası Purple Rain.*

"Yıldızlara göre yön bulma becerilerin ne kadar iyi?" Dane sessizliği bölerek soruyor.

Sorusuna gülüyorum. "Hiç yok diyebilirim."

Dane birleştirdiğimiz ellerimizi havaya kaldırıyor ve tanımlayabildiğim tek takımyıldızını işaret ediyor. "Büyükayı'yı biliyorsun, değil mi? Ursa Major."

"Evet, ama süslü bir terim değil."

"Son yıldızı yukarı doğru takip et, gökyüzündeki en parlak yıldızı bulacaksın. Polaris. Kuzey Yıldızı, Küçük Ayı'nın bir parçası."

"Ursa Minor?"

"Aferin kızıma."

"Kuzey Yıldızı seni her zaman eve götürecektir." Gülüyorum çünkü bu bilgiyle bile evimin yolunu bulabilmem mümkün değil. "Belki seni her zaman eve götürecektir ama ben farklı bir hikayeyim."

Dane yüzümü ona dönmem için beni yere indiriyor. "Beni bunun için aldın."

En azından şimdilik.

Arkamızdan sesler gelmeden önce ikimiz de uzun süre gökyüzüne bakıyoruz. Dane el fenerini tekrar açtı.

"Burada endişelenmen gereken başka bir şey olmamalı," diyor biz kulübemize doğru ilerlerken.

"Emin misin? İnsan yiyen timsahlar yok mu? Ya da çılgın orman kedileri?" Başka tür tropik yırtıcılar düşünmeye çalışıyorum ama bir şey bulamıyorum.

"Bu ada bir ormana ya da kediye sahip olmak için çok küçük. Gerçi anakarada jaguarlar var. Timsah da yok ama nehirlerde ve lagünlerde timsahlar var."

"Birdenbire bu ada işi kulağa daha güvenli gelmeye başladı."

Kapımıza giden iskeleye adımını atıyor. "Bu ada olabildiğince güvenli. Buradaki en büyük endişe kesinlikle insanlar."

Muhtemelen bu ifadede çok fazla doğruluk payı var. "Turistlerin buraya gelmesi için korumaları gereken bir itibarları var, bu yüzden bir şey olmasına izin verecek gibi değiller, değil mi?"

Dane kabinin kapısının önünde duruyor, elimi uzattığımda korkuluk avucumun altından kayınca sendeliyorum.

Beni sabitlemek için elini uzattı. "Dikkatli ol. Bu gece senin için dalmak zorunda kalmak istemiyorum."

Okyanusun karanlığına bakıyorum. Uzaktaki adalardan gelen birkaç ışık var ama çok değil. Gerçekten izole olmuş durumdayız.

"Geceleri suya girmek istemiyorum, yani bu konuda aynı fikirdeyiz."

Anahtarı kilide sokuyor. "Güzel, çünkü göremediğim zaman içinde yüzen şeylere kefil olamam."

Omurgamda bir korku ürperiyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Orada ne olabilir?"

Neden Dane'in okyanus kötöleri konusunda otorite olduğunu düşündüğümde emin değilim, ama şnorkel ve dalış sevgisi göz önüne alındığında, bu konuda benden daha fazla şey bildiğine eminim.

Kapıyı iterek açıyor ve içerideki ışığı yakıyor. Kapıyı kapatırken ben de onu takip ediyorum.

"En kötöleri muhtemelen çekiç başlılar, siyah uçlular, boğalar ve kaplanlardır."

"*Köpekbalıkları* mı?" Arkamı dönüyorum ve ona *aman Tanrım, yanlış anladığımı söyle bakışı atıyorum.*

"Bu seni nasıl şaşırtabilir?"

Entelektüel olarak köpekbalıklarının okyanusta yaşadığını, yüzdüğünü ve bir şeyler yediğini biliyorum ama *okyanusta* geçirdiğimiz sayısız tatilin hiçbirinde *Köpekbalığı Haftası*'nda gördüklerime bu kadar yakın olabileceklerini düşünmemiştim. Ben hemşire köpekbalıklarını hayal ediyorum. Yüzdüğümüz gibi zararsız olanları. Sanki büyük beyazlarla yüzmek için katılmışım gibi.

"Bu şnorkel ya da dalış yapmak istemediğin anlamına mı geliyor?"

Dane'in sözlerinde mizah ve meydan okuma var ve muhtemelen saçmaladığımı kabul etmek zorundayım, ama *yine de. Köpekbalıkları.*

"Ölecek miyim?"

Dane uzanıp çenemi tutuyor. "Hiç şansın yok." Bir an tereddüt ettikten sonra ekliyor: "Hazır olmadan önce herhangi bir şeyin seni dışarı çıkarmasına izin vermeyecek kadar inatçısın."

Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değilim ama iltifat olarak kabul etmeye karar veriyorum.

"Çok doğru," diye fısıldıyorum.

Dane'in eli tekrar kalkıyor, yanağımda geziniyor ve saçlarımın arasına giriyor. Dudakları dudaklarımı almadan hemen önce başı eğiliyor.

Tanrım, beni öpmeyeli ne kadar oldu? Bunu ne kadar sevdiğimi unutacak kadar uzun zaman. Ne kadar özlediğimi.

Dane'in diğeri eli kalçama dolanıyor ve öpücüğü derinleştirip beni vücuduna doğru çekiyor.

Sonra kapı kolunun sallanması bizi böldü ve birbirimizden ayrıldık. "Ne oluyor lan?" Dane etrafımda dolanıp iç kapı kolunu tuttu ve Kapıyı çekip açmadan önce kilidini açıyor. "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor ama ses tonu hiç de yardımcı olacak gibi değil.

"Oh, kahretsin. Kusura bakma dostum. Buranın bizim odamız olduğunu sanıyordum. Sanırım bugün biraz fazla içtik. Basit bir hata."

Kelimeler İngiliz aksanının izlerini taşıyor ve daha iyi görebilmek için Dane'in etrafına bakmaya çalışıyorum ama geniş omuzları kapıyı kapatıyor. Dalgınca, bunun kasıtlı olup olmadığını ve korumacı davranıp davranmadığını merak ediyorum.

Restorandaki diğer insanlar olmalı, özellikle de adadaki tek çift bizsek, bu yüzden herhangi bir tehdit oluşturdıklarını düşünemiyorum. "Kesinlikle senin odan değil. Hangisi olduğunu bilmiyorum, o yüzden yardım edemem.

Sen."

Bir kadın kıkırdadı ve varsayımım doğrulandı. Yemekte onu engellemek için çok çalıştım ama tam olarak başarılı olamadım.

"Efendim, bayan. Yardıma ihtiyacınız var mı?" Dışarıdan başka bir ses geliyor, ama daha uzaktan. Belki de adadaki işçilerden biridir?

"El feneriniz var mı? Villamızın yerini bulamıyoruz," diye sesleniyor adam.

"Elbette. Lütfen benimle gelin efendim. Adımlarınıza dikkat edin."

"Özür dilerim. Umarım önemli bir şeyi bölmemiştir." Adam yer değiştirdi ve sonunda Dane'in omzunun üzerinden yüzünü görebildim. Buz mavisi gözleri bana kilitlendi. "Özür dilerim."

Dane kapıyı kapatmadan önce başını salladı. Biraz kaba bir davranış ama bizim bungalovu kendilerinin sanarak içeri girmeye çalışmak da öyle. Kapıyı tekrar kilitledikten ve kolu kontrol ettikten sonra Dane dönüp bana bakıyor.

"İnsanların odalarını bulabilmeleri için gerçekten ışık falan koymaları gerekiyor. Ya da giriş yaparken el feneri dağıtmalılar."

"Bir şeyler," diyor Dane.

Ruhumun derinliklerinden bir esneme yükseliyor ve elimle ağzımı kapatıyorum. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum ama az önce duvara çarptım ve alkolün yardımcı olmadığına eminim.

Dane şifonyerden bir şişe su alıyor ve bana uzatıyor. "Su içmelisin, sonra da biraz uyumalısın."

Haklı olduğunu bilerek şişeyi ondan alıyorum. Ama saat ilerlerken, istediğim son şey uyuma isteğime boyun eğmek.

Annem öldüğünden beri zaman daha değerli geliyor.

Belki de böyle olması gerekiyordur. "Sadece dokuz günümüz kaldı."

Dane bakışlarıma karşılık veriyor ve sözlerimin ardındaki anlamı gayet iyi anlıyor. "Onları ziyan etmeyeceğiz."

Bölüm 15

Kat

Uykuya daldığım gibi uyandım, boş bir yatakta. Dane yemekten sonra tekrar duş aldı ve ben de ona çıplakken ne kadar iyi olduğumuzu hatırlatarak onuncu günün ilkini kurtarabileceğimi düşünerek uyanık kalmaya çalıştım. Ama alkol ve yorgunluk beni alt etti ve su geldikten birkaç dakika sonra bayıldım.

Kendime bunun önemli olmadığını söyledim çünkü onu unutmayacağı bir şekilde uyandıracak ve güne doğru bir başlangıç yapacaktım ama görünüşe göre benden önce uyandı ve bu da planlarımı alt üst etti.

Örtüyü atıp yuvarlandım ve durakladım. Rüzgârın ve dışarıdaki okyanusun sesi dışında oda sessiz. Nereye gitmiş olabilir?

Eğer bu adada bir spor salonu varsa, kesinlikle bulmuştur, ama bundan bahsettiğini hatırlamıyorum.

Bacaklarımı yataktan sallayarak ayaklarımı yere vuruyorum ve yükseliyorum. Kollarımı başımın üzerine uzattığımda, daha fazla soru filtrelenmeye başlıyor.

*Saat kaç bu arada? Telefonum
nerede?*

Neden beni uyandırmadı?

Saçlarımı yüzümden iterek, işimi halletmek ve ölü gibi uyuduktan sonra insan gibi görünmeye çalışmak için banyoya gidiyorum.

Ama dün gece ilerleme kaydettik. En azından ben öyle düşünüyorum.

Bavuluma doğru ilerliyorum ve Dane'i ve kahveyi aramaya gidebilmek için çoğunlukla kırıkmamış, sevimli ve eğlenceli bir mercan sundress seçiyorum. Ayaklarımı bir çift altın rengi Havaianas'ın içine sokuyorum, elbisenin askılarını ayarlıyorum ve kabinin kapısını açıp dışarı çıkmadan önce güneş gözlüklerimi buluyorum.

Parlak beyaz ışık önce gözlerime çarpıyor ve gözlüklerimi yerine itiyorum.

Vay anasını.

Dışarıda mavi okyanustan başka bir şey yok ve güneşin yüzeyde parıldamasıyla adeta pırıl pırıl parlıyor. Kör edici derecede parlak, ama birkaç dakika huşu içinde duruyorum, bir görevde olduğumu hatırlamadan önce kuşların suya dalışını ve yeniden yüzeye çıkışını izliyorum.

İskeleden dikkatlice inerek sağlam zemine ulaşıyorum ve patikadan kuma doğru adım atıyorum, gün doğumunda kumsalın cazibesine kapılıyorum.

Farkında olmasam da ayaklarım beni Dane'e götürecektir yolu biliyor gibi görünüyor. Onu ilk gördüğüm andaki gibi, maskesini yüzünden çıkararak okyanustan dışarı adım atıyor.

Ve tıpkı onu ilk gördüğümde olduğu gibi, *benim* kelimesi beynimde yanıp sönüyor.

Diğer elini havaya kaldırıyor, tanımlayamadığım iki şey tutuyor. Biri ucunda kanca olan bir sırık, diğeri de ... *bir ıstakoz mu?* İmkânı yok.

Bana doğru gelirken "Bahsi ben kazandım," diye sesleniyor.

"Ne halt ettin sen?" Parmak arası terliklerimi tekmeleyip suyun kenarına doğru koşarken arkamda bırakarak soruyorum.

"Sana bir ıstakoz yakaladım." Uzun anteninden tutuyor.

Ciddi olamaz.

"Aman Tanrım!"

"Mutfaktan sana kahvaltı için ıstakozlu omlet yapmalarını isteyebilir miyiz?"

Dane yarattığı sallayarak bana doğru geliyor ve ben çığlık atıyorum. Eğer dün geceki yengeçlerin ürkütücü olduğunu düşündüysem, bu adamla yakın ve kişisel olmak istediğimden emin değilim. Onları yemeyi seviyor olmam, beni çimdiklemelerine fırsat vermek istediğim anlamına gelmiyor.

"Pençelere dikkat et! Beni yakalamaya çalışmayacak mı?"

Dane başını sallıyor. "Karayip ıstakozlarının Atlantik ıstakozları gibi pençeleri yoktur. Seni yakalayamaz." Sanki onu almamı bekliyormuş gibi anteninden tutuyor.

"Sen deli misin?"

"Biraz bile değil. Onu restorana götür, bir mimoza söyle ve kahvaltıda senin için pişirmeye başlamalarını iste. Duş alıp seninle orada buluşurum."

Mimoza sipariş etmemi önermesi beni şaşırttı. "Gerçekten de kahvaltı için bir içki almamı mı söyledin?"

Başını salladı. "Tatildesin, ö y l e y m i ş gibi davran." Eksik olan tek aksesuarımı fark ediyor. "Belki de zaten öylesindir. Telefon yok. Aferin kızıma."

Gülüyorum. "Sanki burada bir işe yarayacak da." "Doğru. Gidip durulanmam lazım. Orada buluşalım mı?" "Sana ne sipariş edebilirim?"

"Çırpılmış yumurta ve domuz pastırması, eğer varsa. Ne sevdiğimi bilirsin."

Bunu söyleme şekli, ikimizin de üzerine vuran güneşin sıcaklığıyla yarışan bir sıcaklıkla dolduruyor beni. Sanki aramızdaki aşinalığı kaybetmemişiz gibi. Bu bana umut veriyor.

"Tamam."

Dane eğiliyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Geri çekildiğinde parmaklarımı tutuyor ve ıstakoz anteninin etrafına sarıyor. "Git bak bakalım kendi ıstakozunu getirerek mutfağı şok edebilecek misin? Birazdan görüşürüz bebeğim."

Kabine gitmek için geri çekiliyor ve ben de parmak arası terliklerimi tekrar giyiyorum, kolumu dik tutarak canlı bir ıstakozu dikkatlice restorana taşıyorum.

* * *

Elimde taze balıkla içeri girdiğimde Eduardo gülmekten kırılıyor ama mutfaktan ıstakoz omleti hazırlamasını istemekte bir sakınca görmüyor. Dün gece seçtiğimiz masaya oturuyorum ve birkaç dakika içinde nefis kahvemi yudumluyorum.

Sanki stresin dalgalar halinde eriyip gittiğini hissediyorum. Sakin ortamda ve o anın huzurunda kaybolduğum için, Eduardo odaya girene kadar arkamda duran adamı fark etmiyorum.

"Efendim, sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Başımı iki yana sallıyorum, fincanımı neredeyse boşaltmış olduğuma şükrediyorum çünkü ani hareketimle muhtemelen kahveyi kenara dökecektim.

Bu dün geceki adam, akşam yemeğindeki ve daha sonra yanlışlıkla odamıza gelen. Eduardo'yla konuşurken bile bakışları benimkinde kalıyor.

"Onun yediğinden alacağım. Harika görünüyor."

"Elbette, efendim."

Eduardo uzaklaşıyor ve adam masanın etrafından dolanıp bir eliyle Dane'in sandalyesinin arkasında duruyor. Diğer eliyle de bana uzandı.

"Vander Iman."

Dün gece fark ettiğimi sandığım İngiliz aksanı kesinlikle var, ama başka bir şeyle karışmış. Yıllardır iş için yabancılara karşı nazık olma alışkanlığım devreye giriyor ve elini sıkmak için elimi uzatıyorum.

"Katerina Cross." Geri çekmeye çalıştığım, elimi bir süre daha tutuyor.

"Bu sabah yol arkadaşını özlemiş gibisin."

Gülümsüyorum ama yüzümde gergin ve sahte bir ifade var. "O da yolda."

"Ben de seni uzun süre yalnız bırakmazdım. Fırsatçı bir beyefendi gelip seni ayartmaya çalışabilir." Vander'ın ses tonu çapkınca ve beni geriyor.

Kız arkadaş, karısı ya da her neyse, hangi cehennemde?

"Endişelenmesi için bir neden yok." Aldığım sınırdaki uygunsuz havayı yok etmeyi umarak konuşmayı tekrar ona çeviriyorum. "Buraya balayına mı geldin?"

Gülüyor. "Hayır. Hayır. Öyle bir şey değil."

Neyse ki söyleyecek başka bir şey düşünmeme gerek kalmadan bir kıkırdama Vander'ın arkadaşının geldiğini duyuruyor. Bakışlarım girişe yöneliyor ve hissettiğim rahatlama hissi, esmerin Dane'in koluna bir akrep gibi yapıştığını gördüğümde hızla değişiyor.

"Çok teşekkür ederim. Çok beceriksizim. Sanırım bu topuklu ayakkabılar burada giyilmemeliydi."

Bunu tekrar söyleyebilirsin. Victoria's Secret defilesinde ya da bir striptiz direğinde görmenizin daha muhtemel olduğu beş inçlik stiletto'lar giyiyor ve sağlam, düz yüzeyleri olmayan bir adada değil. Aslında, mükemmel fiziği, yüksek boyu ve uğruna ölünecek saçları göz önüne alındığında, bir podyumda yürümüş olması beni şaşırtmaz. Ya da bir direkte çalışmış.

Dane, "Bunları parmak arası terliklerle değiştirmek isteyebilirsin," diyor.

"Anya, bir tür aksilik mi yaşadın?" Vander, Dane'in sandalyesindeki tutuşunu bırakır.

Anya. Son zamanlarda kulağa egzotik gelen bu *A* isimleri de neyin nesi?

"İçeri girerken neredeyse ayak bileğini kırıyordu," diyor Dane, bakışları Vander'a odaklanmış bir halde.

Ve tabii ki onu kurtardı. Çünkü Dane böyle yapar.

Bu kıskançlık nereden geliyor? Onu bir kenara itip kilitliyorum. "Yardımın için teşekkür ederim, Dane. Minnettarım."

Adını tanıdık bir şekilde kullanması ve aşırı dostane gülümsemesi bir başka kıskançlık patlamasına neden olabilirdi ama Dane, Vander'a kaşlarını çatıyor. *O da aynı şeyi mi hissediyor?*

Vander kolundaki saati ayarlıyor, masadan uzaklaşıyor ve elini Dane'e uzatıyor.

"Yardımanız için teşekkür ederim efendim. Bir hafta sonu tatili için bile bir bavul dolusu ayakkabı alan bir kadını ikna etmeye çalışmanın nasıl bir şey olduğunu anladığınızdan eminim."

Anya şakacı bir şekilde gözlerini devirir. "Bütün ayakkabıları benim getirmeme bayılan ayak fetişi olan adam söylüyor bunu. Seni kandırmasına izin verme. Vander homurdanabilir ama o bana almasaydı bu kadar çok ayakkabım olmazdı."

Bu da ne? Ayak fetişi mi? Ayaklarıma mı baktı? Vay canına, Kat. Sakin ol.

Dane onun elini sıkar.

"Vander Iman. Anya'ya göz kulak olduğun için çok teşekkür ederim. Güzel eşinize eşlik ediyordum."

"Dane Cross." Sesi normalden daha sertti.

Belki de kıskanmıştır.

Adamlar birbirlerinin ölçüsünü alır. Dane'in koyu renk saçları Vander'ın kirli sarısına tezat oluşturuyor. Dane'in dövmeleri onu tekne ayakkabılı ve süslü saatli İngiliz'den daha tehlikeli gösteriyor.

Birbirlerinin ellerini bırakırlar ve Vander geri çekilir. "Karıyla kahvaltının tadını çıkar."

Dane başını sallar. "Ben de öyle."

Bu kesinlikle bu gezideki en garip anlardan biri olarak listeye giriyor.

Eduardo içki siparişlerini alarak gerilimi düşürür. Dane benim karşımdaki koltuğa otururken Vander ve Anya kendi masalarına yerleşiyorlar.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, bakışları omzumun üzerinden diğer çifte doğru kayıyor.

"İyiyim."

Anya'nın iğrenç kahkahası yine odayı dolduruyor ve görmezden gelmeye çalışsam da sinirlerimi bozuyor.

"Yani sen yakalamak Istakozlar ve kurtarmak garip Kadınlar bu sabah?"

"Ön tarafta ayağı takıldı, tahta kaldırımdan betona bastı." Sesini alçak tutarak ekliyor: "Böyle bir şey paketlemediğine sevindim."

Yeri ve zamanı var ama şimdi ya da burada değil."

İkimizin de onun yaptığı yorumu düşündüğümüzü biliyorum. *Ayak fetişi.*

Bir öksürükle kendi eğlencemi örtüyorum ve peçeteme uzanıyorum. "Ayaklarla ilgilenmediğine sevindim."

Dane'in dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve kıkırdıyor. "Ayaklarını sevmediğimi söylemiyorum ama çok daha fazla sevdiğim başka yönlerin de var." Bakışları anlamlı bir şekilde sundress elbisemin yakasındaki V'ye kayıyor ve tenimde ılık bir kızarıklık oluşuyor. Vander ve Victoria's Secret Barbie'siyle ilgili tüm düşünceler yok oluyor.

Eduardo içkilerimizle döndüğünde nasıl cevap vereceğime karar veriyorum. "Kahvaltıya yetişerek sizi etkilememiz gerekiyordu, Bay Cross, tam tersi değil."

Dane Bloody Mary'sine uzanıyor. "Bazen bir adam yapabileceğini kanıtlamak için kendi başının çaresine bakmak zorundadır."

"Sanırım haklısınız. Bugün biraz daha balık tutmak ister misiniz? Taze avınızı pişirmekten mutluluk duyarız."

Dane pencereden dışarı bakıyor ve sahile yaklaşık otuz metre mesafede demirlemiş olan katamaranı işaret ediyor. "İnsanları bununla gününbirlik gezilere çıkarıyor musunuz?"

Eduardo başını sallıyor. "Kesinlikle yapıyoruz. Eğer isterseniz, bugün gitmenizi ayarlayabiliriz."

Dane bana baktı.

"Bu harika olur," diye cevap veriyorum.

"Mükemmel olur. Emin olmak için kaptana soracağım ve siz kahvaltınızı bitirmeden önce size bir onay göndereceğim."

"Teşekkür ederim, Eduardo." Adam gider gitmez Dane bana ölçülü bir bakış attı. "Yelkenle aranın iyi olduğundan yüzde yüz emin misin?"

Gözlerim o kadar sert dönüyor ki, kafamdan fırlama tehlikesi geçiriyorlar. "Birincisi, çoktan evet dedim. İkincisi, bu konuyu bir daha açmayacağına yemin etmiştin. Ayrıca, hâlâ hepsinin senin hatan olduğunu iddia ediyorum."

Dane'in kahkahasının derin gürültüsü restoranı dolduruyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

* * *

İki yıl önce

Katamaranın bomunun bana doğru sallandığını görmedim ama kafatasıma değdiği anda hissettim. Coco Loco'nun yarattığı sisin içinden bir acı şimşeği fırladı.

"Kahretsin, Kat. Dikkat et!"

Dane'in uyarısı çok geç gelmişti çünkü içkim çoktan havada uçuşmaya başlamıştı. Havada uçarken donmuş hindistan cevizi karışımı yüzüme sıçradı ve yan tarafa düştü.

Lanet olsun!

Vücudum yüzyılın en az zarif güllesini atmaya çalışmışım gibi okyanusa çarptı. Tuzlu su ağzımı istila etti, rom ve hindistan cevizini uzaklaştırdı ve ben yüzeye doğru tırmanmaya başladım.

Daha oraya varamadan bir kol belime dolandı ve beni yukarı çekti. Nefes nefese kaldım ve nefes alabilmek için saçlarımı gözlerimden ve ağzımdan çektim.

"Tanrım, bebeğim. Sen iyi misin? Başın nasıl?" Dane bir eliyle şakağımı kontrol ederken diğer eliyle de ikimizi su üstünde tutmaya çalıştı.

"Ben iyiyim." Kelimeler tek bir ağızdan çıkmıştı ama pek de inandırıcı değildi.

"Bana tutun. Tuttum seni."

Tuttum seni. Bu kelimelerin o anda neden bu kadar romantik geldiğini bilmiyordum. Muhtemelen burada, Kosta Rika'da kaçtığımız içindi. Ya da belki de başımdaki yaradan dolayıdır. Her iki durumda da, Dane'in hızlı kurtarışı denize düşmenin yarattığı travmanın çoğunu sildi.

"Daha sonra başın çok ağrıyacak. Kahretsin, çok özür dilerim. Seni uyarmaya çalıştım ama o ana kadar göremedim-"

Bir elimle Dane'in omzunu sıktım. "Sorun yok. Benim hatamdı. Dikkat etmedim."

Bir can simidi yanımıza düşmeden hemen önce dudaklarını başıma bastırdı ve yüzüme bir su patlaması daha gönderdi.

"Onu yakaladım. O iyi."

Dane can simidini atlayarak ikimizi de yan tarafta asılı duran merdivene doğru yüzdürdü. "Kollarını boynuma dola. İkimizi de yukarı çıkaracağım."

"Ne? Bekle-"

Ama Dane çoktan arkasını dönmüş ve ikimizi de sudan çıkarırken beni yerime sabitlemişti.

Muhtemelen sarsılmış ve hala sarhoş halimle, onun gücüne hayret ettim. Ama kimi kandırıyordum ki? Bunu ayıkken de yapardım.

"Lanet olsun, dostum. Yüzlerce kez yapmışsın gibi hareket eden bir tekneden atladın. *Baywatch* gibi bir şeydi." Kaptanın ses tonunda bir parça hayranlık vardı. "Gemide böyle ciddi bir baş belası olduğunu fark etmemiştim."

Dane ayaklarım güverteye değene kadar çömeldi ve dönerek beni kollarının arasına aldı. "Onu kurtarmak için kendimi bir yanardağın içine atardım."

"Aman Tanrım, bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey olabilir," dedi Güneyli bir kadın birkaç metre öteden. "Yeni evliler çok tatlı oluyor."

"Biz henüz evli değiliz," dedim, kelimeler tahmin ettiğimden daha yüksek sesle çıkmıştı.

Başını eğdi, ağzı şok içinde açık kaldı. "Tatlım, o adamı olabildiğince çabuk kilit altına alsan iyi olur. Böylelerinden fazla yapmazlar."

Dane'in kolları bana daha sıkı sarıldı. "Kusura bakmayın ama hanımefendi, onun yeri doldurulamaz ve kesinlikle türünün tek örneği. Ona sahip olduğu için dünyanın en şanslı adamı. Hafta bitmeden parmağına bir yüzük takacağım."

Kadın tekrar iç çekti ve bir elini kalbine bastırdı. "Çok tatlı." Dane bizi oturacak bir yer bulmamız için pruvaya doğru çevirirken bakışları üzerimde keskinleşti ve *o adamla evlen* diye mırıldandı.

Kaptan havlularla döndü ve Dane beni sardı. "Kahramanım benim."

Bana baktı, kara gözleri parlıyordu. "Ben kahraman değilim ama senin için yapamayacağım şey yok. Seni seviyorum, bebeğim." Dane başını eğdi ve dudaklarını alnıma bastırdı.

Bölüm 16

Kat

Günümüz

İskeleden katamarana doğru ilerlerken **Dane** yaklaşık iki adım arkamdan geliyor, kazara iskeleye takılıp kendimi okyanusa atmam durumunda her an harekete geçmeye hazır.

Görünüşe göre sorun iskele değilmiş. Güverte görevlisi tekneye binmeme yardım etmek için elini uzatıyor ve şirin altın rengi parmak arası terliği fiber glas basamakta kayıyor.

Kahretsin.

Bir an için, hissedeceğim bir sonraki şeyin Karayipler'in ılık suyu olacağından yüzde yüz eminim. Ama okyanusa zarif olmayan bir takla daha atmak yerine, Dane'in becerikli ellerinin beni koltuk altlarımdan kavrayıp rıhtımın ahşap yüzeyine geri çekmesiyle kurtuluyorum.

Beni döndürüp yüzünü ona çeviriyor, parmakları yanlarıma batıyor. "Tanrım, bebeğim. İyi misin?"

Başımı sallıyorum, her şeyden çok utanıyorum. "Ben iyiyim. Beni bilirsin."

"Önce sandaletlerini çıkar. Giymene yardım edeyim de bir aksilik çıkmasın."

İkimiz de dönüyoruz ve bana yardım eden güverteci bol bol özür diliyor.

"Çok özür dilerim hanımefendi. I-"

"Bunun için endişelenme. Hepsi benim

hatam." "Ama-"

"Hayır, gerçekten, muhtemelen boyanın kurumasını izlerken kendimi yaralayabilirim. Sorun değil."

Dane dikkatli ve güvenli bir şekilde gemiye binmeme yardım ediyor ve güverte görevlisi yorumuma hâlâ gülümsüyor.

"Ben Fedor. Kaptan Tisdale ile birlikte bugün sizin tur rehberiniz ve güverteciniz olacağım." Dümende duran ve bize kısa bir el sallayan adamı işaret ediyor.

Dane elini uzatıyor. "Dane. Bu Kat."

"Sizi *Tatlı Kız*'da görmek harika. Bugün koyların etrafında yelken açacağız ve bazı favori şnorkel noktalarında duracağız. İçecek bir şeyler içmek isterseniz, gemide bol miktarda içkimiz var ve ben de barmeniniz olacağım. Yola çıkmadan önce size bir şeyler ikram edebilir miyim?"

Dane bana baktı. "Kat?"

"Meyveli bir şeyiniz var mı?"

Fedor bana gülümsüyor. "Belize'nin en sevdiği meyveli kokteylimiz var, Panty Ripper." Bana göz kırpmıyor.

"İçinde ne var?"

"Ananas suyu ve hindistan cevizi romu. Suyun üzerinde bir sabah için mükemmel."

Müstehcen ismi yüzünden mi yoksa ona rağmen mi emin değilim ama içki kulağa çok lezzetli geliyor. "Ben de bir tane alayım."

"Mükemmel. Peki ya siz, efendim?"

"Bloody Mary karışımınız var mı?"

Fedor başını sallar. "Elbette var. Tatil köyünden ev yapımı. Ben içkilerinizi getireyim, Kaptan Tisdale de size gemimizin güvenlik özelliklerini anlatsın."

Güvenlik özellikleri kelimesi açıkça bana yönelikti.

Fedor içkilerimizle dönmeden önce Kaptan Tisdale beş dakika boyunca bize gemideki can yeleklerini, kürekleri ve tuvaleti anlatıyor. İki adam yola çıkmaya hazırlanırken biz de yastıklı bir koltuğa yerleşiyoruz.

Tam Fedor iskele halatlarından birini atarken, tanıdık bir ses iskeleden bağırıyor.

"Bekleyin! Biz de gelmek istiyoruz!"

Any.

Dönen saçları ve uzun bacakları görünene kadar ayak sesleri ahşap iskeleyi dövüyor. Nefes almak için duraklar. "Az önce bize dışarı çıkacağınızı söylediler. Biz de gelmek istiyoruz."

Kaptan Tisdale ıslıl ıslıl gülümser. "Elbette hanımefendi. Güzel bir kadın için her zaman daha fazla yerimiz vardır."

Görünüşe göre onun tipi. Kimin tipi olamaz ki?

Hem Fedor hem de Kaptan Tisdale, Anya'nın dev plaj çantasıyla gemiye tırmanmasına yardım etmek için acele ediyor. O bikiniliyken yakınında bulunmama planım muhteşem bir şekilde başarısızlığa uğruyor gibi görünüyor.

"Vander da geliyor. Bir yere kaçmayı reddediyor, o yüzden bizsiz gitmeyeceğinden emin olmak bana düştü."

Nedense Anya'nın bunu söylediğini duymak onu biraz daha sevmeme neden oluyor. "Geliyorum. Sadece bir yelkenli için boynumu kırma riskini almak istemedim.

Vander'ın sıkılmış ses tonuyla "binmek". "Beni beklediğiniz için teşekkür ederim." Suda sadece ikimiz için sakın bir gün buraya kadarmış. *Her şey yoluna girecek*, diyorum kendi kendime.

Vander oturduğumuz minderli banka doğru ilerliyor. "Umarım siz ikiniz arkadaşlığa aldırmazsınız. Anya bir içki gezisine çıkma fırsatını asla geri çevirmez. O her zaman partinin can damarıdır. Göreceksiniz."

Görünüşe göre başka seçeneğimiz yok.

"Tabii ki sakıncası yok. Ne kadar çok o kadar iyi." Cevabım pek de samimi gelmedi.

Anya, Dane'in karşı tarafındaki banka çöküyor. "*Gilligan'ın Adası* gibi üç saatlik turlardan birine dönüşmediği sürece sorun yok, anlıyor musun?"

Vander, "Zaten birlikte bir adada kapana kısılmış durumdayız, o yüzden başka pek bir şey değişmez," diyor ve Anya tahmin edilebileceği gibi kıkırdıyor.

Yaklaşık otuz dakika sonra Fedor ilk şnorkel noktamıza demir atıyor. Dane bana getirdiği file çantadan maskemi ve şnorkelimi uzatıyor, ben de Vander'la birlikte Fedor'dan bir çift palet alıyorum. Fedor şnorkel ve maskeyi Anya'ya uzattığında, Anya küçük bir tiksinti ifadesi takınıyor.

"Başkasının kullandığı bir şeyi ağızıma almamakla kalmıyorum, bu mayo suya girmek için de uygun değil."

İskeleden ayrıldıktan yaklaşık on saniye sonra soyundu ve *Sports Illustrated Swimsuit Edition* kapağına layık, parlak ahududu pırıltılı kumaştan, şimdiye kadar gördüğüm en ince üst kısmı olan bir bikini çıkardı. Güneşin altında bir koltuğa yerleştiğinde, tanga altları sayesinde kalçalarını tam olarak görebildim.

"Yani bana, adada rahatlıkla yapabileceğin güneşlenmeyi yapabilmek için rıhtımdan aşağı koştuğunu ve beni acele etmeye zorladığını mı söylüyorsun?" Vander'ın sesi biraz sinirli ama daha çok öfkeli geliyor.

Anya ona bir gülümseme fırlatır. "Sinirlenmiş gibi davranabilirsin ama ben seni ve tekneleri tanıyorum. Ne kadar çok tekneye binersen o kadar mutlu olursun."

Gözlerini devirir. "Muhtemelen ona yeni bir araba almam için beni yumuşatmaya çalışıyor."

"Biliyorsun yeni Porsche daha yeni duyuruldu ve ben Alman olan her şeyin içinde çok iyi görünüyorum."

Dane ve ben Vander-Any a şovunu izlerken son otuz dakika boyunca şakalaştılar ve didiştiler.

Belki de ilişkimizde eksik olan şey budur? Sadece konuşmuyoruz. En son ne zaman şakalaştık? Ne zaman her şey bu kadar *ağırlaştı*? Belki de bugünden başlayarak geri dönmemiz gereken şey budur.

Vander önümde tişörtünü çıkardığında düşüncelere dalmıştım. Belirgin bir göğsü ve düz bir karnı var, ama Dane'in oyulmuş fiziğı karşısında hiçbir şeyi yok.

Vander dalgın bakışlarımı yakalıyor ve bana göz kırpmıyor.

Hay aksi. Arkamı dönüp maskemi kafama geçiriyorum. Onu cesaretlendirmek isteyeceğim son şey.

Bu olmamış gibi davranacağız.

Bölüm 17

Dane

Yüzlerce kez gördüğüm balıkları ve mercanları işaret eden Fedor'u takip ederek suda geçirdiğim kırk beş dakikanın ardından, nihayet ilginç bir şey yüzerek görüş alanıma giriyor.

Lanet olası bir köpekbalığı. Uzun, pürüzsüz gri gövdesi suyu etkili bir şekilde kesiyor, her saniye daha da yaklaşıyor.

Köpekbalığı uzmanı değilim ama yüzgeçlerindeki koyu renk işaretlere bakarak bunun bir hemşire köpekbalığı değil de siyah uçlu bir köpekbalığı olduğunu tahmin ediyorum.

Yüzeyi hızlıca taramak için başımı sudan kaldırıyorum. Katamaran yüz metreden daha az bir mesafede, ama saldırmaya karar verirse köpekbalığını alt etmemizin imkanı yok. Kat'ın mantıksız köpekbalığı korkusu onu suda felç edecektir.

Mantiken, onun sadece meraklı olduğunu ve umarım bir tehdit olmadığını biliyorum, ama Kat bunu bu şekilde görmeyecektir.

Seçimimi yaptım ve yapmak üzere olduğum şeyden dolayı suçluluk duymuyorum. Tanıştığımız günden beri ondan bir şeyler sakladım, hepsi de onu korumak adına, bu yüzden listeye bir şey daha ekleyebilirim.

Uzanıp kalçasına dokunuyorum. Pembe maskeli ve çok sevimli bir şekilde bana dönüyor, ben de yüzümü sudan çıkarıyorum ve aynı anda köpekbalığının bedenini görüş alanımda tutmaya çalışıyorum.

"Hadi gidip biraz su içelim. Biraz mola verelim."

Hevesle başını sallıyor ve şnorkelinin içinden bir şeyler mırıldanıyor. Fedor ve Vander bir buçuk metre daha uzaktalar ve bu aptalca bir hareket olabilir ama ikisi de kendi başlarının çaresine bakabilecek adamlar. Şu anda tek endişem karım ve onun güvenliği.

Ben Kat'e önümde yüzmesini işaret ederken, siyah uçlu mercanlar arasındaki vadinin derinliklerine doğru yüzüyor.

İkimizi de bir köpekbaliğına karşı koruyabilir miyim? Muhtemelen. Şortumun cebinde bir bıçağı var ve bunun dışında vücudumu onunla köpekbaliğının dişleri arasına koymaktan korkmuyorum. İleride, Kaptan Tisdale turdan uzaklaşıp ona doğru yüzdüğümüzü görüyor ve ben de arkamızdaki karabaş köpekbaliğını kontrol ediyorum. Yaklaşık yirmi metre sağımızda. Av gibi göründüğümüze karar verirse, o bize ulaşmadan yolun geri kalanını tamamlayabileceğimizin garantisi yok.

Tisdale yüzgeci fark ettiğinde merdivenden on beş metre uzaktaydık. İşaret etti ve Kat'ın dikkatini çekti.

Köpekbaliğı yüzgecini gördüğü anda anladım. Gözleri maskesinin arkasında kocaman oldu. Bakışları bana yöneliyor, kauçuk ve temperli camın arkasındaki yüz hatlarına korku kazınmış.

Hay sikeyim.

Bölüm 18

Kat

Vay anasını.

Aman Tanrım.

Köpekbalığı.

Köpek

balığı.

Köpek

balığı.

Gözlerim bize doğru gelen yüzgece kilitlenirken İngiliz dilindeki tüm küfürler kafamın içinde yankılanıyor. Göğsümdeki buzlar donuyor ve titremeye başlıyorum.

Dane'in koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor ve o anda onun bir bardak su bile istemediğini anlıyorum. Lanet köpekbalığını görmüştü ve beni güvenli bir yere götürmeye çalışıyordu.

"Gidin!" diye bağırarak katamaranı işaret ederken, Kaptan Tisdale beni öne doğru sallayıp Fedor ve Vander'a bağırıyor.

Felçten kurtulup elimden geldiğince sert kürek çekiyorum. Tıpkı çocukken gölün ortasında bir saldan atladığınız ama çıkmadan önce başınıza gelebileceklerden korktuğunuz için mümkün olduğunca hızlı bir şekilde merdivene geri yüzdüğünüz zamanki gibi. Ya da belki de sadece ben böyleydim.

Ama daha önce suda hiç köpekbalığı yoktu.

Köpekbalıkları korkuyu hissedebilir, değil mi? Eğer bu doğruysa, şu anda benimkini hissedebildiği kesin çünkü kendimi kaybetmek üzereyim.

Sıçramalarım daha şiddetli oluyor ve umarım yaralı bir fok gibi görünmüyorumdur. *Tanrım. Öleceğim.*

Ölmeye hazır değilim.

Aman Tanrım, ya Dane'i yakalarsa?

Onu öldürüp köpekbalığı bifteği, köpekbalığı çantası ve köpekbalığı terliği yapacağım.

Resmen aklımı kaçırmıştım ama ellerim merdivenin metaline değdiğinde aşağı uzanıp yüzgeçlerimi koparıyor ve gerçekten gemiye ulaşip ulaşmadıklarını umursamadan Kaptan Tisdale'e fırlatıyorum.

"Haydi! Hadi!"

"Geliyorum!" Şnorkelimle bağıyorum, o yüzden sesim anlamsız geliyor.

Cehennem ateşi peşimdeymiş gibi basamakları tırmanıyorum. Ama hayır, sadece *lanet olası bir köpekbalığı*.

Maskemi çıkardım ve Dane'e bağırdım. "Acele et! Aman Tanrım. Aman Tanrım."

Merdivenin üzerinde dizlerimin üzerine çöküp ona uzanıyorum ve onu sudan daha hızlı çıkarmaya çalışıyorum.

Paletlerini kenara fırlatıp yukarı tırmanırken bakışları benimkilerle buluşuyor. "Sorun yok, bebeğim. Ben iyiyim."

Kendimi onun kollarına atıyorum, kontrolsüzce titriyorum. "Aman Tanrım, dışarıda bir köpekbalığı var."

Dane beni sıkıca kavradı. "Bir şey yok. Bir şey olmaz. Genelde saldırgan değildirler. Sadece merak ettim."

Geri çekildim ve parmağımı göğsüne sapladım. "Biliyordun! Bunu gördün. Bu yüzden beni içeri almak istedin. Bana nasıl söylemezsin?" Ses tonum dehşetten suçlamaya doğru biraz kayıyor.

Dane bir havlu kapıyor ve etrafıma sarıyor. "Şşt."

"Şu anda beni susturma! *Susmayacağım*. Dışarıda lanet olası bir köpekbalığı var. Peki ya diğerleri? Aman Tanrım."

Köpekbalıklarından, öcülerden ya da tropik bölgelerdeki duşlarda sinsice yaklaşan o küçük kertenkelelerden korkmadığı anlaşılan kocam kollarını tekrar bana doluyor. "İyi olacaklar."

Dikkatim suya yöneliyor, köpekbalığı onları *Jaws*'taki gibi küçük parçalara ayırdığında her an dev bir kan bulutu oluşmasını bekliyorum.

Kaptan Tisdale sonunda araya giriyor. "Fedor eğitilidir. Panik yapmayacaktır. Ve Bay Cross haklı, genelde saldırgan değildirler. Genellikle sadece hemşire köpekbalıkları ve çok nadiren başka bir şey görürüz."

"Blacktip'i gördüm, o yüzden uzaklaşmak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm."

Tisdale'in gözleri Dane'e dikildi. "Onu bu kadar kolay tanımlayabilmene şaşırdım. Bunu yapabilmek için okyanusta çok zaman geçirmiş olmalısınız."

Bölüm 19

Dane

Tisdale bana istediğimden biraz daha dikkatle bakıyor ama ona daha meraklı köpekbalıklarıyla iki kez karşılaştığımı anlatacak değilim. Biri Nikaragua kıyılarında bir çekiç başlıydı, diğeri de Belize'de dünyaya kızgın olduğuna karar veren bir karayılan.

Hepimiz katamarandan, Fedor ve Vander'den uzaklaşan yüzgeci izliyoruz.

"Neler oluyor?" Anya dikkatle güvertenin kenarından aşağı doğru yürüyor, güneşlendiği pruvadan geri dönüyor. Esnemesini engellemek için bir elini ağzına götürüyor.

"Yok bir şey," diyor Kat. "Sadece Dane suda köpekbalıkları gördü ve ben güvenli bir yere yüzerken bundan bana bahsetmedi." Bana ters ters bakıyor. "Sana teşekkür mü etsem yoksa boğsam mı bilemiyorum."

"Köpekbalığı mı?" Anya kekeliyor ve sesi kesiliyor. "Ciddi misin lan sen?" Suyu tarıyor, sanırım Vander'ı arıyor. "Ve sen de onları öylece geride mi bıraktın?"

Kaptan Tisdale, muhtemelen Anya'nın geçireceği krizi sezmiş olacak ki, bir elini Anya'nın omzuna koyuyor. "Köpekbalığının daha fazla yaklaşma ihtimali yok. Böyle bir durumda yapabileceğiniz en kötü şey paniğe kapılmaktır. Korkuyu hissederler."

Fedor ve Vander katamarana doğru döner ve yavaş bir tempoyla geri dönerler.

Kaptan Tisdale geri adım atıyor ve Anya çığlık atıyor. Ses tonu o kadar yüksek ki kulak zarlarım itiraz ediyor. Bir isim haykırdığını fark etmem bir an alıyor. Garip bir şekilde, sesi Vander'a benzemiyor.

Kafası sudan çıkıyor ve bize doğru dönüyor. Anya kollarını sallamaya ve yüzgeci en son gördüğümüz yönü işaret etmeye başlıyor.

"Köpekbalığı!"

Fedor başını kaldırıyor ve etrafına bakınıyor, yüzeyi araştırıyor, sonra da şüphesiz alttan görmeye çalışmak için suya giriyor. Vander şaşırtıcı bir şekilde kız arkadaşını gibi paniklemiyor. Bunun yerine Fedor'u takip ediyor ve tekneye dönerken kulaçlarının hızını artırmadan önce bir tarama yapıyor.

"Lütfen hanımefendi. Sadece sakın olun. Eminim her şey yoluna girecek ve çok yakın bir gelecekte hepimiz bu anıya gülebileceksiniz."

Ama Anya'nın etrafını saran korku bulutu hissediliyordu. İçimden bir ses, yakın gelecekte ne onun ne de Kat için bu olaya gülünmeyeceğini söylüyor. Hâlâ titriyor, kollarımda bir havluya sarılmış.

Anya bana döndü. "Onları orada nasıl bırakabildin? Neyin var senin?"

Hareketlerimi sorgulamaya cüret ettiği için ona sert bir bakış attım. "Benim önceliğim -ilk, son ve her zaman- karımı güvende tutmaktır. Onlar erkek. Kendi başlarının çaresine bakabilirler."

"Vander'ın parçalara ayrılıp yenmesinden endişe etmeseydim bu çok hoş olurdu," diye tersliyor Anya.

Adamlar merdivenin bir düzine metre yakınına kadar geldiler ve görünürde hiç yüzgeç yok. Güverteye çıktıklarında hepimiz daha rahat nefes alıyoruz.

Vander sarı saçlarındaki suyu silkeliyor. "Kan pompaladığın kesin, değil mi?"

Anya kollarını kendine sarıyor, göğüsleri üstünden fırlama tehlikesiyle karşı karşıya. "Oh, Tanrı'ya şükür."

Fedor gülüyor. "Sadece bir anlığına gördüm. Siyah uçlu gibi görünüyordu." Bana baktı. "Daha iyi görebildin mi?"

"Blacktip, kesinlikle. Seni uyarmadan bıraktığım için özür dilerim."

Bunu neden yaptığımı ona açıklamama gerek yoktu. Kat'e bakıp başını sallayınca anlaşıldı. "Sorun değil efendim. İkinizin de eve sağ salim varmanızı sağlamak bizim görevimiz."

"Bana söylemediğine hâlâ inanamıyorum." Kat kollarımda kayıyor.

"Sudan daha hızlı ya da daha yavaş çıkmana yardımcı olur muydu?" diye soruyorum. "Bilmiyorum! Ama bir dahaki sefere suda bir köpekbalığı olduğunu bilirsin,

Bilmeyi hak ettiğimi düşünüyorum. Bu birinden saklanacak türden bir şey değil."

Oh, bebeğim. Keşke bilseydin. Peki sana nasıl söyleyeceğim?

Kaptan Tisdale, "Sanırım bir tur içki içmemiz gerekiyor," diye anons edince gerilim dolu an hafifliyor.

"İçkilere evet! Ben bir votka tonik alacağım. Tonik hafif, votka ağır olsun," diyor Anya.

"Ben de romu ağır, ananas suyunu hafif alayım," diyor Kat. İçeride.

Vander'ın bana ilgiyle baktığını görmek için dönüyorum. "Emin değilim Beni suda bir köpekbalığı olduğu konusunda uyarma zahmetine girmediğin için kızgın olmalıyım ya da karını kurtarmak için başkalarını feda etmenden etkilenmeliyim."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey beni yanlış yöne çekiyor. "Bunun için özür dileyemem. Yine olsa yine yaparım."

Bana ölçülü bir bakış attı. "Kendi başının çaresine bakabilecek birine benziyorsun. Hiç askerlik yaptın mı?"

"Pek çok şey oldum." Cevabım muğlak, ama onunla yaşamak zorunda kalacak. o.

"Gerçekten de. Hepimiz öyle değil miyiz?" Yanıtı, daha çok şey varmış gibi geliyor. ama ne demek istediğini anlamaya çalışmayacağım.

Fedor içkileri hazırladıktan sonra demiri kaldırıyorlar ve *köpekbalığı noktası* olarak bilinen yerden uzaklaşıyoruz. Kat pruvaya çıkıyor, ben her iki kadehimizi de arkasından taşırken tutamakları kavırıyor, düşmesini engellemek için gerekirse onları okyanusa atmaya hazırım.

Neyse ki bunu kazasız belasız başarıyor ve ayakları katamaranın iki gövdesi arasına gerilmiş trambolin ağının üzerinden sarkacak şekilde oturuyor. Yanına oturmadan önce ona Panty Ripper'ı uzattım.

"Hayatımızın geri kalanında bunu bana karşı mı kullanacaksın?"

Bir yudum almadan önce bana bir bakış fırlatıyor. "Bunu sana karşı kullanmak için sadece sekiz buçuk günüm daha olabilir."

Evliliğimizin sonu olabilecek şeye koyduğum son tarihin hatırlatılması hoş karşılanmıyor.

"Sekiz buçuk günü boş ver. İkimiz de bunun bitmediğini biliyoruz."

Kat'ın mavi bakışları duygularla parlıyor. "Emin misin? Eğer mutlu değilsen seni benimle kalmaya zorlamayacağım. Bazı açılardan bencil olabilirim ama bunu sana asla yapmam."

"Beni daha mutlu edeceğini düşünseydin, beni hala seviyor olsan bile benden vazgeçerdin, değil mi?"

"Elbette. Aşk budur."

"İşte bu yüzden bunu başaracağız."

Parmak eklemleri beyazlaşana kadar içkisini sıkıca kavırıyor. "Emin misin? Çünkü şimdi beni umutlandırmanı, ancak yolculuğun sonunda bittiğine karar vermeni kaldırılabileceğimden emin değilim. Her iki şekilde de bilmem gerek."

Duvarlarını yeniden örmeye başlayıp başlamayacağını bilmesi gerekiyor.

"Eminim. Artık duvar örmek yok, Kat. Benjie'nin cenazesinden sonra onlara sahip olmana izin verdim çünkü bir arada tutmak için onlara ihtiyacın olduğunu düşündüm, ama her şeyi hissetmekten kaçmak için kendini işe gömemezsin. Benimle konuşmak zorundasın. İcini dökmelisin."

Yavaşça başını sallıyor. "Biliyorum. Bu konuda kötüyüm."

Bir kolumu kalçalarına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. "Hiç denemediğin bir şeyde kötü olamazsın. Benim tanıdığım ve sevdiğim kadın, önüne konan her sorunun üstesinden gelir. Nereye gitti o?"

"Önem verdiği çok fazla insanı kaybettikten sonra korktu ve bu ona neredeyse tanıdığı en iyi adama mal oluyordu." Kat başını omzuma yasladı. "Çok üzgünüm."

Rüzgâr etrafımızı sarıyor ve ben dudaklarımı indirip kulağına konuşuyorum. "Bunu düzelteceğiz." Bardağımı kaldırıyorum ve onun bardağının kenarıyla tokuşturuyorum. "Bu bir söz."

Bir yudum daha alamadan eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Kusura bakmayın, umarım rahatsız etmiyoruzdur."

Any'a'yla birlikte birkaç metre ötedeki trambolinde ellerinde içkileriyle rahatça otururken Vander'ın sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyor.

Kat sertleşir.

"Kaptan Tisdale durup biraz daha şnorkelle dalmak isteyip istemediğimizi sordu. Herkes adına cevap verme cüretini göstererek *asla olmaz* dedim," diyor Anya, kullandığını duyduğum en ciddi tonda.

"Ben de destekledim. Ama eğer gitmek istiyorsan, kesinlikle ona haber ver," diye ekliyor Vander.

"Sanırım bugünlük su aktivitelerine doydum," diye cevap veriyor Kat.

"Bana uyar."

"Sanırım bu sarhoş olmaya hazır olduğumuz anlamına geliyor. Mükemmel bir fikrim var," diyor Anya, ses tonundaki heyecanla. İçimden homurdanmamak ve Kat'i pruvadan sürüklememek için her şeyi yapıyorum. "Kesinlikle *mükemmel*. Fedor'un bize şişe getirmesini istiyoruz ve bir oyun oynayacağız."

"Oyun mu?" Kat soruyor, sesi temkinli.

Anya başını sallar. "Never Have I Ever oynayacağız. Çok eğlenceli ve denize açılmak için birkaç saatimiz daha olduğu için burası mükemmel bir yer."

Üniversite birinci sınıfta oynadığımı hatırladığım bir oyunun önerilmesi Anya'nın tam olarak kaç yaşında olduğunu merak etmeme neden oluyor.

"Bilmiyorum," diyor Kat.

"Hadi Kat, ıslak bir bez parçası olma. Biraz eğlen."

Genç kadının sataşmalarına müdahale etmek üzereydim ki Kat doğrulup omuzlarını dikleştirdi.

"Tamam. Hadi oynayalım."

Bu karşı koyamayacağı bir meydan okumaydı ve içimden bir ses bunun Kat'i odamıza geri taşıyacağım anlamına geldiğini söylüyor.

"Mükemmel! Fedor, bize bir şişe rom, bir şişe votka ve birkaç shot bardağı getirir misin?"

Güverte görevlisi bu istek karşısında şaşırmış görünüyor ama Anya'nın gülümsemesiyle hemen dikkat kesiliyor ve birkaç dakika içinde her şeyi getiriyor. Zavallı çocuk Anya'nın gözlerinin içine zar zor bakabiliyor çünkü onun göğüslerine ve kıkına bakarak o kadar çok zaman geçirmiş ki.

Kat'in duruşu kaskatı ve oyun suratı yapışık, bu yüzden köpekbalıklarıyla dolu bir okyanusa geri atlamak istediğinden daha fazla oynamak istemediğini söyleyebilecek tek kişi benim.

Buna bir son vermeyi düşünürken Anya plastik shot bardaklarını dağıtıyor ve herkesin kendi zehrini seçmesini istiyor. Kat ve ben rom, diğer çift ise votka seçti.

Her birimiz seçtiğimiz içkiden bir shot bardağı tutarken, Anya oyunun kurallarını açıklıyor. "Ben başlayacağım ve daha önce hiç yapmadığım bir şey söyleyeceğim. Eğer yaptıysanız, içeceksiniz. Biz yeniden doldurduktan sonra sıradaki kişi içecek. Sorunuz var mı?"

İlk soruya başlamadan önce yaklaşık iki saniye bekliyor.
asla yemedim. "Asla bir kadının göt deliğini yemedim."

Hay sikeyim. En azından kolay başlayabilirdi.

Kat kaskatı kesildi, hızlı hızlı soluduğu duyulabiliyordu.

"Aman Tanrım, Anya. Hemen şahdamarına saldırmak zorunda mıydın?"
Vander içkisini geri fırlatır. "Hiç adil değil."

Ona göz kırpmıyor. "Sadece herkesin senin ne kadar pis bir çocuk olduğunu bildiğinden emin olmak istedim."

Bir kadeh daha doldururken gözlerini deviriyor.

Boş ver. Ben de benimkini geri atıyorum ve Anya heyecanla ciyaklıyor.

"Başka bir pis çocuk. Bu neden birdenbire senden daha çok hoşlanmama neden oldu?"

Kat'in yüzü kıpkırmızı, muhtemelen cevabıma konu olan şey onun kızı olduğu için.

Sırada Vander var. "Ben hiç sakso çekmedim."

Anya ona bir bakış fırlattı. "Yaptığım için şanslısın." İçkisini geri atıyor, Kat de öyle.

Yeniden doldurduktan sonra sıra Kat'e geliyor ve o da farklı bir yol izliyor. "Hiç silah kullanmadım."

Vander, Anya ve ben içiyoruz, sonra sıra bana geliyor.

"Hiç Rolex'im olmadı."

Anya ve Vander içiyor, sonra sıra Anya'ya geliyor. "Hiç aynı anda iki kadın sikmedim."

Vander içiyor ve sıra ona geliyor. "Hiç aynı anda iki erkekle yatmadım."

Anya içiyor.

Sıra Kat'te ve şaşırtıcı bir şekilde o da "Hiç üçlü seks yapmadım" diyor.

Anya, Vander ve ben içiyoruz ve Kat'in gözleri daha sonra cevaplayacağımdan emin olduğum bir soruyla açılıyor.

Sıra bana geldi ve *siktir* et demeye karar verdim. Bu ikisi hakkında şüphelerim vardı ve şimdi bunu doğrulamam için bir fırsat. "Hiç eş değiştirmedim."

Hem Anya hem de Vander olumlu cevap vererek içiyorlar.

Bu her şeyi açıklıyor.

Sırada Anya var. "Hiç köpek tasmaşı takmadım. Boş ver. Evet, taktım. Kahretsin. Hiç yapmadığım başka bir şey aklıma gelmiyor. Bu biraz garip." Yardım ister gibi Vander'a bakıyor.

"Meme uçlarını hiç deldirmedin mi?" diye sorar.

Yüzü kırmızının daha koyu bir tonuna bürünen Kat, kadehini indiriyor. Ben de ona bakıyorum. "Göğüs uçlarını deldirdin mi?"

"Ooh . . . Gördün mü, işte o zaman eğlenceli oluyor. Yeni pislik! Başka neleri deldirdin, seni pis kız?"

"Beşinci kez söylüyorum," diyor Kat, sesi utançla gergin.

"Demek ki başka bir şey daha varmış! Şimdi sıra sende. Erkeğin hakkında bilmek istediğin bir şey var mı?"

Kat konuşmadan önce bana bakıyor. "Ben hiç aldatmadım."

"Oh kahretsin. İşler ciddileşiyor," diyor Anya ve ardından Vander gibi bir kadeh atıyor.

Elimi bile kıpırdatmıyorum ve bakışlarımın Kat'inkilerden ayrılmasına asla izin vermiyorum.

Sorusunun nedeninin iki yönlü olduğunu zaten biliyordum. Aldatmadığını bildiğimden emin olmak istiyordu ve benim çizgiyi aşmadığımı bir kez daha teyit etmek istiyordu. Bunun biraz canımı yaktığını itiraf etmeliyim.

Sessizlik aramızda asılı kaldı.

"Bu arada bekleyin lütfen." Anya ayağa fırladı. "Atıştırmalık bir şeyler var mı diye bakmaya gidiyorum. Bu hızla içmeye devam edeceksek biraz yiyeceğe ihtiyacım var." Anya yürüyüş yoluna doğru ilerlerken Kat içki oyunu sayesinde ortak acımasız dürüstlük animızdan kurtuluyor.

"İkinizin nereli olduğunu hiç söylemediniz." Kat sessizliği bozmak için soruyu Vander'a yöneltiyor.

Vander kadehini dolduruyor ve cevap vermeden önce geri atıyor. "Güney Afrika, Dubai, İngiltere ve bu arada birkaç yer daha."

"Bu aksanını açıklıyor o zaman. İngiliz olduğunu düşünmüştüm ama emin değildim." "Beni gerçek bir İngiliz ilan eden bir pasaportum var, yani bu adil." "Peki sen ne iş yapıyorsun?" Kat soruyor.

"Meraklı küçük Kat, değil mi?" diyor ve sözlerinin ortaya çıkış şeklinden hoşlanmıyorum.

Kat geri adım atıyor. "Meraklı davrandıysam özür dilerim. Bana bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece sohbet ediyoruz."

"Hiç de değil. Anya çalışma zamanının çoğunu modellik yaparak ve orada burada birkaç tasarımcıya asistanlık yaparak geçiriyor. Ben her şeyden biraz yaparım. İş ilgi alanlarım geniş ve çeşitlidir. Peki ya siz ikiniz?"

Cevabı muğlak ve öyle ilgimi çekiyor ki, dizüstü bilgisayarım olsaydı ne haltlar karıştırdığını anlamak için geçmişini araştırırdım.

"Ben bir iş danışmanıyım," diyor Kat. "Daha çok strateji, plan oluşturma, uygulama ekiplerini bir araya getirme ve süreçleri düzene sokma konularına odaklanıyorum."

Vander'ın kaşlarından biri havaya kalkıyor. "Oldukça etkileyici. Hangi danışmanlık firması için çalışıyorsun?"

"Kendime ait. MBA yaptıktan sonra büyük firmalardan birinde çalıştım ama iki buçuk yıl önce kendi işimi kurdum."

"Gerçekten de çok etkileyici." Vander'in dikkati bana kayıyor ve ne iş yaptığımı ilgili saçma sapan bir cevap verme sırası bana geliyor.

"İthalat komisyoncusu. Sıkıcı işler."

Vander'ın bakışları daralıyor. "Sıkıcı işlerde çalışmayı bilirim."

O da benim gibi saçmalıyor ama Kat'le beni etkilemediği sürece ne iş yaptığı umurunda değil.

"Bize atıştırmalık getiriyorlar," diye anons ediyor Anya, teknenin kenarına doğru ilerleyerek. Tam kapağa takılıp küpeşteden aşağı yuvarlanırken ellerini kararlı bir şekilde havaya kaldırır.

Bölüm 20

Kat

Anya ığlık atıyor, dengesini sağlamaya çalışırken ikisi her yere sıçrıyor ama denize dūřuyor.

Ayaęa fırladıęında kalbim boęazıma dūęümlendi.

Vay anasını, *en azından öyle deęildi* diye dūřündüm.

Ben.

Coco'muzdaki diğer insanların da böyle olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Loco booze gemisi beni denize dūřerken gördüęünde hissetti.

"Siktir!" Vander ayağa kalktı ve yan tarafa geçti. Ama peşinden dalmak yerine, "Fedor!" diye bağırıyor. Yakalayın onu!"

Fedor yelkenle bir şeyler yapmanın ortasındaydı ama Dane daha hızlıydı. Yan tarafa koşar ve hızlı bir hareketle Anya'nın sıçradığı yere doğru suya dalar.

Kafama bir darbe alıp suda onlara katılmamak için bir gözüm bumbada, ben de teknenin arkasına geçiyorum.

Fedor bana bir can simidi uzatıyor. "Ben yelkeni indirirken bunu oraya at ki motoru alıştırabilelim." Halatlara uzanıyor ve beni turuncu yüzdürme cihazıyla baş başa bırakıyor.

Ben daha atamadan Vander onu elimden çekip alıyor ve bir frizbi gibi Dane ve Anya'ya doğru fırlatıyor. Yaklaşık elli metre kadar kısa.

"Lanet olsun. Tabii ki vurulacak ve denize dūřecekti. Tıpkı Anya gibi." Ona bir bakış attım. "Hey, bu herkesin başına gelebilir. Ben yaptım."

Dane'in kulaları suyu zahmetsizce kesiyor ve birkaç dakika içinde ona yirmi adım yaklaşıyor.

"Hiç köpekbalığı görüyor musun?" Yüzeyi tarıyorum, yelken açmaya başladığımızdan beri ortaya çıkan küçük beyazlıklar arasında herhangi bir yüzgeç görmeye çalışıyorum.

"Hayır. Sen?"

"Hayır."

En azından şu anda böyle bir endişemiz yok.

Dane Anya'ya ulaşıyor ve Anya kendini ona atıp omuzlarına yapışıyor ve beynimde yepyeni bir dizi korku beliriyor.

İkisini de boğabilir.

"Sakinleşmesi gerekiyor."

"Gerçekten yüzebiliyor mu bilmiyorum," diyor Vander, sesi düşünceli.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Dönüp ona bakıyorum. "Ve hemen peşinden gitmedin mi?"

Bir erkek için ne kadar zavallı bir bahane.

Belki de Dane'i hayatımda yeterince uzun süre tuttuğum için, eğer oradaysa beni her zaman kurtaracağını kanıksamışımdır. Sadece güçlü ve yetenekli değil, harekete geçmeden önce kendi güvenliğini düşünmek için bile durmuyor.

"Oraya varıyordum. Ancak kocanızda benden çok daha büyük bir kahraman kompleksi var."

Bu kaçamak bir cevaptı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Dikkatimi tekrar Dane ve Anya'ya veriyorum. Dane Anya'yı emniyete almış, ikisini de geriye, Fedor ana yelkeni indirdiğinden beri neyse ki durmuş olan katamarana doğru yönlendiriyor.

Dane can simidine ulaşıyor ve onu Anya'nın önüne itiyor. Anya halkaya tutunur ve Vander ipin ucundan tutarak onları içeri çekmeye başlar. Dane Anya'yı tutuyor ve onları bize doğru daha hızlı itmek için ileri doğru tekmeliyor.

Yan tarafa ulaştıklarında Fedor merdiveni bırakıyor. Önce Anya tırmanıyor, yüzü solgun, göz makyajı yanaklarına bulaşmış.

"Sen iyi misin?" Vander ona soruyor.

Anya başını sallar. "Genelde bu kadar sakar değilimdir." Kelimeler boğuk boğuk çıkıyor. Gözünden bir damla yaş süzülür. "Ama mayom mahvoldu."

Şu anda endişelenecek o kadar saçma şey varken...

Dane gemiye tırmanırken yorumlarıma engel oluyorum. "Bebeğim, iyi misin?"

Başını sallıyor ve ben ona bir havlu uzatırken saçındaki suyu silkeliyor. "İyiyim. Sadece bugün kaçırdığım kardiyoyu telafi etmek için biraz daha yüzdüm."

Tabii ki yüzme bilmeyen bir kadını kurtarmak için bir tekneden atladığı gerçeğini hafife alacaktı.

Anya ona doğru döner ve çenesini kaldırır. "Sanırım silah sesleri beni biraz fazla hızlı yakaladı. Benden sonra geldiğin için teşekkür ederim." Vander'a yandan bir bakış fırlatır.

Dane havluyu bankın üzerine atarak, "Sorun değil," diyor.

Vander, "Bence ne kadar eğlendiğimize bakmaksızın bu oyunu rafa kaldırmalıyız," diye cevap verir. Dane'e döner. "Size bir minnet borcumuz var. Tatil köyü her şey dahil olduğu için size akşam yemeği ya da içki ısmarlayamayacağımıza göre, yapabileceğimiz başka bir şey bulmam gerekecek."

"Bu konuda endişelenmeyin. Kim olsa aynısını yapardı."

Vander'ın aynı şeyi yapmadığına işaret etmiyorum.

"Hâlâ atıştırmalık bir şeyler ister misiniz, Bayan Anya? Sizin için meyve, muz cipsi ve birkaç şey daha hazırladık."

"Nefis. Kulağa çok lezzetli geliyor," der. Anlaşılan Anya'nın iştahı her şeyden daha çabuk yerine geliyor. "Muhtemelen alkolü içinize çekmek için iyi bir fikir."

İki saat sonra eşyalarımızı toplayıp katamarandan iniyoruz. Vander ve Anya önümüzde yürüyorlar, ta ki Vander iskelenin sonunda durup Dane'e dönene kadar.

Sohbet eder gibi bir ses tonuyla, "Sanırım borcumuzu nasıl ödeyebileceğimizi biliyorum. Neden Anya bu gece odana gelip sana sakso çekmiyor?"

Bölüm 21

Kat

Tükürüğümle boğuluyorum, sertçe öksürüyorum.

Az önce ne dedi? Düşündüğüm şeyi söylemedi. Söyledi mi?

O

mu Dane'e bakıyorum ve yüz ifadesi karanlık.

? *Evet. Kesinlikle düşündüğüm şeyi söyledi.*

Dane gülmeye zorladı. "Teklifin için teşekkürler ama ben almayayım."

Vander ikimize de bakıyor. "Hadi ama, soruyu zaten sordun. Sen ilgilendiğini biliyorum."

Ne sorusu?

Sonra Dane'in eş değiştirenler hakkında sorduğu soruyu hatırladım. O biliyordu. Ne olduklarını anlamıştı ve bu da onun onaylama şekliydi.

"Bir şey demek istemedim. Sadece şüphelerimi doğruluyordum."

Vander ona baktı. "Haklıydın, bu tatili hepimiz için çok daha ilginç bir hale getirmeye ne dersin?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye cevap veriyor Dane ve Vander bana bakıyor. "Bana ilgini çekmediğini söyleyemezsin, Kat. En son ne zaman gerçekten heyecan verici bir şey yaptın mı?"

Bana doğru bir adım atıyor ve ben Dane'in kollarına doğru geri çekiliyorum. Dane'in eli saçlarımın arasına girip boynumu kavrayınca Vander hemen duruyor.

"Sağ ol dostum, ama ilgilenmiyoruz."

"Çok şey kaçırıyorsun. Anya'nın sadece sık emen dudakları yok, onlarla birlikte gelen yetenekleri de var. Ama sorun değil. Onları benim üzerimde kullanmasına izin vereceğim."

Tüm bunlar olurken Anya hiçbir şey söylemedi. Erkek arkadaşı ona başka bir adama sakso çekmesini teklif eder ve Anya buna en ufak bir itirazda bulunmaz.

"Bence odamıza dönmeliyiz," diye mırıldanıyorum Dane'e.

O da Vander'a başını sallıyor. "İyi günler."

Yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade beliren Anya'ya zayıfça gülümsüyorum. *Cidden mi? Hayal kırıklığı mı?* Belki de Dane'le şansını denemek istiyordu ve şimdi bunu elde edemeyeceği için üzgün.

Çok yazık. Paylaşmıyorum.

Rıhtımda yürürken Dane elimi tutuyor ve Vander ile Anya'dan uzakta olduğum için şükrediyorum.

Kulak misafiri olmadığımızda, "Bu gerçekten oldu mu?" diye soruyorum. "Elbette oldu, ama bu konuda konuşmadığım için iyiyim."

Bakışlarımı yüzüne dikiyorum. "Eş değiştirenler tarafından teklif edildiğimiz gerçeği hakkında konuşmak istemiyor musun? Cidden mi? Çünkü . . . Seni bilmem ama bu benim için bir ilk."

Never Have I Ever oynarken Dane'in verdiği cevaplardan biri aklıma geliyor. Üçlü seks yapmış. Ya eş değiştirenlerle olduysa?

"Aman Tanrım, bu daha önce de başına geldi. Yaptığın şey bu muydu?" Bir elimi kaldırdım. "Bir dakika. Boş ver. Bunu bilmek istediğimden emin değilim."

"Daha önce de sordular. Genellikle eşim tarafından. Ama hayır, hiç yapmadım"

Su üstündeki bungalovumuza giden iskeleyle yaklaşıyoruz ve ben duruyorum, Ben ona dönmeden önce bana çarpmasına neden oldu. "Ama sen üçlü yaptın. Ya da belki birden fazla ..." "Bu çok eski bir hikaye, Kat. Ciddiyim, bundan bahsetmiyorum."

"Eskiden sık sık yaptığın bir şey mi? Özlediğin bir şey mi?"

Bütün bu sorular nereden geliyor? Neden umurumda olsun ki? Dane'e ondan önceki cinsel deneyimlerim hakkında bilgi vermiş değilim. Bu konuyu tartışmadık ve şimdiye kadar bunun en iyisi olduğunu düşündüm. Ama ya tatmin olmazsa? Yani, seks yapmayalı ne kadar oldu? Ve kocam eskiden yatak odasında üçlü yapan bir baş belasıydı.

Yüzüne bakıp sormaya korktuğum tüm sorulara cevap ararken etrafımda bir güvensizlik bulutu dolaşıyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Hayır, Kat. Ne zaman ve nerede istersem sana sahip olmak dışında hiçbir şeyi özlemiyorum. Özlediğim şey bu. Lanet olası karımı ve aramızdaki ilişkinin eskiden ne kadar kolay olduğunu özlüyorum. Bunu geri istiyorum. Üçlü seks, eş değiştirme ya da senden başka hiçbir kadın umurumda değil."

Verdiği yanıt beni rahatlatıyor ve aynı zamanda hizaya sokuyor.

Beni özlüyor. Bizi özlüyor. Çünkü ben kendimi kapattım ve onu kendimden uzaklaştırdım.

"Ben de bizi özlüyorum."

"O zaman bu boku hemen şimdi düzeltereğiz," diye homurdanıyor Dane, omzunu indirerek.

"Sen ne-"

Omzunu göbeğime yerleştirip beni üzerinden kaldırdığında sorum kesiliyor.

Üç adım sonra Dane kapımıza ulaşıyor, anahtarı kilide sokuyor ve öyle bir güçle açıyor ki kapı arkamızdan çarpıyor.

"Karıma ihtiyacım var. Çıplak olarak. Altımda. Ben onu boşaltırken sikimi sertçe sıksın. Çok uzun zaman oldu ve bir daha asla bu kadar beklemeyeceğiz Kat. Beni anlıyor musun?"

Beni yatağa fırlatıyor, tekrar yere düşmeden önce sırtım yatakta zıplıyor.

Dane'in ifadesi kararlı ve ... aç. Meme uçlarım sıkışıyor ve kalçalarım birbirine yapışıyor.

Ben de bizi özledim. Onu istiyorum. Ve dahası, bakışlarındaki vahşet beni daha da cüretkâr yapıyor.

"O zaman al beni. Her şeyimi al."

Öne doğru adım atarken burun delikleri alevleniyor, dizleri yatağa çarpıyor. Göz temasını hiç kesmeden önce bir parmak arası terliği, sonra diğerini çıkarıp odanın öbür ucuna fırlatıyor.

Bir eli ayak bileklerime dolanıyor ve bacaklarımı açıp beni yatağa sürüklüyor. Her iki avucu da pürüzsüz bacaklarımdan yukarı kayıyor, mayo altlarıma ulaşana kadar örtünmek için seçtiğim ince elbisenin altında. Parmakları kumaşın içine kırılıyor ve beni bakışlarına çıplak bırakarak bacaklarımdan aşağı çekiyor.

Çoktan ıslanmış ve hazırım.

"Bu amcığı tatlı niyetine yiyeceğim." Dane başparmağını, onun için çoktan kayganlaşmış olan açıklığımda gezdiriyor. "Ama önce sana tam olarak kime ait olduğunu hatırlatmam gerek. *Bana.*"

Söylediği son kelimeyle birlikte bir parmağını içime sokuyor ve kalçalarım bu istila karşısında yukarı doğru kalkıyor.

Bunu özlemiştim.

Parmağıyla girip çıkarken, başparmağıyla klitorisime sertçe bastıran Dane, beni kendi başıma başarabileceğimden daha hızlı bir şekilde sınıra getiriyor.

"Bunu mu istiyorsun? Bizi mi istiyorsun? Sana vereceğim her şeyi istiyor musun?"

"Evet." Cevabım daha çok bir yalvarış gibi geldi ve öyle de oldu. Ne zamandır doğru dürüst orgazm olmadığımı bilmiyorum. Geceleri boş otel odalarındaki kendi denemelerim en iyi ihtimalle cansızdı.

"Söyle bana. Bunun sonsuza dek süreceğini söyle, Kat. Her zaman ve sonsuza dek." "Evet, her zaman ve sonsuza kadar."

Dane klitorisime daha sert bastırıyor ve ben yataktan kalkıp orgazmın beni yıkamasına izin verirken çığlık atıyorum. Baskıyı artırıyor ve orgazm gelmeye devam ediyor, ta ki daha fazla dayanamayacağımdan emin olana kadar. Uzanıp elini iki elimle kavıyorum ve sonunda elini çekiyor.

"Bu sadece bir numara." Dane tişörtünü başından aşağı yırtıyor ve şortunu bacaklarından aşağı itiyor. Aleti, kalın ve sert, serbest kalıyor.

Teşekkürler Tanrım.

"Bacaklarını açık tut. Seni benim için açık görmeye bayılıyorum."

Başımı sallıyorum, ama bu yeterli değil. Dane'in yüz ifadesinde bir şey parlıyor.

"İssiz bir adadayız ve sen çaresizsin, ben odaya daldığımda bu yatakta yatıyorsun. İstedığımı almak için buradayım ve istediğim şey *sensin*."

Daha önce rol yapma fantezileri kurmamıştık ama Dane'in sözleri meme uçlarımın düşündüğümünden daha da sertleşmesine neden oldu.

"Soyun. Ödülümü görmek istiyorum."

Sesi daha derindi ve kendimi fantezinin içine bıraktım.

"Bana zarar verme. Lütfen. Ne istersen yaparım." Elbisemin eteğine uzanıyorum ve onu başımın üzerinden yukarı çekiyorum, sadece bikini üstümü yerinde bırakıyorum.

"O tatlı göğüsleri görmek istiyorum. O sert, küçük meme uçlarını. İstedığımı almadan önce tenindeki tuzu yalayacağım."

Dilimin ucunda ona hiçbir şey almak zorunda olmadığını, çünkü hepsini isteyerek vereceğimi söylemek var, ama fanteziye devam ediyorum.

"Ne istersen. Sadece bana zarar verme."

Bir dizini yatağa koyan Dane, boynumdaki bikini üstünü çözüp düşmesine izin verirken üzerime eğiliyor.

"Tamamen çıkar."

Arkama uzanıyorum ve vücudumdan çekmeden önce arka askıyı çözüyorum.

"Şanslı günümdeyim."

Dane'in diğer dizi bacaklarımın arasındaki yatağa iniyor ve iri elleri göğüslerimin üzerine kapanıyor, baş ve işaret parmakları arasında meme uçlarımı yakalayıp sıkmadan ve çimdiklemeden önce onları avuçlayıp yoğuruyor. Ona karşı kıvranırken kalçalarım kalkıyor, daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Dane'in siki merkezimi buluyor ve açıklığıma girene kadar ona karşı sallanıyorum.

"Açgözlü küçük şey, değil mi? Bunun için sertleştin mi? Gerçek bir erkek tarafından alınmayalı ne kadar oldu?"

"Çok uzun," diye fısıldıyorum.

"Artık değil. Sen benimsin ve seni tutuyorum." Aletini kabzasına kadar içine gömüyor.

Bölüm 22

Dane

Bu rol yapma oyunu nereden çıktı bilmiyorum ama devam ediyorum. Kat'in amının tatlı, sıkı kayganlığı bana onun da bununla bir sorunu olmadığını söylüyor ve geri çekilip içine güç veriyorum. Tekrar tekrar itip geri çekiliyorum, zevkimi alıyorum ve ona veriyorum.

Çok uzun zaman oldu.

Yol boyunca bir yerlerde, yatak odasında yasayı koymak yerine onun liderliğini takip etmeye karar verdim.

Bu kadar yeter. Hayatımızın geri kalanında böyle olacağız. O benim karım ve onun her santimini seviyorum.

"Lütfen, lütfen."

Kat'in düşüncesini bitirmesine gerek yok çünkü ne istediğini biliyorum. Kalçalarımı klitorisine daha fazla baskı yapacak şekilde ayarlıyorum ve tekrar tekrar içine giriyorum. Orgazm taşaklarımda kaynıyor ama henüz bitmeye hazır değilim.

Çekiliyorum. "Dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum." Onu kalçalarından tutup yuvarlanmasına yardım ediyorum, kıcını yukarı çekerek mükemmel seviyeye getiriyorum.

Tatlı kıcını görünce bir inilti ile kendimi tekrar içine gömüyorum, ona vururken klitorisini tıngırdatmak için etrafına uzanıyorum.

Kat çığlık atıyor ve bu sazdan çatılı kulübenin yüz metre yakınındaki herkesin, sikimi sıkıca kavrarken onun geldiğini duyabileceğini garanti ediyorum. Bu düşünce karşısında göğsümü ilkel bir pislik gibi yumruklamamak için kendimi zor tutuyorum.

Benimle sikişiyor.

Sadece benimkini.

Pes etmiyorum. Ondan bir orgazm daha istiyorum. "Bana tekrar ver," diye talep ediyorum.

"Yapamam," diye inliyor.

"Yapabilirsin."

Daha da sertleşiyorum, klitorisine daha fazla baskı yapıyorum ve iç kaslarının titremesi bana tekrar yaklaştığını söylüyor.

"Benim için çığlık atmanı istiyorum."

Karımın boğazından kopan ses, kanımda dolaşan sahiplenici duygular kadar ilkel. Onun içinde patlarken kendi kükremem de ona katılıyor.

Kat'in dirsekleri çöküp öne doğru düşene kadar uzun dakikalar boyunca ciğerlerimiz kabarak hareketlessiz kalıyoruz.

"Kutsal. Kahretsin." Kelimeleri fısıldıyor ve ben onları taşaklarıma kadar hissediyorum. "Az önce ne oldu bilmiyorum ama bunun tekrar olması için oyumu kullanmak istiyorum. Hem de çok. Ve yakında."

Bir kakhaha güç topluyor, doğrudan içimden geliyor ve zorlukla aldığımız nefeslerin sesini bastırıyor.

"Şükürler olsun. Bunu destekliyorum." Ön kollarımın üzerine çöküyorum ve omzuna bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum Kat. Her zaman ve sonsuza dek."

Yuvarlanmaya başlıyor ve ben isteksizce de olsa bedeninden ayrılıyorum. Ama tutkuyla parlayan gözlerini gördüğümde buna

değdiğini anlıyorum. "Ben de seni seviyorum.

İkimizden asla vazgeçmeyeceğim." "Tabii ki vazgeçmeyeceksin."

Dudaklarına yapışıyorum, tuzun ve tatlının tadını aynı anda alıyorum.

Ve sonra tahmin edilebileceği gibi Kat söz konusu olduğunda midesi gurulduyor. Geri çekiliyorum. "Hadi seni duşa sokalım ve karnını doyuralım."

"Sence zamparalardan kaçabilir miyiz?"

Omuz silkerek yatakta onun yanına sırt üstü uzanıyorum. "Bir şey deneyecekleri yok. Teklif ettiler, biz de hayır dedik. Hikayenin sonu. Endişelenecek bir şey yok."

Kat dudağını ısırıyor, tedirginliği açık ve net bir şekilde ortaya çıkıyor. "Ama bu garip olmayacak mı? Yani ... sana kız arkadaşını teklif etti ve sen hayır dedin."

"Bunu bir pislik gibi görünmeden nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum ama Anya'nın Vander'ın kız arkadaşı olmadığından oldukça eminim. O bir oyuncak."

Kat'in gözleri irileşiyor ve bana ne kadar korunaklı olduğunu hatırlatıyor. "Ne?"

"Vander'ın parası var. Bunu kaçıramazsın. Eminim ki onların düzenleme, her iki tarafın da yararına."

"Yani onun bir servet avcısı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence alıştığı yaşam tarzını sağlayacak birini bulmak için ne olması gerekiyorsa o ve Vander da şu anda bu iş için biçilmiş kaftan."

Kat'in yüz hatları tiksintiyle karıştı. "Hiç anlamıyorum. Eminim bir işte başarılı olabilir ve ihtiyacı olan şeyi elde etmek için bir erkeğe bel bağlamak zorunda kalmaz."

Ahhh. İşte benim karım.

"Herkes senin gibi düşünmüyor, bebeğim. Sen canını dişine takıp çalışıyorsun ama diğer insanlar için başka bir yol izlemek daha kolay olabilir. Dünya böyle işliyor."

Kat'in midesi yine gurulduyor.

"Sen duş alırken ben de gidip bize yemek getirsem nasıl olur?"

Başını sallıyor. "Yine de ayılmak istediğimden yüzde yüz emin değilim.

Bu çok eğlenceli."

Ne demek istediğini anlıyorum ve katılıyorum. Bazen çekingenliği bırakmak en iyi sonuçla sonuçlanır.

"Biraz daha ıstakoz mu istersin yoksa başka bir şey mi?"

Kat başını sallıyor. "Sanırım o kadar romdan sonra, belki de istemem. Belki tavuk? Sen seç. Sana güveniyorum."

Sana güveniyorum sözleri beni çok etkiledi.

Ona her şeyi anlatmalıyım. Zamanı geldi.

Geri döner dönmez.

Bölüm 23

Kat

Dane kapıyı kapatıyor ve dün bana bombayı patlattığından beri ilk kez iyi olacağımızı hissediyorum.

Kederimle yüzleşmek yerine kendimi işe gömmeme rağmen içime attım, bunu tamir edilemeyecek kadar berbat etmedim. Umut doluyum ve bu sadece damarlarımdaki alkolün hoş uğultusundan kaynaklanmıyor. O dönmeden önce en az yarım saatim olduğunu anladım, bu yüzden birkaç dakika daha yatakta tembellik ettim, çok geç olmadan kafamı kıcımdan çıkarmayı başardığı için minnettarım.

Alternatifin ne olacağını sadece hayal edebiliyorum. Perşembe gecesi iş seyahatinden eve döndüğümde Dane'in eşyalarının da babamınki gibi kayıp olduğunu görmek...

Midem bulanıyor, rom yüzünden değil. Bu benim de gerçeğim olabilirdi. Yere yığılır, başıma gelen en güzel şeyi kovaladığımı fark ettiğimde gözyaşlarım yüzümden akardı.

Ama Dane bunu yapmadı ve şimdi kadın olup işleri yoluna koyma zamanı.

Karmakarışık sarı atkuyruğumdaki saç bağına çekiştirerek çözmeye çalışıyorum. Banyoya girdiğimde kafamda korkunç bir karmaşa yaratmışım.

Duşa uzanıp sıcak suyu açtıktan sonra kapının hemen solundaki kancaya bir havlu asıyorum.

Kıyafetlerimi çıkardıktan sonra küvetin yanında duran bambu tabureye atıyorum ve cam muhafazayı dolduran buharın içine giriyorum. Tuzdan arınmak için şampuanla masaj yapmadan önce suyun saçlarımı ıslatmasına izin veriyorum. Gecenin geri kalanının nasıl geçeceğine dair düşünceler içinde kendimi kaybederken, sıcaklık tenimde çökmekte olan bir his yaratıyor.

Dane akşam yemeğiyle dönecek ve o zamana kadar dışarısı çoktan zifiri karanlık olacak. Yatağımızda yiyeceğiz, tembellik edeceğiz ve umarım

Hayatımın en ateşli iki seksini yaşadım.

Bir tur şampuan saçımdaki tuzun yapışkanlığına zar zor dokunuyor ve bir ses duyduğumda tekrar köpürtüyorum.

Dane hemen dönmüş olamaz.

Dönmüş olamaz mı?

"Bebeğim? Sen misin?"

Yüzümden şampuan köpükleri akarken, cevap gelmeyince durulamak için suya dönüyorum.

Belki rüzgârdandır. Ya da dalgalardır. Ya da bir kuş. Burası tropik bir ada, bu yüzden Teksaslı bir kızın alışık olmadığı bazı sesler olacağı kesin.

Bir gümbürtü duyduğumda gözlerim açılıyor ve köpükler gözüme çarptığında tıslıyorum.

"Dane?"

Saçlarımı yüzümden çekerek yatak odasını daha iyi görebilmek için dušta geri çekiliyorum.

Kabarcıkları cildimden temizlemek için bir kez daha kaydırdıktan sonra başımı yana eğiyorum ve gözlerimdeki sabunu temizlemek için birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum.

Havlumun gitmiş olması dışında hiçbir şey yerinde değil.

Kalbim yeniden çarpmaya başladı.

"Ne oluyor lan?" Bakışlarım yere kayarken sesim titriyor.

Tanrım, ben bir aptalım.

Havlum fayansın üzerinde birikmiş.

Bir şeyler duyuyorum. Kendime çelme takıyorum. Burada benden başka kimse yok.

Derin bir nefes alarak küçük saç kremi şişeme uzanıyorum ve tüm önemli bölgeleri tıraş etmek için tıraş bıçağıma uzanmadan önce saçlarımı dolduruyorum. İkinci ayağın ortasındayken bir gıcırtı duyuyorum.

Bu sadece bungalov. Ayaklar üzerinde. Suyun içinde. Ses çıkaracaktır.

Genelde bu kadar paranoyak değilimdir ama bir şey beni geriyor. *Belki de köpekbalığı saldırısından kurtulduğum içindir.* Yeterince makul.

Tıraş rutinimin geri kalanını aceleyle tamamlıyorum, duştan çıkmak ve Dane dönmeden önce kendime çeki düzen vermek için sabırsızlanıyorum.

Hiç seksi iç çamaşırı getirmiş miydim? Saç kremimi durularken ve yüzümü hızla yıkarken aklıma bu soru geliyor.

Vazgeçip getirmediğimi itiraf etmek üzereydim ki son dakikada sütyen ve iç çamaşırlarımın arasına sıkıştırdığım transparan geceliğimi hatırladım.

Kazandım.

Kapıyı açmadan önce durulayıp suyu kapatıyorum ve yere düşen havlumu almak için yere uzanıyorum.

Orada olmaması dışında.

Soğukla hiçbir ilgisi olmayan tüylerim diken diken oluyor. Havlu sadece oradaydı. Düştüğünü duydum. Yerde gördüm.

Ve şimdi *yok*. "Bunu mu arıyordun?"

Vander banyo kapısından içeri giriyor, havlum işaret parmağından sarkıyor.

Bölüm 24

Dane

Belize'de fast food diye bir şey yok. Bunu buraya son gelişimden biliyorum ve bu değişmeyen bir gerçek, özellikle de küçük bir özel adada olduğunuzda.

Siparişlerimiz mutfağa teslim edildikten sonra elimde bir birayla bekliyorum.

Andreas bana yarın iki çiftin daha geleceğini ve adanın kapasitesinin üçte birine ulaşacağını söyledi.

Adada daha fazla insanın olması umurumda olmasa da, her fırsatta sadece Anya ve Vander'la karşılaşma tehdidiyle karşı karşıya kalmaması Kat'i muhtemelen daha iyi hissettirecektir.

"Görünüşe göre ikimiz de aynı görevdeyiz; yiyecekleri alıp odaya geri getirmek."

Anya'nın sesi restorandaki reggae müziğini kesiyor, sanki onu düşüncelerimle çağırışım gibi.

"Hemen hemen."

Andreas aceleyle yanına gelirken dirseğini bara yaslıyor. "Hey, Andre. Yemek siparişi verebilir miyim?" Siparişini sıraladı.

"Tabii ki. Tabii ki. Şunu mutfağa götürüyüm, sen beklerken ben de sana bir içki getireyim. Eduardo molada, o yüzden şimdilik tek kişilik bir gösteriyim."

Mutfağa doğru gözden kayboldu.

"Oda servisi yapmamaları çılgınca görünüyor. Vander bana bunu söylediğinde inanmamıştım."

"Sanırım odalarımızdan çıktığımızdan emin olmak istiyorlar." Biramdan bir yudum alıyorum.

"Umarım teklifiyle seni rahatsız etmemiştir. Sanırım ikimiz de soruna bakarak senin bu işe ilgi duyabileceğini düşündük."

"Zarar yok, faul yok. Sorduğumda sadece tahmin ediyordum."

Andreas döndüğünde Anya yanındaki tabureye kaydı. "Size ne içireyim bayan?"

"Limonlu votka tonik alayım. En iyisinden."

"Memnuniyetle."

Andreas içkisini hazırlamaya koyuluyor ve Anya pencereyi işaret ediyor. "Aman Tanrım, şunu görüyor musun? Ateş mi o?"

Güneş neredeyse tamamen battı ve ben turuncu alevler görüyorum.

Andreas dönüp baktı. "Kahretsin!" Elindeki bardağı bırakıyor ve çıkışa doğru koşuyor.

Peşinden gitmek için ayağa kalkıyorum ama elini koluma koyuyor. "Buraya sıçramış olabilir mi? Tahliye etmeli miyiz?"

"Sadece birkaç alev var, muhtemelen söndüreceklerdir." Kapıya doğru yöneldim ama Eduardo beni eşikte karşıladı. "Lütfen içeride kalın efendim. Her şey kontrolümüz altında."

Aceleyle uzaklaşmadan önce bir açıklama isteme şansım olmadı. "Yardım edelim mi? Burada durup izlediğim için kendimi çok kötü hissediyorum."

Aynı içgüdü beni de itiyor ama içerideki pozisyonumuzdan dört adamın küçük yangını suyla söndürmek için kovalar getirdiğini görüyoruz. Daha büyük alevler çoktan sönmüştü.

"Görünüşe göre gerçekten kontrol altına almışlar." Biramı alıp büyük bir yudum içiyorum.

"Tanrı'ya şükürler olsun. Bu çok çılgınca görünüyor."

Bir yanım aynı fikirde, ama sonra diğer yanım bu gibi yerlerde her zaman yangın çıktığını, yani muhtemelen o kadar da olağandışı olmadığını fark ediyor.

İki tur daha kova attıktan sonra yangın ve olası kömürler tamamen söndü. Andreas ve Eduardo nefes nefese ve oldukça rahatlamış bir şekilde restorana dönüyorlar.

"Ne oldu?" Anya sorar.

Eduardo başını sallar. "Bilmiyorum. Belki elektrik hattından kıvılcım çıkmıştır?"

"Orada sigara içmediğine emin misin?" Andreas sorar.

Eduardo sert bir bakışla cevap verir: "Asla. Bıraktığımı biliyorsun. Kazara bir yangın başlatırsam işimi kaybederim."

"İkinize de biraz daha içki alalım. Kargaşa için özür dilerim. Bu adadaki her şey düzenli olarak güvenlik açısından kontrol ediliyor, bu nedenle bu tür bir heyecanı nadiren yaşıyoruz." Andreas arkaya kayar

Barda ellerini yıkıyor, Anya için votka tonik hazırlamayı bitiriyor ve benim için bir bira daha alıyor.

Anya içkisini benimkine doğru tutarak selam veriyor. "Bu tür heyecanların artık yaşanmamasının şerefine."

Kadehinin kenarını tokuşturuyorum ve onun rastgele kadeh kaldırışına kibarca gülümsüyorum.

Tek istediğim yemeğimizi alıp Kat'in yanına dönmek.

Anya havadan sudan konuşmaya başlamadan önce ikimiz de birkaç dakika boyunca sessizce içiyoruz. Yaklaşık yarım saat sonra Eduardo sipariş ettiğim yemeklerle mutfaktan çıktığında, onun anlamsız gevezeliğinden kurtulduğuma seviniyorum.

Elimde çantayla restorandan çıkana kadar damarlarıma ağır bir halsizlik sızıyor ve yürüyüş yolunda bir adımı kaçırıyorum.

Doğru olmayan bir şeyler var.

Bölüm 25

Kat

Çılgılığım havayı kesiyor ve çıplaklığımı korumak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Ne halt ediyorsun sen? Çık dışarı!"

"Ama o zaman sana bunu veremezdim." Vander havluyla bana doğru bir adım attı.

"Bırak onu ve defol git buradan!"

Başını iki yana sallıyor. "Bana karşı çok daha nazik olmalısın, Katerina. Bundan sonra hayatının ne kadar cehenneme döneceğine ben karar vereceğim." Hiçbir anlam ifade etmeyen bu ifadeden kötü niyet damlıyor.

"Bak, hayır dedik. Hikayenin sonu. Swing Etik Kuralları ne diyor bilmiyorum ama eminim ki biri bir tür seks partisine katılmayı kibarca reddettiğinde, bunu kabul edip yoluna devam etmelisin. Kim bilir, belki yeni çiftler sizin sapkınlık tarzınıza daha sıcak bakar."

Vander gülüyor. "Kimse bana senin de komik olduğunu söylemedi." "Ben komik değilim. Hiç olmadım. Dane'e sorabilirsin."

Vander pes edip gidene kadar kapıyı çarpıp kendimi içeri kilitlemeyi planlayarak banyoda daha da geriye çekiliyorum.

Dane onu öldürecek.

Vander geri adım atmamı kaçırmıyor. "Orada durabilirsin, Katerina. Her ne planlıyorsan sadece beni kızdıracaksın ve işbirliği yaparsan işler senin için daha iyi gidecek. Seni incitmek zorunda bırakma beni." Bu son cümle öyle zehirli bir şekilde söylenmişti ki, ona uyma şansım yoktu.

Kendimi banyo kapısına doğru fırlatıyorum ve o bana ulaşmadan önce kapıyı çarparak kapatıyorum, kolun üzerindeki dayanıksız kilidi çevirmek için çabalıyorum. Dönüyorum

Etrafta dolanırken sırtımı kapıya veriyorum ve kapıyı destekleyecek bir şey bulmak için odayı tarıyorum.

Kapıya çarpan ilk darbe saniyeler içinde geliyor, aynı zamanda kapıyı tutmak için kullanabileceğim hiçbir şey olmadığını fark ediyorum.

Daha önceki örtüm bambu taburenin üzerindeydi ve hesaplı bir karar verdim. Vander'la çıplak yüzleşmektense üzerimde *bir şey* olmasını tercih ederim. Ona doğru hücum ederek örtümü ve tabureyi de kapıyorum. İkinci bir darbe kapıyı, onu kapalı tutan küçük kilide karşı esnetiyor. Üçüncüye dayanamaz.

Her iki elimde birer bambu bacakla tabureyi beyzbol sopası gibi tutuyorum, kafasına doğru sallamaya hazırım.

Tek yapmam gereken Dane dönene kadar onu uzak tutmak.

Kocamın düşüncesi bana güç veriyor. *Dane ne yapardı?*

Muhtemelen dirseğimi kaldırmamı ya da daha hızlı vurmamı söylediler ama yapabileceğim en iyi şey bu.

Bir sonraki çarpma kapıya geliyor ve kendimi sabitleyip vurmaya hazır oluyorum.

Kilit mücadeleyi bırakıyor ve ahşap panel uçarak açılıyor, Vander'ın yüzü görünürken duvara çarpıyor. Sakin ve soğukkanlı olmak yerine, şimdi efor ve öfkeyle kaplı.

"Oyun mu oynamak istiyorsun Kat? Bil bakalım ne oldu? Bundan sonra oynayacağımız oyunlardan hoşlanmayacaksın. Sana bunun sözünü verebilirim." Eşikten geçerken başımın üstündeki tabureyi fark etti. "Bunun sana ne faydası olacağını sanıyorsun? Eğer bana zarar verirsen, söz veriyorum sana on katıyla geri dönecek."

Ses tonundaki kötülük, planım hakkında bir kez daha düşünmeme yetiyor ama savaşımadan yenilmeyi reddediyorum.

"Eğer şimdi gidersen, belki kocam seni öldürmez."

Vander bana doğru bir adım daha atarken gülüyor. "Kocan yakında ölmüş olmayı dileyecek."

"Defol git."

"Tekrara düşüyorsun, Katerina. Burada kararları ben veriyorum. Henüz anlamıyorsun." Bir adım daha. "Ama yakında anlayacaksın."

Bir adım daha ve sonunda menzileme girdi. Tabureyi tüm gücümle kafasına doğru savuruyorum.

Vander bir kolunu kaldırıp kükrüyor, eğilip bana saldırıyor.

Bir Şeye temas ediyorum ve homurdanıyor ama hamlesi çok daha gl.

Ayaklarım altımdan kayıyor ve birlikte yere doğru uuyorum. Kuyruk sokumumdan, sırtımdan ve dirseklerimden acı fıŖkırıyor ve bir nefes çekiyorum.

Vander önce toparlanıyor, üstüme tırmanıyor ve beni fayansa sabitliyor. "Bunun bedelini ödeyeceksin, sürtük."

Üzerimde yükselip elinin tersini elmacık kemiğime indirirken korku ciğerlerimi tırmalıyor. Sıcak, kr edici bir acı yüzümü sarsıyor ve anında gzyaŖları oluŖup damlıyor.

"Beni bir daha deneme."

Her özelliğine damgasını vuran Ŗeytani bakıŖlar tüylerimi diken diken ediyor. Kalçalarımı savurarak onu üzerimden atmak için çaresizce yuvarlanıyorum ama Vander'ın ağırlığı çok fazla.

"Alınan küçük sürtük."

Karnımın üzerinde banyo zemininde, silah olarak kullanmak için elime geirebildiğim her Ŗeye uzanıyorum. Halıyı kapıp arkamda savuruyorum.

Vander parmaklarını saçlarıma gömüp baŖımı geriye çekmeden önce kısık bir homurtu çıkartıyor. Diğer n kolu enemin altına geliyor ve hava kaynağım kesilmek üzere.

Son nefesimi çığlık atmak için kullanıyorum. "Dane! Yardım edin!"

Bölüm 26

Dane

Doğru olmayan bir şeyler var. İçkimi tutabilirim. Sadece iki içki içtim. Adımlarım dengesiz ve uzuvlarım olmayan bir ağırlık alıyor.

Elimi şortumun cebine sokup telefonumu arıyorum.

Ama yanımda değil.

Geçen her anla birlikte, her ne ile uyuşturulduysam vücudumun başka bir parçasını etkiliyor. Bilincimi kaybetmeden önce en iyi ihtimalle sadece birkaç dakikam var.

Odaya gitmeliyim. Kat'e

ulaşmalıyım.

Onu korumasız bırakamam.

Kim beni öldürmek için bu kadar zahmete girer ki? Olasılıklar listesi kabul etmek istediğimden daha uzun.

Bir adım daha atıyorum ve bacaklarım titriyor, çökmekle tehdit ediyor.

Odaya ulaşamayacağım.

Bir palmiye ağacına tutunarak kendimi sabitliyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Kat'e ulaşmalıyım.

Beynimi, bana her ne verildiyse onunla savaşmaya zorluyorum. Bir adım daha. Bir tökezleme daha.

Bunu kim yaptı?

Anyaya da Andreas. İçkimin yanında sadece onlar vardı.

Ama neden?

Dudaklarım karıncalanmaya başlarken sandaletler arkamdaki ahşap yürüyüş yoluna çarpıyor.

"Çoktan düşmüş olmalıydı. Bu şeyin nesi var böyle?"

Anyaya.

Neden? Bu soru kafamın içinde tekrarlanıyor. Buraya gelmeden önce onu ya da Vander'ı hiç görmemiştim, bu bir şey ifade etmiyor ama ikisi de beni onlarla başa çıkmak için adım atacak kadar endişelendirmiyordu.

Üstünlüğünü kaybediyorsun Cross.

Ve bu Kat'i tehlikeye attı.

Bir ses Anya'ya cevap veriyor. Bu Eduardo, yangın başladığında dışarıda olan kişi. Halsiz beynim *bir dikkat dağıtıcı* olduğunu fark etti. "Ona ilaç verdin. Belki daha fazla kullanmalıydın."

Bir sonraki palmiye ağacına uzanıyorum ve kendimi bungalova bir adım daha yaklaştırıyorum.

Kat'in yanına gitmeliyim.

Düşüncelerim artık bulanık. Uyuşturucu beni ele geçiriyor. İşte o zaman çığlığını duyuyorum.

"Dane! Yardım edin!"

Kendimi ağaçtan fırlatarak sesine doğru ilerliyorum. Bacaklarım jöle gibi sallanıyor, ama yapacağım-

Bir şey kafatasımın tabanıyla birleşiyor ve her şey kararıyor.

Bölüm 27

Kat

Karanlığa karşı gözlerimi kırıştırırken boğazım
yanıyor.

Neden göremiyorum? Kör müyüm ben?

Tuzun keskin kokusu burun deliklerimi işgal ediyor. Zemin altımda titriyor. Parmaklarımı kısıpıyorum ama birbirlerine bağlılar. Bant ve ip.

Tekrar göz kırpıyorum ve yukarıdan loş bir ışık parlıyor.

Yıldızlar. Kör değilim. *Karanlık*.

Titreşimler ve yüksek sesli uğultu kesiliyor, böylece tek duyabildiğim kırılan dalgalar oluyor.

Bir teknedeyim.

Vander'ın sesi sessizliği kesiyor. "Hazır değilim de ne demek? Koordinatlara doğru gidiyorum."

Cevabını duyamıyorum, o yüzden telefonda biriyle konuşuyor olmalı.

"Belizean sularını terk etmek zorunda mıydın? Dalga mı geçiyorsun benimle? Paket bende. Ne zaman hazır olacaksın?"

Okyanus suyunun soğuk spreyi üzerime sıçıyor ve ben dikkat çekmek istemediğim için hareketsiz kalıyorum. Beynimin tüm silindirleri çalışmıyor olabilir ama şu anda tek silahımın bilgi olduğunu bilecek kadar onunla birlikteyim.

"Lanet olsun. Ne yapmam gerekiyor? Lanet olası okyanusun ortasında yüzmek için beş saatim yok, seni lanet olası pislik. Sweet Water'a geri dönmeyeceğim."

Bir duraklama daha ve sonra Vander elini bir şeye vuruyor. "Allah kahretsin, sakın bana bunu çözmemi söyleme. Tekneyi buraya geri getir. Yerini aldığında beni ara."

"Ne oldu?" diye soruyor ikinci bir ses. Bu sesi tanımıyorum ama adadaki çalışanlardan herhangi biri olabilir çünkü aynı lirik tonlamaları taşıyor.

"Planlar değişti. Birkaç saat bekleyecek bir yer bulmamız gerekiyor. Belize Sahil Güvenliği etrafı kokluyordu, bu yüzden güneye, Honduras sularına gittiler."

"Sahil Güvenlik mi? Hiç şaşırmadım, dostum. O yatların çoğunun etrafını kokluyorlar. Uyuşturucu taşımadıklarından emin olmak ve teslimat için daha küçük tekneler göndermek için."

"Belize denizcilik dersi için teşekkür ederim, ama senden asıl istediğim *duracak bir yer*."

"Bekle. Dur bakalım. Bir düşüneyim. Bir yer bulabilirim. Kuzenim Genie Caye'de bekçi. Orada kimse olmamalı. İki haftada bir yeni araştırmacılar gelir ama bu hafta izinli. Yarın balık tutmak için onunla orada buluşmam gerekiyor."

"Hangi cehennemde bu?" Vander soruyor.

"Sweet Water'a geri dön ve Dangriga'ya gidiyormuş gibi kuzeye doğru ilerle. Kırmızı ve yeşil ışıklara bakarsan kaırmazsın."

Sweet Water'a geri dn. Dane'e dn.

Bir plana ihtiyacım var. Beynim dönmeye başladı.

"Kahretsin, bu bütün programımızı bozar. Anya'ya söylemeliyim."

O kaltağa gvenmememin bir sebebi olduğunu biliyordum.

"nce kuzenimi arayıp kontrol edeyim. Oraya gittiğimizde bizi vurmaya alışmayacağından emin olmalıyız. Gecenin bir yarısı birinin rıhtımına öylece bağlanmamızı istemeyecek kadar çok hırsız var bu yollarda."

"Aramayı yap. şimdi."

Gemideki her kimse telefon edip anlamadığım bir dilde konuşurken dalgalar teknenin gövdesine çarpıyor. Gözlerimi kapalı tutuyorum, possum oynuyorum çünkü istediğim son şey Vander'ın dikkatinin üzerimde olması. Benim hakkımda ne kadar az düşünürse o kadar iyi.

Ama Sweet Water'a yaklaştığımızda . . . Adaya geri dönmek zorundayım.

Dane'e geri dönmeliyim.

Aklıma gelen tek plan her açıdan hatalı. Hareket halindeki bir tekneden kendimi zifiri karanlık okyanusa atmak kesinlikle aptalca. Ama başka ne seçeneğim var ki?

Halatlar üzerinde alış.

Adam telefon görüşmesini bitirdiğinde Vander'a, "Her şey hazır. Bizi bekliyor olacak. Ada şu anda boş."

"Güzel. Hadi gidelim. Nereye döneceğimi göster."

Motor yeniden canlanıyor ve ben gözlerimi açıp gökyüzüne bakıyorum. Büyük Ayı karanlığa karşı parlıyor ve onu Kuzey Yıldızı'nı bulmak için kullanıyorum. Keşke Dane'e dönüş yolunu bu kadar kolay bulabilseydim.

Bölüm 28

Dane

Başım ağrıyor ve uzuvlarım ağırlaşıyor. Gözlerimi açmak için tüm enerjimi harcıyorum. Beynimden geçen ilk düşünceler Kat'le ilgili. *Nerede o? Güvende mi? Ne kadar zamandır dışarıdayım?*

Anya'nın sinirli sesi kafamdaki bulanıklığı yarıp geçiyor. "Bir planımız olduğunu sanıyordum. Ne halt oldu? Ben üzerime düşeni yaptım, biz buradayız ve o da harekete geçmeye hazır."

Bir cevap duymadığım için telefonun diğer ucundan geldiğini varsayıyorum.

"Tabii ki odalarını temizledim. Kasayı açtık ve telefonları, kimlikleri ve pasaportları aldık. Orada olduklarına dair hiçbir iz yok. Banyodaki kırık kapı kolu dışında. Adamlardan biri tamir ediyor ama bana fazladan bin dolara mal oldu."

Kırık kapı kolu mu? Bu ne lan? Eğer biri Kat'in saçının teline dokunursa onu öldürürüm.

"Evet, evet, minnettarlığınızı gayet net duyabiliyorum. Tekne geldi ve onu yükleyecekler. Zamanında teslim edilecek ve ben de sizinle buluşacağım."

Bizi ayırdılar mı? Hay sikeyim.

Yer değiştirip bileklerime düğümlemiş ipleri kontrol ediyorum. İlk içgüdüm o telefonu Anya'nın elinden söküp almak ve bu pisliklerin üzerine cehennem ateşi yağdırmak için süvarileri çağırmak. Tekme atıp Anya'nın ayaklarını süpürmeye çalışıyorum ama bacaklarım hâlâ uyuşuk.

Bilincimin farkında olmadan volta atmaya ve konuşmaya devam ediyor. "Kızla nereye gidiyorsun? Bir böcek ısırığı daha almadan adadan ayrılıp Monte Carlo'ya dönmek istiyorum."

O kaltak başına gelecek her şeyi hak ediyor ve bu hiç de hoş olmayacak.

Sonuçlarına katlanmadan kimse karıma dokunamaz.

"Saatler mi? Sen şişedeki cin adasında saatlerce gemiyi beklerken ben ne halt edeceğim?"

Şişedeki cin adası mı? Neden bahsediyor bu kız? Beynimi şişedeki cinle ilgili bir şey var mı diye yokluyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Sinapslarım yavaş çalışıyor ama bunun bir anlamı olmalı.

"Sakın bana sakinleşmemi söyleme. Ya biri bunu duyarsa? *Aptal sarışını oynar.* Harika. Güzel öneri. Orası ne kadar uzakta, V?"

V dediğinde, Vander'la konuştuğuna dair şüphelerim doğrulanmış oldu.

"Buradan mı geçiyorsun? O gider gitmez ben hazır olurum, sen de beni alırsın."

Hayal kırıklığıyla homurdanması Vander'ın önerisine pek de sıcak bakmadığını gösteriyor.

"Tamam. Beklerim. Bekleyeceğim. Ama o B planı pisliklerine bir C planı bulmaları gerektiğini söyleyen iyi edersin. Onun için vereceğin para buna değse iyi olur; tek söylediğim bu. Lanet ikramiyemi istiyorum. Onu yükledikten sonra odada bekliyor olacağım. Hayır, tabii ki transferi kaçırmayacaklar. Teslimat olmazsa parasını alamayacağını biliyor. İhale yola çıktığında beni ara."

Onun için alacakları para buna değse iyi olur. Cesedimi çiğnemen lazım.

Soğuk öfke, sadece ölüm makinesini beslemeniz gerektiğinde açığa çıkaracağınız türden, sistemimi dolduruyor. Tüm vücudum dizginlenmemiş bir öfkeyle titreşiyor.

Kimse lanet karıma dokunamaz.

Anya küfrediyor ve görüşmeyi sonlandırdığını varsayıyorum. Şu anda boynunu kırabilirim ama bu bana ihtiyacım olan cevapları getirmez. Etrafım onun kanıyla ıslanmış kumla çevrilmeden ve Kat'e ulaşmanın bir yolu kalmadan önce onu kapatmalıyım.

Akıllı ol, Dane. Düşün. Plan yap. Senin işin bu.

Ama bir yıldır sahaya çıkmadım. Bir masanın arkasında ya da konferans salonundaki bir masada oturdum, hatalarım için kendimi cezalandırdım, normal bir insanın ilk sorun belirtisinde altına sığmasına neden olacak durumlara giren eski ekibimi izledim.

Tüm bunlar artık onların arkasını kollamaya layık olmadığım için.

Anya'nın konuşmanın yarısını tekrar ediyor, önemli görünen şeyleri hafızama kaydediyorum. *Şişedeki cin adası. B planının C planına ihtiyacı var.*

Adrenalinin etkisiyle sinapslarım daha hızlı ateşleniyor ve beynim bana her ne verdilerse ondan kurtuluyor.

Siktir et bu orospu çocuklarını. Kiminle uğraştıklarına dair en ufak bir fikirleri yok. Tek bir ipucu bile yok.

Anya yine sahilde başka biriyle konuşuyor. "Hepsini anladın mı? Planlar aksadı ama yine de onu yüklememiz gerekiyor. Benim aracım gecikti ama bu onun naklini etkilemez. Tekne ne zaman geliyor?"

Arkamı dönmeden adamın yüzüne bakamıyorum ve şu anki tek avantajımı, yani uyanık olduğumu bilmedikleri gerçeğini ele vermek istemiyorum.

"Evet, evet. Anladım. Yakında burada olacağını söyledi, yani her zaman. Şimdi bekleyeceğiz."

"Ben bekleyecek türden bir kadın değilim. Hangi cehennemde o?"

Yaklaşan bir motorun sesi sorusunu yanıtlıyor. "Nihayet. Limana varması ne kadar sürer?" "Birkaç saat, hanımefendi."

Liman Belize City olmalı.

Motor yaklaştıkça sessizleşiyor ve nihayet görmek için gözlerimi bir parça açıyorum. Hava hâlâ karanlık ama gemi limana yanaşıyor.

Yine ne kadar zamandır baygın olduğumu merak ediyorum. Umarım aşağı inmeme daha uzun sürdüğü ve normale dönmeye başladığım için çok fazla zaman kaybetmemişimdir.

"Onu yükleyin. Bu lanet böcekler beni canlı canlı yiyor."

Keşke Anya'yı boğulmaktan kurtarmadan önce onun ne kadar zehirli bir insan olduğunu bilseydim. Belki de karma erkenden devreye girmeye çalışıyordu ama iyi adam olmak zorundaydım.

Bir daha olmaz.

Motor kapandı ve bir seçim yapmak zorunda kaldım. Ellerim önümde bağlıydı ve seçeneklerimi gözden geçirdim. Normalde iki adam ve bir kadınla baş etmekte tereddüt etmezdim ama hala bacaklarımda karıncalanmadan başka bir şey yok. Diğer seçeneğim, beni ölü bir ağırlık olarak tekneye çekmelerine izin vermek ve vücudum işbirliği yapana kadar beklemek, böylece suya girdiğimizde onları dışarı çıkarabilirim.

Zamanımı beklemeye karar veriyorum.

"Hey, adamım!" diye sesleniyor sahildeki adam.

Başka bir erkek sesi, bazı Belizeliler tarafından konuşulan bir dil olan Kriol olduğunu bildiğim bir yaylım ateşi ile karşılık veriyor. Söyledikleri tek kelimeyi bile anlayamıyorum.

Sahildeki adam da aynı şekilde karşılık verince Anya tersliyor: "Bunu anlayamayacağımı biliyorsun, o yüzden kes şunu. İngilizce konuş. Ya da İspanyolca. Ya da Fransızca. Ama o her ne haltsa onu değil."

"Özür dilerim hanımefendi."

"Onu tekneye bindirin. Burada beklemekten bıktım."

"Ricardo, gel ayaklarını al."

Birkaç dakika sonra eller omuzlarıma ve ayak bileklerime dolanıyor ve yerden kaldırılıyorum. Birkaç dakika sonra vücudum sallanıyor ve bir teknenin dibine çarpmadan önce havaya savruluyorum. Omzum sert bir şekilde çarpıyor ve içime bir acı saplanıyor.

"Dikkatli ol. Onun için ölüsünden çok dirisini alırım."

Beni kime teslim ediyor ki, canlı halim için ölü halimden daha fazla para ödeyecek?

"Evet, hanımefendi."

"Nereye gittiğini biliyor musun?" diye soruyor ve ben sorunun kaptana yöneltildiğini varsayıyorum.

"Evet. Talimatlarımı aldım."

"Eğer zamanında teslimatı teyit etmek için beni aramazsan, söz veriyorum seni avlayacağız ve gün batımını görecektir kadar yaşayamayacaksın. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

"Herhangi bir sorunuz olursa telsizle bildirin." Bu adamdan geliyor.

"Anladım."

"O zaman ne bekliyorsun? Gidin!" Anya emrediyor.

Sesi içimi gıcıkıyor ve kendime onun da sesini duyacağına dair söz veriyorum.

Ricardo homurdanıyor ve motoru çalıştırıyor. Vites değiştirirken ıslak bir ip yüzüme iniyor. İskeleye uzaklaştıktan sonra gözlerimi açmak için bir iki dakika bekliyorum. Hava hâlâ zifiri karanlık ve hiçbir şey göremiyorum. Uzanıp ellerimle etrafı yokluyorum, herhangi bir silah arıyorum. Tahta bir şeye tutundum. Belki bir paspas sapı? Bir mızrak? Diğer ucunu hissedebilmek için bağlı ellerimin arasından geçiriyorum. İpi kesmek için kullanabileceğim bir şey olmasını umuyorum.

Sonuna geldiğimde bunun bir mızrak değil, kalın dikenli bir kanca olduğunu fark ediyorum.

Bir gaf mı?

Her ne ise, onu kullanacağım.

Bir ipi kesmek ve bağları gevşetmek yaklaşık on dakika sürüyor. Ayrıca bacaklarımdaki his de geri geldi. Onları neden bağlamadıklarına dair hiçbir fikrim yok ama detaylara dikkat etmemeleri hem benim hem de Kat'ın kışını kurtaracak.

Artık elimde bir silah ve indirmem gereken tek bir adam olduğuna göre, Kat'le ilgili tüm düşüncelerin ve onun ne kadar korkmuş olması gerektiğinin beynimden geçmesine izin veriyorum.

Şimdi, öfke zamanı. Öfkeye ihtiyacım var.

Sistemime adrenalin yükleniyor.

Ricardo'nun dikkati önündeki okyanusta, yolunu bulmak için bir ışığa bile ihtiyaç duymuyorsa şüphesiz yüzlerce kez gittiği bir rota. Ama yine de karanlıkta dikkati odaklanmış durumda.

Hareketlerimi ve çıkardığım sesleri örtmek için karanlığı, rüzgârı ve dalgaların çarpışını kullanıyorum.

Ricardo arkasından ayağa kalktığımı duymuyor ya da hissetmiyor. Ve bu onun hatası.

Etrafına uzanıp kancayı boğazına geçirdiğimde, yan yatıp bir sıçramayla suya çarpmadan önce son nefesini veriyor.

Tekne yana doğru sarsılıyor, elim gazda olmadan yavaşlıyor. Dümeni tutuyorum ve Ricardo'nun gittiği yönün tersi olduğunu umduğum bir yöne doğru kırbaçlayıp tekrar gaza basıyorum.

Kafamı kaldırıp Kuzey Yıldızı'na bakıyorum. Sweet Water'a geri dönemem ama şişedeki cini bulmalıyım. Belize kıyılarında binden fazla küçük ada var ve Kat bunlardan birine gidiyor. Zaman geçiyor ve onlar onu tekrar götürmeden önce onu bulmalıyım.

Ekibime ihtiyacım var. Sam Amca'nın yetiştirdiği en iyi eski operatörlerden bazıları şu anda Orta Amerika'da bir yerlerde ve Kat'i geri almak için elimdeki en iyi şans.

Any ona aramasını söyledi. Bir telefonu olmalı.

Lanet cebinde olmasa iyi olur.

Yavaşladım ve hissederek dümenin hemen altındaki bir bölmeyi açtım. İlk dokunduğum şey bir el feneri oldu. Şansımın yaver gitmesi için dua ederek düğmeyi çeviriyorum. Yanıyor.

Şükürler olsun.

Eğilip, bölmenin içine tutuyorum. İki küçük kuru çanta arka duvarda duruyordu. İkisini de aldım. Birinde radyo var. İdeal değil ama

Hiç yoktan iyidir.

İkincisi . . . *bingo*.

Bir cüzdan, telefon, çakmak ve bir paket sigara. Bir insan kaçakçısının temel ihtiyaçları. Tek bir şey eksik, o da silah.

Çantayı açıp telefonu çıkarıyorum ve on yıldır ezberlediğim bir numarayı çeviriyorum.

"Cabo Wabo Cantina. Nasıl yardımcı olabilirim?" Bir kadın sesi cevap veriyor. "Bir taksiye ihtiyacım var."

Sadece bir an duraklıyor. "Kimin aradığını sorabilir miyim?"

"Delta Charlie Bir Yedi Dört."

"Bekleyin lütfen. Sizi aktarıyorum."

Bir sonraki ses açıldığında içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. "Tatilde olduğunu sanıyordum, DC."

"Ekibe ihtiyacım var. Biri Kat'i kaçırdı."

Bölüm 29

Kat

Motorun titreşimi değişiyor ve bunu döndüğümüzün ve umarım Tatlı Su'ya yaklaştığımızın bir ipucu olarak alıyorum.

Harika -tamam, korkunç- *planım* harekete geçmeye hazır. Dikkatlice ve Mümkün olduğunca az hareketle bileklerimdeki ipi gevşettim ama onları kurtaracak kadar değil. Hâlâ uğraşıyorum ama zamanım tükendi.

Sol taraftaki bir adadan gelen ışıkları görmek için yer değiştirmeden önce yukarıdaki yıldızlara odaklanıyorum. Umduğumdan çok daha uzakta.

Dün sudaki köpekbalığını düşünmek beni neredeyse caydırıyor ama başka ne seçeneğim var? Kendimi kurtarmaya çalışmamak mı?

Bu benim son şansım olabilir.

Ayağa kalkıp kendimi kenardan aşağı atmadan önce hızlı bir dua ediyorum.

Suyun yüzeyine çıktığımda adamlar bağırmaya başlamıştı bile ve motorun sesi hemen kesildi.

Bileklerimi sertçe çekiştirerek önce birini sonra diğerini serbest bırakıyorum ve ilk kulacımı atmaya çalışırken içime iğneler batıyor.

Siktir, bunu planlamamıştım. Tek bir pozisyonda kilitli kalmak, onları kullanmaya çalıştığımda tüm kaslarımın donmasına neden oluyor. Tekme atarken kalçama kramp giriyor.

Ciğerlerim yanıyor ve kanın uğultusu kulaklarımı dolduruyor, tekmelemeye devam ediyorum.

Adaya ulaşmalıyım. İrademin gücüyle kulaç atmaya başlıyorum.

Suda bir sıçrama oldu.

Başka biri daha atladı.

Gürültü arkamdan geliyor. Adanın ışığına odaklanıp peşimden gelenlerden daha hızlı yüzmeye çalışırken tuzlu su gözlerimi yakıyor.

Bir şey bileğimi tutuyor ve tekme atarak arkamdaki kişiye çarpıyorum. Vander mı? Umurumda bile değil. Tekrar tekrar vuruyorum ama yeterince hızlı değilim.

Bir kol belimi sarıyor ve beni bir bedene doğru çekiyor. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

Ses diğer adama ait. Vander'a değil. Suyun içinde onun tutuşuna karşı çırpınıyorum. Bir dalga bize çarpıyor ve yanlış anda nefes alıyorum. Öksürerek sıvıyı dışarı atmaya çalışırken, ileriye doğru tüm momentumu kaybediyorum.

Motor tekrar çalışıyor, yaklaşıyor. "Onu tekneye götür. Onu ben alacağım."

Tekmeleyip çırpınarak elinden kurtulmaya çalışıyorum ama bu kaybedilmiş bir savaş. Dirseğim kaburgalarına çarpıyor ve adam parmaklarını saçlarıma gömüp beni yüzüstü sürüklemekten önce homurdanıyor.

Nefes alamıyorum.

Sonunda başımı kaldırıyor ve beni Vander'a teslim ederken bir nefes çekiyorum.

"Lanet olası aptal. Kendini öldürebilirdin. Şimdi keşke yapsaydım demeni sağlayacağım."

Vander beni kenardan çekip teknenin dibine bırakırken debeleniyorum. Diğer adam tekneye tırmanıyor ve üzerime su döküyor. Sadece soğuktan değil, korkudan da titrerken vücudum ürperiyor.

Bana ne yapacaklar acaba?

Bir şey, belki de bir yumruk, çeneme çarpıyor ve her şey yeniden kararıyor.

* * *

"O iyi. Gerçekten iyi."

Başım ağrıyor, ağrı bu kez şakağımdan geliyor, ama çarpıntının arasında birinin saçlarımı okşadığını hissediyorum.

"Sarışın severim."

"Ve parası olan zengin adamlar da öyle," diyor başka bir ses. Bu daha tanıdık.

"Lanet sapıklar. Muhtemelen onu zincirleyip daha fazla dayanamayana kadar sikecekler, sonra da yeni bir oyuncak alacaklar."

Bunlar neden bahsediyor? Kim bunlar?

Oyuncak mı?

Söyledikleri hiç mantıklı değil. Kendimi tekrar karanlığa bırakmaktan başka bir şey istemiyorum ama bir şey bilincimi tekrar kaybetmemi engelliyor. *Korku.*

Neredeyim ben

şimdi?

Düşün. Düşün.

Beynimi boğucu dehşetin ötesine zorlamak neredeyse imkânsız.

Kaçırıldım. Bu bir kabus değil. Bu gerçek.

Gözyaşlarım kapaklarımdan kaçmakla tehdit ediyor, ama düşmelerine izin veremem.

Dayan Kitty Kat, sadece dayan. Bu sefer kafamın içinde Benjie'nin sesi var ve beni sakinleştiriyor. *Kendini destansı boyutlarda bir karmaşanın içine soktun. Bu konuda ne yapacaksın?*

Ölü bir adamın benimle konuştuğunu duyduğumda kendimi kaybediyorum ama onun sesi kendimi toparlamama yardımcı oluyor.

Beni başka bir adaya götürüyorlardı. Birini beklemeleri gerekiyordu. "Belki o morlukla kimse onu istemez ve bizde kalır."

"Hiç şansın yok." Vander odaya girdi, sesi sertti. "Seni kendim öldürmeden önce ondan uzak dur."

Saçımdaki el kayboluyor ve gözlerimi kapalı tutuyorum.

"Üzgünüm dostum. Hiç gerçek bir sarışına dokunmadım. Duyduğuma göre mavi gözleri de varmış."

"Bu odadan defol git. Hemen."

"Hey, sen tekneni beklerken kışını kurtaran benim. Burası benim adam. Buranın kralı benim ve kimse benimle böyle konuşamaz."

Ardından metalik bir tıkırtı geliyor ve sesi tanımlayamadığım için gözlerimi kırpıştırarak açıyorum.

Kahret

sin.

Bir

silah.

Vander tabancasını yattığım yatağın birkaç adım ötesinde duran adama doğrulturken eli sabit. "Ben burada olduğum sürece ya bana hesap verirsin ya da ölürsün. Anladın mı?"

Adam başını sallıyor ve Vander'ın bakışları bana kayıyor.

"Ah, Katerina, sonunda uyandın." Sesine sahte bir neşe giriyor ama bu kötülüğü örtemiyor. "Umarım aptallık dersini almışsındır da seni bir daha yaralamak zorunda kalmam. Hasarlı mallar o kadar değerli değildir ve inan bana, hayatın değerini korumana bağlı."

Boğazımda yükselen yumruyu yutkunarak geri çekiyorum. Ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Görünüşe göre Vander benden bir cevap istemiyor ya da buna ihtiyaç duymuyor, çünkü dikkati silahının diğer ucundaki adama yöneliyor.

"Sana defolup gitmeni söyledim. Biz gidene kadar buraya gelme."

Vander'ın arkasında başka bir adam kıpırdıyor ve içimde bir tanıma ateşi parlıyor. Anton, geldiğimiz gün bizi iskelede karşılayan Sweet Water Caye'in müdürü.

İlk düşüncem *belki de beni kurtarmak için buradadır*, ama bu saflık olur. Çenesinin yapısı bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

O da işin içinde. Bu nasıl mümkün olabilir?

Gözlerime bakmıyor, benim dışımda odanın her yerine bakıyor. *Kahrolası korkak.*

Bunların hepsi planlı mıydı? Beynim bir insanın başka bir insana bunu nasıl yapabileceğini kavrayamıyor.

Azarlanmış adam hışımla odadan çıkarken Vander silahını indiriyor. O gittikten sonra Anton onu takip etmek için döndü.

"Onu buradan uzak tut yoksa ikiniz de pişman olursunuz," diyor Vander Anton'a. Anton duraksıyor ama diğer adamı kapı aralığından takip etmeden önce cevap vermiyor.

Vander yavaşça bana doğru yürüyor ve silahını arkasına saklıyor. "Dik başlı bir kadını kırma ayrıcalığı için daha fazla para ödeyecek pek çok erkek var. Seni onlardan birine satmamı istemezsin."

Bu adamın biraz olsun çekici olduğunu nasıl düşünebildim? Ağzından çıkan her kelime ödümü koparıyor.

Konuşurken sesim titriyor. "Bunu neden yapıyorsun?" "Sence neden?"

"Anlamıyorum."

"Para, Katerina. Bir şey yapmak için en iyi neden budur." "Neden ben?"

Yatağın yanına çömeliyor ve karışmış saçlarımdan bir tutamı yüzümden kaldırıyor.

"Ah... *merak kediye öldürür* sözünü hiç duymadın mı? Burada geçerli olduğunu hissediyorum, Katerina. Kocanız hakkında gerçekten ne kadar şey biliyorsunuz?"

Bölüm 30

Dane

"Karını kim aldı lan?" Rome Hennessy soruyor. Gerçek adı Romeo, ama bu adı kullandığı için bir adama silah çektiğini görmüştüm.

"Vander Iman adında bir pislik ve onun kaltak yardımcısı Anya. I devam edecek başka bir şeyim yok. Bizi ayırdılar ve beni Belize City'deki limana götürmeye çalıştılar. Kat'e gitmeliyim. Süvariye ihtiyacım var, dostum. Eğer-"

"Açıklamanıza gerek yok. Güneyinize doğru ilerliyoruz. Kuşu aldım. Size ulaşmam birkaç saatimi alabilir."

Güneyde derken umarım Guatemala ya da Honduras'ı kastediyordur, çünkü çok fazla zamanım yok.

"Olabildiğince hızlı dostum. Olabildiğince hızlı."

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyor musun?"

"Pek sayılmaz. Şişedeki cinle ilgili bir şeyler söyledi. Nerede olduğunu ya da gerçek adının bu olup olmadığını bilmiyorum."

"Siktir."

"O zaman onu bir tekneye götürüyorlar. Nereye bilmiyorum ama görünüşe göre geç kalmışlar. B planındaki adamların bir C planına ihtiyacı olduğundan bahsetti. Bunu halledebilir misin?"

"Elbette. Mürettebatı toplayayım ve işleri halledeyim, sonra yola çıkarız. Bu senin için iyi bir sayı mı?"

"Şu anda elimde sadece bir tane var."

"Aramadan koordinatları alıp seni bulmaya çalışacağım. Tatil bilgileriniz sistemde kayıtlı mı?"

"Evet. Her şey orada."

"Seni bulacağız dostum. Onu geri getireceğiz. Bu işi daha da berbat edecek aptalca bir şey yapma." Duraksıyor. "Beni dinleyeceğinden değil, çünkü hiç dinlemiyorsun."

"Başka seçeneğim yok. Beklemeyeceğim. Senin kadının olsaydı bekler miydin?"

"Kadınım olmamasının bir sebebi var. Çok fazla düşmanım var.

Bunun geçmişten gelme ihtimali var mı, dostum?" "Belki."

"Hazır elin değmişken bunu da düşün ki kiminle karşı karşıya olduğumuzu bilelim. İnsan kaçakçılarının kullanışlı listesini çıkarıp kendi tarafımda daraltmaya çalışacağım. Sıkı tutun, DC. Senin için geliyoruz."

Roma telefonu kapatıyor ve ben yine aynı durumda kalıyorum; karanlık bir okyanusun ortasında, karımın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadan bir teknede. Tek fark, şimdi benim takımım, benim bırakıp gittiğim takım geliyor.

Bu sefer, arkama yaslanıp izlememin imkanı yok.

* * *

Bir yıl önce

"O gitti."

Kat'in sesi kırık bir hıçkırıkla geldi ve anında gerildim. Beni daha önce hiç ağlayarak aramamıştı, hele de acil durum numaramdan.

"Kim gitti, bebeğim?"

"Benjie. O ... öldü." Hıçkırıklar ve ağlamalar arasında bana neler olduğunu anlattı. Kimsenin hasta olduğunu bilmesini istemiyordu.

Şu anda burada olsaydı, onu bu şekilde incittiği için öldürürdüm.

Rome çenesini sallayarak beni üç Amerikalı turistin yüzlerinin bana baktığı ekrana çağırdı. Ekibin geri kalanı hareket edebilmemiz için son emirleri almaya hazırdı.

Kıçımı kaldırıp Amerika'ya ve Kat'e gitmekten başka bir şey yapamayacağımı biliyordum. *Onun için orada olmalıydım.*

Benjie'nin birkaç ay önce beni barda takip ettiği zamanı düşündüm. *Herif beni uyarmaya çalışıyordu.* Her şey anlamlıydı.

"Beş saat içinde orada olacağım, bebeğim. Çok özür dilerim. Keşke çoktan orada olsaydım."

"Emin misin? Meşgul olduğunu biliyorum." "Beş saat. Orada olacağım."

"Tamam." Telefonu kapatmadan önce burnunu çekti.

Telefonu cebime geri soktum ve odayı geçip Roma'ya gittim. Ekranda kartel tarafından fidyeye için tutulan karı, koca ve altı yaşındaki çocuğa bir kez daha baktıktan sonra başımı salladım.

"Çok üzgünüm ama gitmem gerek. Kat'in en iyi arkadaşı öldü. Kardeşi gibiydi. Kız paramparça oldu, dostum."

Rome başını salladı. "Aile her şeyden önce gelir. En azından seninki öyle. Git hadi." "Bunu anladığına emin misin?"

Kollarını kavuşturdu. "Elbette eminiz." Döndü ve Mexico City'deki bu boktan, ödünç alınmış ofiste bilgisayar başında oturan siyah saçlı adama baktı. "Luis senin yerini alacak, değil mi Luis?"

Luis aylardır sahaya çıkmak için yalvarıyordu. Belki de sorun olmazdı. Geride durup işi adamların yapmasına izin verecek ve gerekirse destek sağlayacaktı.

Luis sandalyesinden fırladı. "Tabii ki gideceğim. Ben hazırım. Hadi yapalım şu işi."

"Gördün mü," dedi Rome. "Biz hallederiz. Kıçını kaldır da evine, karının yanına git." Kırk beş dakika sonra uçağımın kalkacağı kapıya vardım. On dakika kaldı. iPad'imi çıkardım, şifreli ağıma bağlandım, böylece adamların taktığı kulaklıklardan yayınları izleyebildim ve iletişim konuşmalarını duymak için kulaklıklarımı taktım.

Ama ekranı açtığımda, sorunsuz bir çıkarma görmek yerine, kıyamet kopuyordu.

"Ateş ediliyor!"

"Siktirin gidin!"

"Çıkış yerine gidin!"

Roma en önde, ormanda koşuyor olmalıydı. Sırada Tanner vardı, sonra karı koca ve çocuğu taşıyan Luis. Concord ve Fields arkada pozisyon aldılar ve fidyeden yeni kurtulmuş olan kartel pisliklerine ateş açtılar.

Müşteriler yavaşladı, karı koca bu tür bir hızı sürdürecek durumda değildi ama Tanner Roma'ya ayak uydurdu. Sol taraftaki ormandan silah sesleri geldi ve Luis kendisini takip etmeleri için bağırdı. Çocuğu aldı ve bir av patikasına doğru koştu.

Lanet olsun.

Tanner silah seslerini ve Luis'in bağırışını duyunca döndü. Peşlerinden gitmeden önce ateş açtı. Tanner bağırınca Luis başını çevirdi ve tam önünde görmesi gereken şeyi kaçırdı.

Akla hayale gelmeyecek bir şey olurken her iki yayını da aynı anda izledim. Luis bir tür çukurun kenarından aşağı düştü. *Bir çukur mu?*

Çocuk çılgılık attı ve Luis küfretti. Onun yayını karardı.

Tanner'ın kamerası karısını onların ardından kendini aşağı atarken yakaladı. Tanner kadına doğru koşarken kocası acı içinde bağırdı ama çok geçti. Tanner uçurumun kenarından baktığında, ormanın zemininde açılan bir deliğin dibinde üç ceset yatıyordu.

"LP düştü. İki ve üç numaralı paketler de öyle. Tekrar ediyorum, LP düştü, iki ve üç numaralı paketler de öyle."

Kartel silahlarını yeniden doldurdu ve Tanner'a doğru kurşun yağdırdı. Kocasının üzerine atladı ve onu korudu.

"Vuruldu!" diye bağırdı ama bu onun da ateş etmesini engellemedi.

Concord, Fields ve Roma görüş alanına girdi, ateş ederek tehdidi ortadan kaldırdılar.

Üstümdeki hoparlörlerden uçağımın kalktığı anons ediliyordu ama hareket edemiyordum.

İki müşteri ve Luis. Tanner vuruldu. Ben de orada olmalıydım.

O ben olmalıydım. Bunun olmasına izin veremezdim.

Biniş için son çağrıyı bekledim çünkü Rome ve Concord'un cesetleri almak için aşağı inişini izlemek için kendimi zorlamam gerekiyordu.

Ekibimi terk etmemeliydim.

Onları terk ettim ve Roma'nın tarihinde ilk kez bir görevde bir değil üç can kaybettiler. Ekipten hiç kimse çıkıp bunun benim hatam olduğunu söylemedi ama yine de suçu üstlendim.

Rome sahaya ne zaman döneceğimi sormadan önce bana üç hafta süre verdi. Ona asla dediğimde önce şaşırdı ama sanırım sonunda anladı. Orada onlarla birlikte olmayı hak etmiyordum.

Bu yüzden kendimi arafa mahkum ettim, görevlere göz kulak oldum ve Amerika'dan karşılanması gereken her şeyi hallettim.

Tanner aradı. Concord aradı. Fields aradı.

Hiçbirini açmadım. Sadece geri dönmemi isteyeceklerini biliyordum ve yapamadım.

* * *

Günümüz

Roma muhtemelen şu anda telefonuma cevap vermemeliydi ama verdiği için Tanrı'ya şükrediyorum.

Her şeyle *barışmamın* zamanı geldi ama önce *Kat'e ihtiyacım var*.

Şişedeki cin adası. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve tek şansım bilen bir yerli bulmak. Belizeliler nesillerdir bu sulara balık avlıyor ve birçoğu tüm adaları isimleriyle biliyor.

En yakın ve en çok ışığın olduğu adayı seçip içeri giriyorum. Ama burası Sweet Water değil. Tatil köyü yakın olmalı ama oraya geri dönmeyeceğim. Çalışanlardan kaçının bu işin içinde olduğunu bilemem ve kafalarına silah dayasam bile bana bir şeyin yerini söyleyeceklerine güvenmem.

Beyaz süslemeli ve kırmızı kiremit çatılı, kazıklar üzerinde büyük, parlak sarı bir tatil evi görüldüğünde motoru geri gazlıyorum. Düzinelerce güneş ışığı hem ana evi hem de benim kullandığıma benzer bir teknenin bağlı olduğu rıhtımdan yaklaşık elli metre uzakta duran daha küçük bir bekçi evini aydınlatıyor.

Burada kesinlikle birileri var ve düşük sezon olduğu için bunun ev sahipleri değil de bekçi olduğuna bahse girerim. Eğer adada bıraktığınız şeylerin geri döndüğünüzde hala orada olduğundan emin olmak istiyorsanız, bu bölgelerde bekçisiz bir adaya sahip olamazsınız.

Küçük evde kim varsa uyandırmak için motoru çalıştırıyorum. İskeleye yaklaştığımda, sonunda bir dizi hareket ışığı yanıyor.

Teknemin içi aydınlanıyor, sıçrayan ve bulaşan kanın yanı sıra katliamdan kaçan pisliğin şapkası da ortaya çıkıyor.

Şapkaya uzanıyorum ve kış tarafa bağlı halatı alıp demirli kayığa yaklaşmadan önce çekiyorum.

"Hey! Hey! Teknemden bir şey çalmasan iyi edersin. Silahım var." Bekçi evinden bir adam fırladı ve elinde beni uyardığı silahla rıhtımdan aşağı koşmaya başladı.

Tekneyi çeviriyorum, böylece adın yazılı olduğu taraf ve motor ışık huzmelerinin arasından kayıyor. Yerliler sadece adaları değil, tekneleri de sima olarak tanıyorlar. Bu bir kumar, ama karşılığını veren bir kumar.

"Ricardo, sen misin? Gecenin bir yarısı burada ne halt ediyorsun? Sakın bana yine suda paket bulmaya çalıştığını söyleme. Kaçışların ne zaman olacağını bana söylemen gerekiyordu.

Ne bulursan paylaşacağımız konusunda anlaşmıştık." Nefesinin altında mırıldanıyor.

Lanet olası pislik.

Küçük konuşması bana öldürdüğüm adam ve bana yaklaşan adam hakkında çok şey anlatıyor. İkisi de para için ne gerekiyorsa yapmaya hazır. Her iki adamı da yoksulluğun yaygın olduğu bir ülkede geçimlerini sağladıkları için suçlamıyorum ama insan kaçakçılığı sınırını aştıkları için suçluyorum. O şerefsizler cehenneme kadar yolu var.

Planımın ikinci aşamasına geçip ona sert ipi fırlatıyorum. Yakalıyor ve beni kendine çekiyor. Çok yaklaşırsam Ricardo olmadığımı anlayacak.

"Eğer uyuşturucu kaçakçıları kovalayacaksak, benim de bir şeylere ihtiyacım var. Biraz uyarı iyi olurdu."

İki elimle kış halatını geri çekiyorum ve adam dengesini kaybederek iskeleden öne doğru düşüyor ve teknenin yarı içine yarı dışına iniyor. Silahı fiberglas zeminde takırdıyor.

"Bu da ne-"

Yere düştüğü yere zıplayarak onu gömleğinin yakasından kavradım, ayağa kaldırdım ve çenesine bir sağ kroşe indirdim. Tüm vücudu gevşedi.

İyi oldu.

Peşinden başka kimsenin gelmediğini düşünerek, onu ayak bileklerinden ve el bileklerinden bağlamak için kış ipini kullanıyorum. Dalga geçmiyorum. Tekneyi vitesle takarak adadan yeterince uzaklaşıyorum, böylece kimse onun bağırdığını duymayacak.

Motoru boşa aldıktan sonra el fenerini açtım. Bayıldı ama uzun sürmedi. Ona o kadar sert vurmam bile. Cam çeneli, özentili uyuşturucu kaçakçısı-paket kurtarma uzmanı.

Silahı geri alıyorum, 9 mm'lik boktan bir tabanca, hiç tabancam olmamasından sadece bir adım ötede, şortumun arkasına sokuyorum ve yan tarafa uzanıp biraz tuzlu su alıp yüzüne sıçratıyorum.

Kendine gelmeye çalışıyordu. "Bu ne lan!"

El fenerini bir süre kendi yüzüme, sonra da onun yüzüne tutuyorum. "Ben Ricardo değilim. Şu anda bana yardım edersen en iyi arkadaşın, etmezsen en kötü kabusun olurum."

"Ne-"

"Yaşamak istiyorsan bir daha soru sorma. Anladın mı beni?"

Ağzı öyle hızlı kapanıyor ki dişleri birbirine çarpıyor.

"Güzel. Şimdi bana bir ada bulmamda yardım edeceksin ve eğer bana kazık atmazsan, yaşayacaksın."

El fenerinin parlak ışığına gözlerini kısarak bakıyor. "Tamam. Tamam. Tamam. Tamam. Tanrım.

Sadece beni öldürme. Ben bir şey yapmadım."

"Şişedeki cin adası. Neresi orası?"

"Şişedeki cin adası mı? Öyle bir ada yok."

Onu tekrar yakasından tutup kaldırdım. "Emin misin lan?"

"Hayatım boyunca bu sularda balık tuttum. Hepsini bilirim. Şişedeki cin ... bekle, Genie Caye mi? Araştırma adası mı?"

Tanrıya şükür. Sonunda rahat bir nefes alabilirim.

"Nerede? Yakın mı?"

Başını salladı. "Evet. Seni oraya götürebilirim, dostum. Götürebilirim. Sorun değil. Beni öldürmene gerek yok. Hepimiz iyi olacağız."

Ne kadar ciddi olduğumu anlamasını umarak gözlerinin içine bakıyorum. "Oraya ulaşmak için genel bir yol tarifim var. Beni yanlış yöne yönlendirirsen, suya düşmeden ölmüş olursun. Bana doğru olanı yaparsan, seninle ilgilenilmesini sağlarım ve bir daha benden haber alamazsın."

Şiddetle başını sallıyor. "Seni anlıyorum. Sana kazık atmayacağım. Oradaki bakıcıyı tanıyorum ve pisliğin teki. Kuzenime tecavüz etmeye çalıştı. Ona hiçbir şey borçlu olmadığımı eminim."

Bu onun lehine bir puan.

Onu omuzlarından tutup direksiyonun monte edildiği orta konsolun önüne oturtuyorum ve el fenerini kapatıyorum.

"Ne tarafa? Bana yol göstermek için kullanabileceğin bir ışık var mı?"

Adam uzaklara bakıyor, muhtemelen gözlerinin alışması için birkaç dakika bekliyor ve sonra Tatlı Su'nun bulunduğunu tahmin ettiğim yönü işaret ediyor.

"Şurayı görüyor musun? Şu ışık kümesi, sonra boşluk ve sonra bir sonraki küme? Yeşil ışık daha uzakta mı?"

"Evet, görüyorum."

"Orası Sweet Water Caye. Süslü bir tatil köyü. O tarafa gitmeliyiz." Yönler Anya'nın söyledikleriyle uyuşuyor.

"Peki ya sonra?"

"Sonra biraz sağa gideceğiz. Dangriga'daki baz istasyonuna doğru gideceğiz. Bulutlar çok kötü değilse o zamana kadar görebileceğiz. On dakika sonra Genie Caye'in ışıklarını göreceksiniz. Onların bir

Adanın sahilinde küçük bir araştırma istasyonu kuruldu, bu yüzden ışıklar ayrı. Karanlıkta ayırt edebilirsiniz."

İçimden bir ses doğruyu söylediğini söylüyor, ben de kabul ediyorum. "Tamam. Bekle."

Gazı köklüyorum ve dalgalı sudan Sweet Water'ın ışıklarına doğru roket gibi fırlıyoruz. Adaya geri dönmeyi ve Anya'yı saçlarından sürükleyerek takas yapmayı her şeyden çok istiyorum ama Vander düşündüğüm gibi bir adamsa, insan hayatının bedeli onun için hiçbir şey ifade etmez. Onu kendisi de vurabilir. *Boktan piç kurusu.*

Kat'e neler yapabileceğini düşündükçe, bu motorun sahip olduğu tüm beygir gücünü kullanıyorum.

Senin için geliyorum, bebeğim.

Bölüm 31

Kat

Oda boş. Ve boş derken, *boş* demek istiyorum.

Çarşafı nispeten temiz görünen bir yatak var ama başka bir şey yok. Ellerim bağlı olmasa bile silah olarak kullanabileceğim bir bambu tabure yok.

Hiçbir şey yok.

Odanın köşesine sıkışmış yatağa kıvrılıyorum, başım beni nasıl bayılttıkları yüzünden hala ağrıyor.

Dane'i nereye götürdüler? Ona ne yapıyorlar?

Dizlerimi daha da sıkıyor, bir arada tutmaya çalışırken daha küçük bir topun içine kıvrılıyorum.

Vander'ın sözleri aklımdan çıkmıyor. *İnatçı bir kadını kırma ayrıcalığı için daha fazla para ödeyecek pek çok erkek var.*

Bu gerçekten benim geleceğim mi? Bu mümkün olamaz.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve az önce saçlarımı okşayan adam içeri süzülüyor ve kapıyı kapatıp arkasından kilitliyor.

Yüz ifadesi içime buz gibi bir su serpiyor. Bağlı kollarımı dizlerime dolandıkları yerden çözerek yataktan fırlıyorum, gerekirse iki elimle yüzüne vurmaya hazırım.

"Çık dışarı. Sana dışarıda kalmanı söyledi."

"O benim patronum değil. Burası benim adam."

"Bana dokunursan seni öldürür." Vander'ın adam kaçırmayla bir sorunu olmadığını düşünürsek, cinayetle de çekinmeyeceğine bahse girerim.

"Buna değebilir."

Ağzımı açıp çığlık atıyorum, ama sesimi duyunca ellerini uzatarak bana doğru ilerliyor. Ulaşamayacağı bir yerde dönüp kapıya koşuyorum ve kilidi açmaya çalışıyorum. Onun ağırlığı arkamdan bana çarpıyor ve yüzümü ahşap panele çarpıyor. Eli elime dolanıyor

başımı ve ağzımı kapatıyor, nefes alma ve çığlık atma yeteneğimi kesiyor. Tutuşuna karşı mücadele ediyorum, ciğerlerim hava almak için yanıyor.

Dirseklerim zar zor temas ediyor. Dizine bir darbe indirmeye çalışarak geriye doğru tekmeliyorum.

Konuşurken sıcak nefesi kulağıma değiyor. "Buraya gelen kızlar benden daha iyi olduklarını sanıyorlar. Gerçekten iyiler ve biraz flört ediyorlar ama biraz yaklaştığımda utanıp kaçıyorlar. Uzun zamandır Amerikan amcığı istiyordum ve senin tadına bakma fırsatını kaçırmayacağım. Gerçekten iyi olacaksın. Yine çığlık atmayacaksın, değil mi? Çünkü ilk ciyaklamada boynunu kıracağım."

Görüş alanımın kenarlarında siyah noktalar beliriyor ve ciğerlerim yanıyor. Havaya ihtiyacım var. Başımı sallıyorum, yalan olsa da sessiz olmayı kabul ediyorum.

Nefes alabilirsem, çığlık atabilirim.

"Güzel." Elini burnumu ve ağzımı kapattığı yerden çekip boğazıma doluyor ve ben göğsüm kabararak nefes alıyorum. "Bana çok iyi davranacaksın."

Beni kapıdan uzaklaştırıyor, boştaki elini göğsümü örtmek için aşağı kaydırıyor, meme ucunu sıkıştırmak için kavramasını gevşetmeden önce sertçe sıkıyor.

Boğazımdaki safra yükseliyor ve tenim onun dokunuşuyla ve kıcıma bastırdığı şişkinlikle sürünüyor.

Dudakları boynuma çarpıyor, inlerken sıcak ve yapış yapış. "Bunu gerçekten iyi yapacağım. O amı hiç yemediğin kadar iyi yiyeceksin ve sikimi istediğim her yere götüreceksin."

Beni etrafında döndürüyor ve tökezleyen adımlarla bizi yatağa doğru yürütüyor.

Hayır, diye bağılıyor beynim. *Hayır, hayır.*

Beni ileri doğru itiyor ve yüzüstü yatağa düşüyorum.

Hayatta olmaz. Sırt üstü dönüyorum ve bana doğru gelirken onu karnından yakalamak için iki ayağımı da kaldırıyorum. Sahip olduğum tüm gücü kullanarak onu geri fırlatıyorum ve kıcının üzerine düşüyorum.

"Oh, seni lanet-"

E l i m d e n geldiğinde yüksek sesle çığlık atıyorum, kulak t ı r m a l a y a n sesi duymamak imkânsız.

Biri kapıya vuruyor ve kapı kolu sallanıyor. "Aç şu lanet kapıyı!" Bu Vander.

Birkaç dakika sonra kapı uçarak açılıyor ve Vander elinde silahıyla odaya giriyor. Yerdeki adama doğrulttu ve tetiğe bastı.

Bu sefer çığlığım daha yüksekti.

Ben arkamı dönüp yüzümü siper ederken kan ve et patlıyor. Adamın bedeni bir gümbürtüyle yere düşüyor.

"Kapa eneni Kat. Bu pisliğin sana tecavüz etmesine izin vermediğim için bana teşekkür etmelisin."

Bölüm 32

Dane

Sweet Water'ın ışıkları yaklaştıkça büyüyor ve birkaç yüz metre uzaklaştığımızda yavaşlıyorum. İsteksiz yol göstericim çoktan uzakları işaret etmeye başlamıştı.

"Şu yüksekteki ışığı görüyor musun? O Dangriga'daki kule. Sağa dönüp o tarafa gitmeliyiz."

"Emin misin?"

"Tabii ki eminim."

"Emin olsan iyi olur. Genie Caye'in ışıklarını gördüğünde bana söyle."

Gazı tekrar kıstım ve sağa dönerek kuledeki ışığa doğru ilerledim. Yaklaşık on dakika sonra adam bağılıyor ve ben tekrar yavaşlıyorum.

"Ne?"

"Işıkları görüyor musun? Şuradaki kırmızı olanı?"

Kırmızı ışığı bulana kadar gözlerim karanlığı tarıyor.

"O bir şamandıra. Genie Caye'in önündeki araştırma istasyonu. Diğer tüm ışıklar adanın üzerinde."

Artık nereye baktığımı bildiğime göre, ada sanki şehre sirk gelmiş gibi aydınlanmış. Bu adamı kopardığım tatil adasından bile daha fazla ışık var. Ama onunkine yaptığım gibi onların iskelesine öylece gidemem. Bir plana ihtiyacım var.

Görünüşe göre navigatörüm de aynı fikirde.

"Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın var. O adada gerçekten çok istediğin bir şey olduğunu varsayıyorum."

Seçeneklerimi tarttım ve doğruyu söylemeye karar verdim. "Karım."

Nefesini bıraktı. "Siktir, dostum. Kaçtı mı?"

"Biri onu kaçırdı."

İki kaşı da havaya kalktı. "Kahretsin. Tamam. Bir planın var mı?"

Önümdeki adamı ve bana yardım ederse onu öldürmeyeceğime söz verdiğimi düşünüyorum. Ama ona yaralanmayacağına dair söz vermedim. Belki bu beni bir pislik yapar ama umurumda değil.

"Yapabilirim."

"Güzel, çünkü buna ihtiyacın olacak. Orası ısıt ısıt."

"Adanın diğer tarafında ne var? Görünmeden nereye gidebilirim?"

"Mangrovların çoğunu temizleyip kumla doldurdular, böylece araştırmacılar için kabanalar inşa edebilecekler. Eğer karınızı tutuyor olsaydım, onu bunlardan birine koyardım."

"Bana planı ver."

"Ortada bir ana ev var. Sonra kıyıya yakın yerlerde muhtemelen altı ya da daha fazla kabin var. Sahilde, şamandıranın bulunduğu yerin yakınında bir ekipman kulübesi var. En iyi seçeneğiniz kulübelerden birinin yanına gitmek."

"Ben de arka taraftan gireceğim."

"Biri orada olduğunu fark etmeden önce sadece birkaç dakikan var, çünkü orası küçük ve açık. Tüm o ışıklar sayesinde geldiğini kesin görürler."

Aslında adam kaçırma işinde iyi iş çıkarmıştım, çünkü bu adam işini biliyordu. "İşte burada sen devreye giriyorsun."

Bana tereddütlü bir bakış attı. "Ben de ne demek?" "Sen dikkat dağıtıcısın."

"Oh, hayır, dostum. Ben bu bok için kaydolmadım. Bunların hiçbirini kabul etmedim."

Bu gece ölmek istemiyorum."

İfadem sertleşiyor ve umarım ne kadar ciddi olduğumu anlamıştır. "Bana yardım etmezsen, kesinlikle ölürsün. Bana yardım edersen, karşılığını almanı sağlayacak bir yol bulurum."

Bakışları daralıyor. "Sen kafayı yemişsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Onunla tartışacak zamanım yok.

"İşte bu yüzden beni kızdırmak istemezsin. Ben adanın arka tarafında ineceğim. Sen de tekneyi alıp kaza yapacaksın."

Gözleri şişti. "Çarpmak mı? Hayatta olmaz!"

"Patlamadan önce daldığın sürece iyi olacaksın."

* * *

Dikkat çekmeden adaya yaklaşılabildiğimiz kadar yaklaşırken bana yarım düzine kez deli orospu çocuğu diyor. Motoru kapattım ve yolun geri kalanında kürek çektik. Yardım edebilsin diye onu çözüyorum ama silahı elimden bırakmıyorum.

Sahile yüzebileceğim kadar yaklaştığımızda gömleğimi çıkarıp birkaç uzun şerit halinde kesiyorum. Kırmızı plastik benzin deposunu açarak şeritlerin bir ucunu içeri sokuyorum ve ıslandıklarında dışarı çekiyorum. Motora giden hortumu gevşetip ucunu etrafına bağladıktan sonra dümenin altındaki bölmeye uzanıp çakmak ve sigaraların bulunduğu kuru çantayı çıkarıyorum.

Yaptığım şey karşısında başını sallıyor. "Beni öldüreceksin. Ben oraya varmadan o şeyin patlamamasına imkan yok."

"Alevin kumaştan hortuma doğru ilerlemesi ve hortumun içindeki gazın tutuşması bir dakika sürecektir." Bundan çoğunlukla eminim. Bu roket bilimi değil. "Tek yapman gereken tekneyi sahile doğrultmak, gaz keleşbeğinin bağılı olduğundan emin olmak ve oraya varmadan dalmak. Gerisini gaz halleder."

En azından ben öyle umuyorum. Patlayıcı düzeneği kurmayalı uzun zaman oldu ve bu hiçbir zaman en iyi becerim olmadı.

"Eğer ölürsem, kışına musallat olurum."

"Plana uymazsan seni avlarım."

."

"Ve beni öldürmeden önce ölmüş olmayı dilememi sağla.

Anladım." Çakmağı çıkıyorum ve hiçbir şey olmuyor.

Hay sikeyim. Tüm bu şaşırtmaca, işe yaramayabilecek boktan bir çakmağa dayanıyor. "Ver onu bana."

Ona uzattım, o da salladı ve yan tarafına vurdu.

tekrar denemeden önce.

Alev. Tanrıya şükür.

Silahı kuru poşetin içine sokuyorum ve şortuma bağlamadan önce ağzını kapatıyorum.

Bıçak kargo cebime giriyor.

Kalp atışlarım yavaşlıyor, tıpkı bir helikopterden halatlarla aşağı inmeden önce olduğu gibi.

Ben hallederim. Yaptığım şey bu. Bu benim kanımda var. Bu benim lanet olası am.

Kimse karımı benden alamaz.

Ondan akmağı aldım ve gazla ıslanmış g mleğın eteklerini tutuşturdum.
Hemen tutuşuyor ve kenardan aşağı kayıyorum.

"Gitsen iyi olur."

Bana başıyla onay verdi. "İyi şanslar."

İşte o zaman bir silah sesi ve çığlıklar duyuyoruz.

Bölüm 33

Kat

Birisi kontrolsüzce ılık atıyor ve Vander odanın öbür ucuna gidip beni saçımdan yakalayana kadar onun ben olduğumu fark etmiyorum.

"Kapa şu lanet çeneni. Çılık atmak mı istiyorsun? Sana bir sebep verebilirim Çılık at."

Beni tek odalı kulübeden kumsala sürüklüyor, uzaktan bir motor sesi gelince duraklıyor. Anton görünürde yoktu.

"Ne oluyor lan?"

Gemi bize doğru uçuyor ve bir adam kenardan aşağı yuvarlanıyor. Vander beni yere itiyor ve gemi *çatırdayarak* kıyıya çarpıyor. Bir an için motor kumu kazarak çalışmaya devam ediyor.

Vander çömelip kıyıya doğru bir adım atıyor ve sonra kıyamet kopuyor.

Tekne patlıyor, alevler gökyüzüne yükseliyor ve fiberglas parçaları her yere uçuşuyor. Vander kafasına bir şey yiyip tekrar dizlerinin üzerine çökerken ben sahilde bir topun içine giriyorum.

Ve sonra imkânsız olan gerçekleşti. Dane'in sesini duydum.

"Kat!"

Dönüyorum ve onu bana doğru koşarken görüyorum, üzerinde tişört yok, yüzü yara bere içinde.

Aklımı başıma toplar toplamaz ayağa fırlayıp ona doğru koşmaya başladım ama koşarken silah sesleri ve ayaklarımın etrafında uçuşan kumlar tarafından durduruldum.

Vander, "Bir adım daha atarsan bir sonraki diz kapağına saplanır," diyor.

Anton karanlıktan elinde tahta bir sopayla belirlediğinde Dane arkasına uzanıyor.

"Dikkat et!" Çılık atıyorum.

Dane yana doğru savruluyor ve darbe doğrudan ona isabet etmek yerine kafasını sıyırp geçiyor. Anton tekrar savurmak için hamle yapıyor ama Dane onu yere düşürüyor.

Vander'ın eli saçlarıma dolanıyor ve beni vücuduna doğru geri çekiyor. Dane Anton'un yüzüne darbe üstüne darbe indirirken silahın sıcak namlusu şakağıma baskı yapıyor.

"Onun ölümünü izlemek mi istiyorsun Cross?"

Dane ayağa kalkıyor, Anton onun altında sıkışmış durumda ama dikkati bana dönüyor. "Onu kafasından vuracağım."

"Bırak onu."

Vander gülüyor, sesi dengesiz bir film kötü adamı gibi çıkıyor. "Hiç şansın yok."

"Seni öldüreceğim."

"Ben onu öldürmeden olmaz. Kaldır ellerini. Şimdi."

Dane tereddüt edince, Vander silahın namlusunu kafama dayadı. "Dalga geçmiyorum, Cross. Bu lanet tetiği çekeceğim ve yine de paramı alacağım. Beni zorlama."

"Sana kim para ödüyor?"

"Artık bir önemi yok, çünkü seni canlı göndermek yerine, sadece kafanı göndereceğim. Bir darbe alacağım ama yine de yüklü bir ödeme olacak."

Dane'in yüzünde yorumlayamayacağım kadar hızlı bir şey yanıp sönüyor.

Ona kim para verir ki?

"Bonitez," diyor Dane, daha önce hiç duymadığım bir isim atarak.

Vander yine gülüyor. "Tekrar dene."

"Vargas."

"Ve ikinci denemede, bir kazananımız var."

Bu isim bana da bir şey ifade etmiyor ama Dane'in kaskatı kesilmesine bakılırsa, belli ki onun için bir şey ifade ediyor.

"Şimdi lanet ellerini kaldır."

Dane itaat edecekmiş gibi hareket ediyor ama onun yerine elleri arkasına gidiyor. Bir silah çekti ve tetiğe bastı.

Klik.

Vander silahı kafamdan çekip aldı ve ona ateş etmeden önce beni yere fırlattı.

Kumda yuvarlanırken Dane'in vücudunun çarpmanın etkisiyle geriye doğru sarsıldığını görüyorum ve çılglık atıyorum.

"Önce silahını kontrol etmeliydin. Sahalardan bir yıl uzak kaldın ve yine amatör oldun."

Vurulduğum için kulaklarım çınlıyor ama kocama doğru fırlayamadan Vander beni saçlarımdan yakalıyor.

"Kaldırın onu. Dizlerinin üstüne."

Anton, Dane'i diz çökmüş bir pozisyona getirdi. Üst koluna kan bulaşıyor ama yaranın nerede olduğunu anlayamıyorum.

Vander bir kez daha namluyu şakağıma bastırıyor.

Dane'in karanlık bakışları benimkilerle buluştuğunda gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyor. Acı yok. Korku yok. Sadece . . . pişmanlık.

Ve sonra başka bir şeye dönüşüyor-öfkeye. Gözleri alev alev yanıyor.

Anton yanındaki kılıftan kötü görünümlü bir bıçak çıkarır. Başka her şeyden çok balık törpülemeye uygun görünen bir bıçak ve Dane'in boğazına doğru tutuyor.

"Son bir saatimi bunu keskinleştirmek için harcadım. Kıpırdarsan doğruca keser." Anton'un gözü şişerek kapanıyor ve tükürüyor. Kırmızı bir damla kuma düşüyor. "Ben de bu konuda kendimi kötü hissetmeyeceğim."

Bu insanların nesi var böyle?

Dane'in silahı sahilde, ulaşamayacağı bir yerde duruyordu.

"Eğer yaşıyorsa daha fazlasını alırım. Vargas bu şerefe nail olmak istiyor. Ama hareket ederse, öldürün onu."

Dane öne doğru sarsılıyor ve bıçak derisini keserken boğazından aşağı kan akıyor. Burun delikleri patlıyor, öfkesi daha da alevleniyor.

"Neden onu alıyorsun? Neden sadece beni değil?"

"Çünkü onunla kâr marjımı artırıyorum ve sinir bozucu yarım kalmış işler olmuyor," diyor Vander çarpık bir mizahla.

"Sırada her zaman birinin olduğunu bilecek kadar beni tanıyorsun. Sen ölene kadar durmayacaklar."

"Çoktan gitmiş olacağım. Senin küçük komando çetenden korkmuyorum." Sesi daha da koyulaşır. "Ve karın bir daha asla görülmeyecek ya da haber alınamayacak. Onun için teklif vermek üzere sıraya girmiş alıcılarım var bile. Onu kurtaramadığını bilerek öleceksin. Hayatının en önemli görevini berbat ettin. Bir paralı asker için acınası bir mazeret."

Vander'ın arkasından bir savaş çılgılığı gelir ve dikkatini Dane'den uzaklaştırır.

Bir adam ona saldırıyor ama Vander çok hızlı. Silah kafamdan çıkıyor ve adamın göğsüne iki el ateş ederek onu kuma düşürüyor.

Bölüm 34

Dane

İsteksiz yardımcım iki kurşun yiyor ve ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bir elimi Anton'un bileğine dolayıp geriye doğru çekiyorum ve bıçak yere düşene kadar kemikleri kırıyorum.

Adaya doğru gelen başka bir teknenin sesi omurgamdan aşağı bir tedirginlik dalgası gönderiyor ama tek umursadığım Kat'e ulaşmak.

Anton'un bıçağını kapıp Vander'a doğru atıyorum. Bana doğru döndüğünde aramızda sadece birkaç metre kum var, namluyu kaldırmış, parmağı tetikte. Darbeye hazırlandım ama darbe ondan gelmedi.

Otomatik silah ateşinin sesi karanlığı yırtıyor, sıcak kurşun baldırıma isabet ediyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Kurşunların etkisiyle etrafımda kumlar uçuşuyor.

Vander arkasını döner ve "Onu henüz öldürmeyin, sizi aptallar!" diye bağırır.

Üç adam suya atladı ve kumsala doğru koşmaya başladı.

AK'ler.

Vander'ı öldürüp Kat'le birlikte buradan kaçma planlarım da bu kurtarma girişimi gibi suya düşmüştü.

Vander bana doğru yaklaştı ve silahını savurdu, tabancanın kabzası elmacık kemiğime denk geldi ve başımı yana doğru savurdu.

"Hayır!" Kat çığlık atıyor. Kumun üzerinde sürünürken, gözyaşları morarmış yüzünden aşağı dökülürken acı dolu sesi içimi parçalıyor.

Vander namluyu kafama doğrultuyor ve o donup kalıyor.

Başaramadım.

Başaramadım amına koyayım.

"Unut onu. O artık senin değil."

"Ne sikim değil. Her zaman ve sonsuza dek." Bunu Kat için söylüyorum ama bu onun yaşlarla dolu gözlerindeki umutsuzluğu yatıştırmıyor.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Boğuk bir fısıltıyla bana tekrarlıyor. "Daima ve sonsuza dek." "Çok değerli. Ama ikiniz de yanılıyorsunuz."

Vander tabancayı tekrar sallıyor ve sonra hiçbir şey hissetmiyorum.

Bölüm 35

Kat

"Hayır!" Dane'in bedeni öne doğru düşüp yüzüstü kuma çakılırken boğuk bir sesle çığlık atıyorum. Vander'ın elinin tersiyle susturuldum.

Siyah gömlekli ve ütülü haki pantolonlu bir adam bize doğru geliyor.

Beynim az önce olanları algılayamaz hale gelirken tek odaklanabildiğim şey Dane'in pantolonundaki bıçak gibi kıvrımlar. Yüzüm zonkluyor ama tek istediğim Dane'in kumda baygın yattığı yere sürünerek gitmek.

Hayatımda daha önce hiç yaşamayı şu an istediğim kadar istememiştim.

Vander emirlerini sıraladı. "Onu tekneye götürün. Gidiyoruz." "Peki ya o, efendim?"

"Jan ve Borne onunla kalsın. Başka bir araç ayarlayın, hemen şimdi. Teslim için onu limana kendiniz götürün. Yerliler daha fazla hata yapmasın."

"Emredersiniz efendim."

Anton ayağa kalkar. "Benim hatam değil-"

Vander silahı ona doğrultuyor ve kafasına bir el ateş ederek Anton'u yere seriyor.

Az önce gördüklerimi görmemeyi dileyerek gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Her şeyi. Geri sarmak istiyorum. Bu gerçek olamaz.

Siyah polo tişörtlü adam bana doğru uzanıyor ve ben geri çekiliyorum. Yine de fark etmiyor; bileklerimdeki bağlardan tutarak beni ayağa kaldırıyor. Kollarım sanki yuvalarından koparılmış gibi hissediyorum.

"Onu kırmamaya çalış. Alıcılar hasarlı mallara daha az para öderler."

Diğer iki adam Dane'e yaklaşıyor. Her biri bir kolundan tutup onu kumda sürüklüyor, hâlâ yüzüstü yatıyor.

Vander yanımda durdu. "İyi bak Kat, çünkü bu kocanı son görüşün olacak. Teslim edeceğim adam

Sonunda onu öldürmeden önce ona günlerce işkence edecek." Yüzüne korkunç bir gülümseme yayılıyor.

Adam beni tekneye doğru götürüp Dane'den uzaklaştırırken tökezliyorum. "Neden? Bunu neden yaptın?"

"Kocan kartelin yanlış üyesini kızdırdı. Doğruca evine girdi ve karısının ortadan kaybolmasına ve bir daha geri dönmemesine yardım etti. Onurunu geri kazanması gerekiyor ve karısını bulamadığı için hıncını kocanızdan çıkarıyor ve onu teslim eden kişiye cömertçe tazminat ödüyor. Seni istemediği için şanslısın. Artık kadınlara tahammülü kalmadı ve sadece intikam istiyor."

Omurgamdan aşağı korku damlaları süzülüyor ve bir yanım adamın ikimizi de istemiş olmasını diliyor. En azından o zaman birlikte ölürdük.

Ne kadar ürkütücü.

Düşüncelerim, kaldırılıp bir omuza atılmam ve yolun geri kalanını bir sürat teknesine taşınmamla kesiliyor.

Vander arkamızdan geliyor ve ikisi de atlıyor. Beni kalın minderli bir koltuğa bırakıyorlar ve Vander elinde bir iple bana doğru ilerliyor. Dizlerimi kaldırıyorum, tekme atmaya hazırım, ama o çoktan ayak bileklerime dolamış ve sıkıca tutturmuş.

"Bundan atlarsan, yemin ederim boğulmana izin veririm." Motoru çalıştıran diğer adama dönüyor. "Acele et de programa geri dönebilelim. Mümkün olduğunca çabuk Belizean sularından çıkmak istiyorum."

"Emredersiniz, efendim."

İskeleden uzaklaşıyoruz ve bakışlarım kocamı en son gördüğüm sahile gidiyor.

Kocam, paralı asker.

Şu anda, bu rıhtımdan aşağı inip beni kucaklasa ve ikimizi de buradan götürse onu her şey için affedebilirim.

Ama ondan geriye kalan tek iz, sürüklenme izleri ve kanının kumda bıraktığı koyu lekeler... tıpkı düğün günümüzde koridoru süsleyen kırmızı yapraklar gibi.

* * *

İki yıl önce

Gençliğimde düğünler hakkında çok fazla düşünmemiştim ama her zaman babamın beni evlendireceğini varsaymışım. Annemden ayrıldıktan ve sonra da annem vefat ettikten sonra, asla geleneksel bir şey yapmayacağımı biliyordum.

Bu yüzden bir çardağın altında durmuş, kocam olacak adama doğru tek başıma sahile inme zamanımın geldiğinin işaretini bekliyordum. Sadece ikimiz ve hiç misafirimiz olmamasına rağmen, küçük tatil köyünün düğün koordinatörünün düğünü güzel ve unutulmaz kılmak için bir planı vardı.

Polo tişörtüne göre fazla kaslı görünen bir garson restoranın çevresinden beni izliyordu. Buraya geldiğimizden beri Kosta Rika'da gördüğüm en iri adamdı, Dane'den bile iriydi. Mavi gözleriyle bir yerliye benzemiyordu ama ben ne bilirdim ki?

Havuzla doğru baktım, en erkeksi ve güzel eşcinsel çift şezlonglarda uzanmış, biri diğerinin sırtına güneş kremi sürmediği için tartışıyordu. İkisi de bir Hollywood aksiyon filminden fırlamış gibi görünüyordu ve hiç de yabancılık çekmiyorlardı.

Dane'in beni beklediği çardağın yakınında birkaç çift toplandı ve düğün koordinatörü bana başlamam için işaret verdi.

Müstakbel kocama o kadar odaklanmışım ki, üç genç kızın arasına karışmaya çalışan fit sarışın adamı neredeyse fark etmeyecektim.

Beyaz keten gömleği ve ten rengi pantolonuyla Dane, güneş okyanusa batarken çardağın ortasında duruyordu. Önümdeki kum, adını hatırlayamadığım bir tür yerli çiçeğin kırmızı yapraklarıyla bezeliydi. Kısa beyaz elbisem gibi saçlarım da esintide dalgalanıyordu. Ona yaklaştıkça kalbim daha çok çarpıyordu.

Yürüdüğüm yere baksaydım basamağı görebilirdim ama bakmadım. Onun yerine betona takılıp buketimi düşürdüm ama Dane yüzüstü düşmeden önce beni yakaladı.

Nikâh memuru İncil'inin arkasından öksürdü.

"Dikkatli ol, bebeğim. Dizlerinin derisi yüzülmüşken evlenemezsin."

"Dikkatim dağılmıştı."

"Neye?" Dane sordu. "Senin yüzünden."

Dane'in yüzünde parlak bir gülümseme belirdi ve alnıma bir öpücük kondurmak için eğildi.

"Hadi evlenelim."

Bölüm 36

Dane

Günümüz

Yüzüme inen **bir** tokat beni uyandırdı ve dişlerimi göstererek yuvarlandım. "Oha, kardeşim." Ses tanıdık geliyor.

Rüya mı görüyorum ben? Parlak ışığa alışmak için gözlerimi kırptıştırıyorum.

"Pansumandan daha fazlasına ihtiyacı olacak. Lanet olası bir hastaneye ihtiyacı var."

Görüşüm netleşiyor ve tanıdığım yüzler üzerimde geziniyor.

Rüyalarımın giren, onları neden terk ettiğimi soran yüzler.

"İki adam-" Boğazım yanarak mırıldanıyorum.

"AKs ile. Yakaladım. Düştüler. Çevre güvenli. Kimse bizi atlatamaz." Rome Hennessy önce ayak bileklerimi, sonra da ellerimi bağlayan ipi kesiyor. "Ne oldu lan burada? İki ceset var. Bir adam daha zar zor dayanıyor ve onun iyi mi, kötü mü, yoksa kayıtsız mı olduğundan emin değilim. Bana durum raporu ver, DC."

Tanner yanımdaki ilk yardım çantasını yere bıraktı.

"Benim için endişelenme. Onların peşinden gitmelisin. Kat ellerinde. Onu bir tekneye götürüyorlar."

"Onu yakalayacağız. Çok geride kalamayız. Cesetlerden biri hâlâ sıcak."

Tanner Roma'ya bir bakış fırlatır. "Burası tropik bölge. Tabii ki sıcaktır."

"Her neyse. Öleli çok olmadı."

"O zaman git lan!" Bağırmaya çalışıyorum ama sesim çok kötü çıkıyor.

"Bir yıldır burada olmadığını biliyorum ama biz hâlâ *kimseyi geride bırakmama* felsefesine sahibiz. Seni iyileştireceğiz ve bir plan yapacağız. Bu işe körlemesine girmeyeceğiz, ki sanırım sen de öyle yaptın."

Berbat kurtarma girişiminin utancı asit gibi içimi kemiriyor. "Bir planım vardı. Boka sardı."

"Sana bizi beklemeni söylemiştim."

Rome'un bakışlarıyla buluşuyorum. "Kat söz konusu olduğunda beklemem."

Tanner kolumu antiseptikle temizlerken acı kolumu yakıyor. "Şanslı bir haberim var, bu seferki baştan aşağı sağlam. Ama . . ." Bacağıma bakmak için yana kayıyor. "Bunu bacağından çıkarmam gerekecek ve bu çok kötü olacak."

"Havalanmamız gerek. Hemen."

"Buraya su yoluyla geldik. Helikoptere bir botla gitmeliyiz. Bir dahaki sefere hava yoluyla kurtarılmak istersen, helikopterin inebileceği bir yer seç."

Tanner sonraki on dakikayı boğazımdaki kesiği yapıştırarak, bacağımdaki kurşunu çıkarıp üzerine QuikClot dökerek ve ardından her iki kurşun yarasına da koli bandı yapıştırarak geçirdi.

"Sen hastaneye gidene kadar yapabileceğimiz en iyi şey bu."

Rome ayağa kalkıyor ve boynunu iki yana sallıyor. "Şimdi kadını nasıl geri alacağımızı konuşacağız."

* * *

Boktan kurtarma planımdaki isteksiz yardımcım ölmedi. Roma kumsalda büyük bir sopayla planlar çizerken, Tanner adamın göğsünden iki kurşun çıkarıyor ve ölmeyeceğinden emin olmamızı sağlayacak kadar iyi bir yama yapıyor.

"Yaşlı Julius'u o kadar kolay öldüremezsin," diyor bana onu ilk yüklediklerinde.

Ona adada kalıp bir arkadaşına yardım için telsizle haber verme seçeneğini sunmamıza rağmen o da bu yolculuğa katıldı. Katliama şöyle bir baktı ve orada neler olduğunu açıklamaya çalışmak yerine gelmeyi tercih etti.

Bundan sonra Genie Caye'e kim gelirse gelsin çok kötü bir sürprizle karşılaşacak.

Force Recon tarafından tercih edilen siyah, sert tabanlı bir Zodyak'la iskeleden ayrılıyor. Roma bunu Belize'de nereden buldu, hiçbir fikrim yok.

"Bu botu buraya helikopterin altında getirmediniz, değil mi?" Pruvaya doğru otururken soruyorum.

"Tabii ki hayır. Sadece bir iyiliğe ihtiyacın olduğunda kimi arayacağını bilmelisin," diyor motoru çalıştırırken.

Concord, Tanner, Rome ve benim birkaç dakika arkamdan geliyor. Rome'a doğru bir cüzdan fırlattı. "Sadece bir kimlik var. Herif cüzdanını evde bırakmayı unutmuş. Çaylak hatası."

Rome başıyla onaylıyor ve cüzdanı ona geri veriyor. "Arayın. Nila araştırın." Bu benim dikkatimi çekti. "Arianna'yı kullanmıyor musun?"

Roma başını sallıyor. "Onun da seninle birlikte tatile çıkmaya karar verdiğini sanıyordum. Sen gittiğinden beri sessizliğini koruyor."

Ne oluyor lan? Bu bana doğru gelmiyor ama daha fazla düşünmeye fırsatım olmuyor çünkü denizin yüz metre açığında, az önce geride bıraktığımız adada meydana gelen bir patlama şimşekli gökyüzünü yırtıyor.

Roma gazı bırakıyor ve hepimiz geriye dönüp alevler içinde kalan yapılara bakıyoruz. Concord dışında herkes şaşkın görünüyor.

"Ne yaptın lan sen?" "Kanıtların icabına baktım."

Roma gülüyor. "Düzmece patlayıcılar mı?"

"Bana boşuna temizlik ekibi demiyorsunuz."

Rome omuz silkiyor ve gazı tekrar kökleyerek bizi helikopteri indirmeyi başardıkları adaya doğru götürüyor.

Tanner bacağıma ve siyah koli bandının altından sızan kana bakıyor. "Hastaneye gitmen gerek dostum. Bir yerini kırmış olabilirsin," diye bağılıyor rüzgâr ve motor gürültüsü arasında.

Ona başımı sallayarak cevap veriyorum. "Bekleyebilir."

"Sadece söylüyorum. Biz kadını alalım, sen de hemen o işi hallet."

Roma uzun bir adaya yaklaşıyor ve sağa saparak bizi resifin karşısındaki, anakaraya bakan tarafa götürüyor.

Helikopteri görmem birkaç dakika alıyor. Vietnam ormanlarında kullanılmış olabilecek eski bir ordu ağıyla kaplı. Görünüşe göre Belize'nin mangrovlarında da kamuflaj görevi görüyor.

Güneş ışığı ufukta kırılıyor ve ben Vander'ın ne kadar önde olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ama havadan avantajlıyız.

Sinyal aynasına benzeyen bir şey bize doğru yanıp sönüyor ve Rome sert bir dönüşle rıhtımın kayıkhaneye olmayan tarafına yöneliyor, ancak bizi sahile vuracağından emin olduğumda gazı kesiyor.

"Burada başka kim var?"

Rome'un ekibi yavaş yavaş genişliyor, çünkü operasyona kimi getireceği konusunda çok seçici davranıyor. Güvenebileceği insanlar. Güvenebileceği insanlar.

Daha fazlası için daha da açgözlü olmadan aldığımız maaşlarla başa çıkabiliriz.

Paralı askerlik iyi para kazandırıyor, ancak boktan bir askeri maaştan gelen herkes parayı nasıl idare edeceğini bilmiyor. Yıllarca parayı bankaya yatırdım. Asla ABD'de değil, hep yabancı hesaplarda.

"Fields burada. Kısa çöpü o çekti ve biz seni almaya ve Vander sakinle ilgili istihbaratı araştırmaya gelirken kuşa bakıcılık yapmak zorunda kaldı. Bu arada, *Vander Iman* diye biri yok."

Leo Fields eski bir donanma komandosuydu, bu yüzden eminim suda gerçekleşen bir kurtarma operasyonunda tek adam olmak onu çok kızdırmıştır. İstihbarat toplamaktan her şeyden çok nefret ettiğini biliyorum.

Biz bağlanmadan önce rıhtımdan aşağı indi. "Kendi başının çaresine bakabileceğini sanıyordun, ha, pislik? Lanet olası balayında bu pislige bulaşarak ne halt ediyordun?"

"O benim balayım değildi."

"Her neyse. Yıldönümü tatili. Bu boku nasıl fark etmedin?"

Onlara dünyadaki tüm bahaneleri sunabilirim ama bir önemi yok. Olan oldu. Kat'in başına gelen her şeyin sorumlusu benim. Her lanet şey.

Elini uzattı, ben de kolunun yarısına kadar sıktım. "Seni görmek güzel kardeşim. Çok uzun zaman oldu. Dışarıdaki kışını özledik. Telsizden seksi sesini duymak aynı şey değil."

"Aynısı senin için de geçerli. Şakaların yüzlerce mil öteden aynı değil."

Leo beni rıhtıma çekerken, ayağa kalktığımda bacağıma yapılan baskı karşısında dudaklarımdan bir tıslama kaçıyor.

"Kahretsin, ahbap. Ne oldu sana böyle?"

"Vargas. Bu Vander Iman'ı peşimden gönderen oydu. Görünüşe göre şimdi intikam zamanı olduğuna karar vermiş."

"Güvenlik kayıtlarını karıştırdık ama bir şekilde geri almayı başardıysa, karısını evden çıkarışını izlemek gururunu fena halde incitir."

Karısının narkotik eşlerine, terörist liderlerden ve mafyadan kaçan kadınlara yeni kimlikler sağlayan uluslararası bir kadın ajansına kabul edilmesini sağlayan da bendim, yani onun öfkesini hak eden biri varsa o da bendim. Diğer adamlar bu detayı bilmiyordu. Sadece kaybolduğunu biliyorlardı. Bizim işimizde soru sorulmaz. Ama Vargas bir şekilde öğrenmiş olmalı.

"Bunların hiçbirinin önemi yok. Sadece Kat."

"Düğününüzü sadece kenardan izlememize izin verdiğin ve seni tanıımıyormuşuz gibi davrandığın için hâlâ kırgınsın. Nasıl bir kardeşlik bu böyle? Ona hâlâ söylemedin, değil mi?"

Başımı salladım. "Kişisel bir şey değildi."

Concord ve Tanner, Julius'un çıkarılmasına yardım etti.

Roma iskelede yanımızda durdu. "Siz sürtükler yaz boyunca olanları konuştunuz mu? Çünkü yapmamız gereken lanet olası bir kurtarma operasyonu var."

"Hadi yapalım şu işi."

"Evet. Kuş uçmaya hazır. Yakıt aldık ve gitmeye hazırız."

Ada boyunca yayılan devasa eve ve bazı büyük ek binalara doğru ilerliyoruz, şimdi bir helikopter pisti olduğunu görebildiğim yere doğru.

"Buranın sahibi kim?" Bakışlarım Roma'ya kaydı. "Yoksa bilmek istemiyor muyum?"

"Kısa süre önce Budizm'i benimsemeye ve ölmeden önce yeni bir sayfa açmaya karar veren devrik otoriter bir hükümetin başı. Merak etme dostum; Rosh buraya nadiren gelir. Sadece başka bir darbe yapma ihtimaline karşı burayı hazır tutuyor."

Roma'nın bağlantıları beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. "O zaman nereden teçhizat bulabilirim? Ben hazırım." "Bu taraftan dostum."

Leo bize eve doğru el sallıyor, ben de onu içeri kadar takip ediyorum. Onu bir dizi gizli koridorda takip ettikten sonra, nükleer bir soykırım için hazırlanmış bir sığınağa benzeyen bir yerde buluyoruz kendimizi. Siyah kıyafetlerimi, botlarımı, vücut zırhımı, telsizimi ve küçük bir donanmayı batırmaya yetecek kadar teçhizatımı giyiyorum.

"Kilitli ve dolu mu?"

"Hadi gidelim."

"Güzel. Heyecanlanmaya başladım. Neredeyse sekiz saattir silah kullanmadım," diyor Fields.

Ben ofiste olmadığım ve Roma ben yokken Orta Amerika üssünü operasyonları yürütmek için kullandığı için, ben ayrıldığımda hangi görevi üstlendiklerine dair hiçbir fikrim yok. Bu noktada, o kuşa tırmanıp Kat'in peşinden gitmek dışında hiçbir şey umurumda değil.

Oraya vardığımızda Julius oturma odasındaki kanepede yatıyordu. "İyi olacak mısın?" diye sordum.

Başını salladı. "Buranın sahibi her kimse geri gelip beni öldürmediği sürece."

"Sen haklısın," diyor Rome. "Seni hastaneye götürmesi için bir arkadaşla telsizle haber vereceğiz. İnşallah birkaç saat içinde bu pisliği orada görürsün." Bana başını sallıyor.

Hastane umurumda bile değil.

Julius'un elini sıkmak için odayı geçiyorum. "Sana o şekilde davrandığım için özür dilerim dostum. Çaresizdim."

Bana ciddi bir bakış attı. "Yıllar önce ben de Margie'm için aynısını yapmazdım diyemem. Yapman gerekeni yap, evlat. Tanrı seni korusun."

Bununla birlikte evden ayrılıp helikoptere doğru yola çıktık.

Tanner kamuflaj ağının son parçasını da çekiştirirken ve Leo pilot koltuğuna atlayıp motoru çalıştırırken herkes bağlanmış ve hazır durumda. Rotor yıkamasının altına eğildim ve yüklendim.

Helikopter pistten havalanırken kendime bir söz veriyorum. Kat'i eve getireceğiz ya da beni denize gömecekler. Alternatif yok.

Bölüm 37

Kat

O kadar çok ağladım ki akacak gözyaşım kalmadı. Boğazım kuru ve kaşınıyor, gözlerim yanıyor. Son bilmem kaç saat bir kâbustan fırlamış gibiydi.

Dane'in vurulmasını ve dövülmesini izlemek içimde bir şeyleri parçaladı ve bunun ne olduğundan emin değilim.

Masumiyetim belki de?

Büyük, iyi aydınlatılmış bir yataın arkasına yanaştığımızda hava hâlâ karanlıktı. Ona çarpacağımızı düşünmüştüm ama onun yerine arkada kocaman bir kapak açıldı ve bir tür asansörün üzerine çıktık.

"Oyuncak bölmesi," dedi Vander benim şaşkın ifadem karşısında gülerek.

Ağzından çıkan her kelime onu yumruklamak istememe neden oldu ama bağı ellerim ve şimdi de bağı ayak bileklerle bu gerçekleşmeyecekti. Siyah polo tişörtlü, mükemmel kırışık haki pantolonlu ve bot ayakkabılı daha sessiz adamlar bizi "oyuncak bölmesinde" karşıladı.

Olmaları gerektiğı gibi görünüyordardı - gerçekten pahalı bir yataın tiki personeli - ta ki omuzlarına asılı ve yanlarındaki kılıflara takılı silahları görene kadar. Silahlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama ellerindeki silahlar televizyonda bir uyuşturucu baronunun yerleşkesini koruyan adamlar tarafından taşınırken görebileceğiniz şeylere benziyordu. Belki de Vander'ın kartel hakkında söyledikleri yüzünden aklım oraya gidiyordu.

O zamandan beri her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum ama Dane'in paralı asker olduğu fikrine takılıp kalıyorum. Bu noktada, eve gitmek istemem dışında hiçbir şeyden emin değilim.

Birkaç saat önce beni terk ettikleri görkemli kulübede uyuşuk bir şekilde otururken göğsümde sessiz bir hıçkırık sarsılıyor. En azından, sadece birkaç saat olduğunu düşünüyorum.

saatlerce. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ve başımı sallayıp duruyorum.

Krem rengi sandalyeye ve ona uygun pelüş halıya kan damlayana kadar bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki bağlarla uğraştım.

Üzgünüm, üzgün değilim. Bir dahaki sefere beni sandalyeye bağlamayın, göt herifler.

Sonunda kapı açıldı ve ben tekrar minderlerin içine büzüldüm. "En azından bağlıyken aptalca bir şey yapamazsın." *Vander'ın aksanı şimdi daha güçlü. Daha önce gizliyor muydu?*

Kapı tekrar açılıyor ve bu kez gelen tanıdık olmayan biri, tank gibi yapılı ve muhtemelen bir UFC kafesinin içini temizleyebilecek bir kadın.

"April, son teklif için fotoğrafınızı çekebilmemiz için temizlenmenize yardımcı olacak."

Sözleri tüylerimi diken diken eden bir başka ürpertiye serbest bırakıyor.

"Son teklif mi?"

"Seni başka nasıl satacağımızı sanıyorsun, Katerina? Açık artırmayla." Vander diğer kadını öne doğru sallıyor. "Gel April. Başlayalım artık. Bütün gün bekleyemeyiz."

Bu sürtükler ve A isimleri de neyin nesi? Yemin ederim, eğer eve dönersem, hayatımın sonuna kadar hepsinden uzak duracağım.

Adın Amy mi? Üzgünüm. Seninle arkadaş olamam. Allegra mı? Sadece bir alerji ilacı değilsin, muhtemelen bir amcıkısın. Andrea? Polisleri önceden arayayım, çünkü beni öldürmeye çalışacağını varsayıyorum.

Kafamdan geçen düşünceler, kendimi kaybetmekte olduğum konusunda bana ipucu veriyor. Bir adım daha atınca vücudum titriyor.

"Lütfen bana dokunma. Sadece ne yapmamı istediğini söyle." Sesimin titremesinden nefret ediyorum ama bu noktada içimdeki güç rezervleri tükeniyor.

Vander bir an beni inceliyor, şüphesiz samimiyetimi anlamaya çalışıyor. Gerçeği görmüş olmalı ki başını kapalı bir kapıya doğru salladı.

"Banyo şurada. Git duş al. Silah olarak kullanabileceğin bir şey yok ama bir şey yapmaya kalkarsan April seni yeni bir acı seviyesiyle tanıştıracak." Konuşurken aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve sonunda uzanıp iki parmağıyla çenemi kavırıyor. "Beni anladın mı Kat?"

Başımı sallıyorum.

Vander doğrulur ve bir elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatır. April yanındaki kılıftan kötü görünümlü bir bıçak çıkarıyor ve ucundan tutuyor,

kolu Vander'ın eline veriyor.

Son bir cesaret gösterisi yapmak ve büzülüp gözlerimi kapamamak için her şeyimi ortaya koyuyorum.

Beni bağlayan ipleri ve bandı kesişini izliyorum. Bileklerimdeki deri yüzülmüş ve kan damlıyor. Kısıtlamaları kaldırırken küçük parçalar kopuyor, yapmamaya çalışmama rağmen irkiliyorum.

"Aptal." Omzunun üzerinden April'a, "İlk yardım çantası aldığından emin ol ve duşu bittiğinde bunları sar." diyor.

April başını sallıyor.

Dilsiz mi? Vander çömelip ayak bileğimdeki kelepçeleri kesip çıkarırken bu soru aklıma geliyor, tekrar küfrediyor ve bacaklarımda acı saplanıyor.

"Gir şu lanet duşa. April bunları temizledikten sonra sana giyecek bir şeyler bulacak. Aptalca bir şey yapma."

Son uyarısını da yaptıktan sonra Vander ayağa kalkıyor ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıkıyor.

April başını banyonun kapısına doğru çevirirken koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor. "Git. Seni incitmek zorunda bırakma beni."

Konuşuyor.

Yavaşça ve dikkatlice ayağa kalkıyorum, yüzüstü düşüp ona beni öldürmesi için bir sebep vermemeyi umuyorum.

Beni öldürmelerine izin vermeyeceğim. Dane hâlâ dışarıda.

Banyoya doğru yürürken, ağladığımı sandığım gözyaşlarım gözlerimin arkasında yanıyor.

Tabii çoktan ölmediyse.

Hayır. Buna inanmıyorum.

Düşünceleri uzaklaştırıyorum ve beyaz ve altın rengi zengin banyoya giriyorum. Kabarık beyaz havlular rulo haline getirilmiş ve duş kabininin yanındaki duvardaki nişlere sıkıştırılmış.

Lavabonun üstündeki aynaya bakarak bir hata yapıyorum ve donup kalıyorum.

Elmacık kemiğimde geniş, koyu bir morluk belirmeye başlıyor. Gözlerim kan çanağına dönmüş. Ağzımın köşesi kanıyor.

Fotoğraflar için tüm bunları nasıl saklayacak?

Aklıma bariz bir cevap geliyor. "Photoshop. Beni fotoşoplayacak."

İnsan kaçakçılığı 101.

Omuzlarım çöküyor ve hiç bu kadar yenilmiş görünmemiştim.

Siktir et onları. Sikeyim böyle işi.

İçimdeki acıma duygusunu yutuyorum ve doğruluyorum. *Ben bundan daha iyiyim. Sinmeyeceğim.*

"Gir şu lanet duşa." April yaklaşırken aynada yansıması beliriyor. "Vaktimi boşa harcama, yoksa söz veriyorum pişman olursun."

Duşa doğru dönüyorum ve beni çıplak göreceğini umursamadan yırtık ve kirli örtüyü başımdan sıyırıp kapıya uzanmadan önce yere bırakıyorum.

Suyu açtıktan sonra, akıntıya adım atmadan önce ısınmasını bekliyorum. Su kesiklerimi ve yırtık derimi acıtıyor ama birkaç dakika içinde buna şükrediyorum. Sabuna uzanıyorum, keşke bugün cildimi kirden arındırmak kadar kolay olsaydı.

Duşumu olabildiğince uzatmaya çalışıyorum, ta ki April cam bölmeye vurup üzerine bir havlu atana kadar.

"Sar şunu. Yemek geldi."

Yemek dediği ana kadar, tek bir lokmayı bile boğazımdan geçiremeyeceğime yemin edebilirdim. Ama April banyodan çıkar çıkmaz odaya harika bir şeyin kokusu yayılıyor ve midem gurulduyor.

"Gerçekten mi?" Suyu kapatıp havluya uzanırken bunu yüksek sesle söylüyorum.

Anlaşılan kaçırılmak iştahımı kesmiyor. Yağlı dana gibi kurban sunağına götürüleceğim. Bu noktada beynimin neler olduğunu gerçekten kavrayamadığını biliyorum, çünkü tek düşünebildiğim bir lokma daha yiyemeyecek hale gelene kadar tıknamak.

Ve dışarıda bir yerlerde Dane'in hala nefes alıyor olması ve belki de, eğer ilahi bir rehberlik varsa, başka bir kurtarma girişiminde bulunması için dua ediyorum.

Kurulandıktan sonra havluyu etrafımda sabitliyorum ve çıplak ayaklarımın pelüş beyaz halıya battığı yatak odasına geri dönüyorum. Üzerinde bıraktığım kan lekeleri dışında beyaz. Belki bu yatta bir arama yapılırsa CSI birimi için kanıt olurlar.

Bunu nasıl açıklayacaksın, Vander?

Bağlandığım odanın karşı tarafında iki sandalyeli küçük bir masanın üzerinde bir tepsi duruyor ve April sandalyeye başını sallayarak sözsüz iletişime geri dönüyor. Oturuyorum ve bir bıçak ve çatalın etrafındaki keten peçeteyi açıyorum. *Bir bıçak.* Fazla bir şey değil ama yine de bir şey.

Bir titreme elimi kavrarken çatalı elime alıyorum. Çatal metalik bir şangırtıyla gümüş tepsiye indiğinde, bir an için gözlerimi kapatıp kendimi sakinleştirmek için nefesimi içime çekiyorum.

Sanırım bu, annemin teşhisinden bu yana ALS hastası olup olmadığım konusunda endişelenmeden geçirdiğim en uzun süre. Muhtemelen bunu öğrenecek kadar uzun yaşayamayacağım içindir.

Bu düşünceyi kafamdan atıp çatalı tekrar elime alıyorum ve ızgara sebzeler, çıtır Fransız ekmeği ve reçel gibi görünen bir şeyle birlikte dumanı tüten bir çırpılmış yumurta yığınınına dalıyorum.

Çevresel görüşümde, April'in kapıda çapraz kollu pozisyonundan beni izlediğini görüyorum.

Midemin sınırlarını test ederek, sadece birkaç ekmek kırıntısı kalana kadar durmadan lokmaları kürekle yiyorum.

Kapı bir kez daha çalınıyor ve April'in kapıyı açtığını görmek için dönüyorum. "İstendiği gibi giysiler ve ilk yardım çantası."

Kadın sesine karşılık olarak homurdanıyor ve kapıyı tekrar kapatmadan önce küçük açıklıktan bir kucak dolusu kumaş ve kırmızı bir çanta alıyor.

Parmaklarımı tereyağı bıçağının etrafına kapatıyorum ve elimi masanın altına sokup havlunun kıvrımlarına saklıyorum, sonra her lokmayı almak için parmaklarımla kırıntıları topluyormuş gibi yapıyorum.

April bana doğru yürüyor ama masaya ulaşmadan önce kıyafetleri yatağın üzerine atmak için duraklıyor. Kahvaltı tepsimi kenara itiyor ve kırmızı poşeti masaya bırakıyor.

"Bana bileklerini ver."

Biraz endişeyle de olsa iki elimi de uzatıyorum. Kalçasındaki o hınzır bıçak ve yüzündeki öfkeli ifadeyle, ilk yardım uygulamak yerine kolayca bir damarı kesip beni burada kan kaybından ölmeye terk edebilirmiş gibi görünüyor.

İtaatimi görmezden gelerek çantanın fermuarını açıyor ve bir şişe peroksit, biraz antibiyotik merhem ve bandaj çıkarıyor. Ellerimi tutuyor, peroksitin kapağını açıyor ve kesikleri ıslatıyor.

"Kahretsin!" Dudaklarımdan bir küfür kaçıyor ve içgüdüsel olarak kendimi geri çekiyorum.

Ellerimi sıkıca tutuyor, üzerlerine daha fazla dökerken hareket etmeme izin vermiyor. "Bu, tereyağı bıçağının gittiğini fark etmeyeceğimi düşündüğün içindi." Bir elini bırakıyor. "Onu masaya geri koy, yoksa canını çok daha fazla yakarım."

Küçük zaferim yıkılmıştı, bana söylediğini yaptım. Bıçakla ne halt edeceğimi sanıyordum ki? Kızarmış ekmeğine tereyağı sürmeyi mi?

Zavallı, Kat.

Bıçağı tepsiye geri koyuyorum ve o da elimi ters çevirip peroksiti diğer çiğ izlere bolca uyguluyor. O kadar kötü yanmıyorlar ama Hemşire Hatchetface'in daha fazla bakımını dört gözle beklemediğim kesin.

Tüm yaralarım antibiyotik merhem sürerken ve onları sararken diğer hareketleri hızlı ve etkili. Yüz ifadesi hiç değişmiyor, ilk yardım malzemelerini çantaya geri koyarken bile.

"Giyin. Sakın aptalca bir şey yapma. Bana bir çatal saplamaya kalkarsan seni tek gözünden kör ederim. Farkına bile varmazlar. Sana beş dakika veriyorum."

Bu tehdidi savurduktan sonra tepsiyi aldı ve kapıya yöneldi.

Hiç vakit kaybetmeden yatağın yanına geçip orada duran beyaz keten pantolonu ve dantel kaşkolunu alıyorum. Ayrıca havadan yapılmış hissi veren şeffaf beyaz bir gömlek, dantelli beyaz bir sütyen ve beyaz-altın rengi sandaletler de var. Gözle görülür bir şey eksik. *Külot.*

Tamamen giyindikten birkaç dakika sonra kapı açıldığında gelen April değil, Vander'dı.

"Sonunda iyi bir köle gibi davranıyorsun. Bunu asla göremeyeceğimi sanıyordum."

Bakışlarımda beni ele geçirmekle tehdit eden korkuyu değil, meydan okuma ve öfkeyi göreceğini umarak ona hançer gibi bakıyorum.

Bölüm 38

Dane

Karşımdaki koltukta oturan Rome öğrendikleri her şeyi bana anlatıyor.

"Vander Iman diye biri yok. Hâlâ gerçek kimliğini araştırıyoruz ama Bulduğumuz izler Orta Doğu ile bağlantılı Güney Afrika'ya gidiyor. Kötü adam. Kötü adam."

Roma'dan geliyor, bu bir şey söylüyor. Paralarını alırken müşterilerin ahlaki değerlerini değerlendirmeyi pek sevmez ama onun bile aşmayacağı çizgiler vardır.

"İnsan kaçakçılığı onun ana işi mi?"

"Kesin bir şey söyleyemem ama kesinlikle bir parçası." "Peki ya tekne?"

"Elbette, adı *Plan B*. Yaklaşık iki yıl önce ABD Sahil Güvenliği tarafından gemiye çıkarılmış ve otomatik silahlara el konulmuş, ancak herhangi bir suçlamada bulunulmamış. Bu konudaki evraklar çok şaibeli, şaibeli derken geriye hiçbir şey kalmadığını kastediyorum. Klavyenin başında Arianna olsaydı, muhtemelen daha fazlasına sahip olurduk, ama Orta Amerikalı ekibim hiçbir şey yapamadı. Buraya yeni bir hacker almam gerekiyor. Tercihen kadın ve seksi olsun."

Roma bana Arianna'nın ortalıkta olmadığını ilk söylediğinden beri içimi kemiriyor.

"Ari'nin beni sattığını mı düşünüyorsun?"

Rome'un ciddi ifadesine bakılırsa, bu kesinlikle çoktan düşündüğü bir olasılık.

"Onu bulamayız dostum. İsrail'de hâlâ bir ailesi olduğunu biliyorsun. Orada tanıdıklarım var, vakit buldukça onları izliyorlar ve küçük kız kardeşinin ortalıkta olmadığı söyleniyor. Ondan hiçbir iz yok."

Tanner ayağa kalktı. "Sence Ari'nin ailesinin peşine düştüler ve sen hiçbir şey söylemedin mi?"

Rome omuz silkiyor. "Ne olduğunu bilmiyorum ama kız istemezse ona yardım edemem."

"O da ekibin bir parçası."

"Ve eğer bilgi sızdırdıysa, onu bulduğumuzda sonuçlarına katlanacak. Ama bunların hepsi DC'nin kadınıni geri aldıktan sonra olacak." "Nereye gittiklerini biliyor musun?"

Rome başını sallar. "Ama ben onların yerinde olsam Küba'ya doğru giderdim. Şu anda bir sürü insan akın ediyor ve çok fazla gözetim yok. İyi bir seçim olurdu. Yani izlediğimiz rota bu."

"Eğer yanıyorsan ve onu kaybedersek-"

"Beni kendin vurabilirsin."

Rome'un içgüdülerini birinci sınıf, bu yüzden bu işe çok genç yaşta başladı. Şimdi, bazı çevrelerde yaşayan bir efsane.

Kokpitten Leo bağıyor, "*Plan B* adında, tepesinde helikopter pisti olan büyük bir yatı gözlüyoruz."

Kollarım gerildi. Vakit geldi.

"Henüz bizi görmediler mi?"

"Henüz değil. Çok hızlı geliyoruz. Hazır olun."

Rome, Tanner ve ben silahlarımızı alıp hazırlandık. Bu okyanusun ortasında bir tekneye ilk inişimiz değil ama geçen seferki çok kötüydü. O görevden sonra hepimiz koleksiyonumuza birkaç yara izi daha eklemiştik.

"Hadi yapalım şunu."

"Artık gözleri üzerimizde. Güverteyi temizleyeceğim."

Makineli tüfeklerin gürültüsü rotorların sesini bastırıyor.

"Birkaç tane var ama karınca gibi üşüşüyorlar."

Bir tur daha ateş.

"İniş için temiz." Helikopter pisti görüldüğünde Concord sesini bir kadın gibi yükseltiyor. "Lütfen uçaktan inerken başınızı çarpmayın."

Her yerde helikopter pistine ihtiyaç duyduklarını düşünen zengin piçlere bayılıyorum. "Hadi! Hadi! Gidin!" Roma bağıyor ve hepimiz helikopterden iniyoruz.

Leo, tahliye planlarımızı bozmaya çalışan herkesi vurmak için kuşun yanında kalıyor.

Siyah pololar ve haki pantolonlar giyen adamlar, tıpkı sahili istila edenler gibi bize doğru geliyorlar.

Bacağım acıyla çığlık atıyor ve ben bunu her adımımı güçlendirmek için kullanıyorum.

Güverteyi
temizliyoruz. Onu
bulma vakti geldi.

Bölüm 39

Kat

Vander beni koridora götürüyor. Onun bu fotoğraf çekiminden korkuyorum ve her yerde bir tür silah arıyorum.

Önümüzdeki duvara küçük bir yangın söndürücü monte edilmişti. Beynim, o fark etmeden önce kafasına vurmak için yeterince hızlı yakalayıp yakalayamayacağımı düşünüyor.

İşte o zaman saldırı başladı. Üstümüzden gelen bağırış ve çığlıklar silah seslerini bastıramıyor. Sanki tekne bir video oyununa dönüşmüş gibiydi.

İçgüdüsel olarak güverteye vurdum. *Lütfen, Tanrım. Lütfen Dane ol.*

Belli ki Vander'ın hayat tecrübesi benimkinden farklı çünkü belindeki silahı çekiyor. "Hayatta olmaz-"

Uzanıp bir elini üst koluma doluyor, beni ayağa kaldırıyor ve koridorda ilerlerken beni arkasından sürüklüyor, kalbim göğsümde çarpıyor.

Yangın söndürücü tam şurada. Küçük, yaklaşık iki litrelik bir şişe büyüklüğünde ama yine de işe yarar bir şey.

Dudaklarımda bir dua, tökezliyormuş gibi yapıyorum, kendimi duvara doğru atıyorum ve düşüşümü yakalarken ellerimi kırmızı metale sarıyorum. Destek kırılıyor ve dizlerimin üzerine çökerek öne doğru tökezlediğimde artık rol yapmıyorum. Teneke kutu bir gümbürtüyle altıma düşüyor.

"Ne oluyor lan?"

İki elimle soğuk metali kavrayıp kasıklarına doğru savurduğumda Vander arkasını dönüyor. Yangın söndürücü taşaklarına çarpmadan önce tepki veremeyecek kadar ne yapıyor olabileceğime şaşırıyor.

Vander yere düştü. Sertçe. Silahı koridorun ahşap zemininden aşağı, geldiğimiz odanın yönüne doğru kayıyor. Ayağa fırladım ve peşinden koştum.

Vander bir eliyle taşaklarını tutarken, diğer eliyle yeni bandajlanmış ayak bileğime uzanıyordu.

"Seni küçük *orospu*!"

Tutuşunu tekmeliyorum, tekrar uçarken öne doğru düşünüyorum. Elim silahın üzerine düşüyor ve parmaklarımı silahın etrafına doluyorum. Yuvarlanıyorum ve kafasına doğrultmak için doğruluyorum.

"Geri. Çekil," diyorum dişlerimi sıkarak.

Vander bir elini başının üzerine kaldırdı, diğeri hâlâ taşaklarını avuçluyordu. "Oh, küçük Kat, çok alıngansın. Ama gerçekten bir adamı öldürebilir misin?"

Gözümü bile kırpmadım. Tetiği çektim.

Tıkırdıyor ama hiçbir şey olmuyor. Tekrar sıkıldığımda Vander'ın kahkahası koridoru doldurdu.

"Önce güvenlik, Kat."

Bana doğru atılıyor ve ben de olabildiğince sert bir tekme atarak çenesini yakalıyorum. Kafası geriye savruldu ve ölü ağırlık olarak bacaklarımın üzerine düştü.

Aman Tanrım. Onu öldürdüm mü?

Yukarıdan daha fazla bağırış ve silah sesi geliyor. Yaklaşıyorlar.

Kendimi zemine doğru çekip Vander'ın altından çıktım. Ayağa kalktığımda, tamamen siyah giyinmiş bir adam koridora fırladı. Beni görünce durdu.

"Kat."

Parmaklarım hâlâ silahın etrafında kıvrılmıştı. Emniyetin nerede olduğunu bilmiyorum ama eğer kötü bir adamsa bulup onu vuracağım.

"Silahını indir. Ben iyi adamlarla birlikteyim. DC seni gördüğüne çok sevinecek."

"Nereden bileyim?"

Tüm vücudum titriyor ve silahın namlusu aramızda havada sekiyor.

"Ben Roma'danım. Senin düğünündeydim."

Beynim dönüyor, hatırlamaya çalışıyorum ama çok fazla. "Düğünümüzde kimse yoktu. Kaçarak evlendik." Başparmağım silahın yanında bir düğme ya da anahtar gibi bir şey arıyor.

"Seninle tanışmamızı istemedi ama kardeşimizin biz olmadan bu işe kalkışmasına izin veremezdik. Kısa beyaz bir elbise giymiştin ve ondan yaklaşık iki adım ötede bir basamağa takılıp düştüğünde seni yakaladı."

Aman Tanrım. Bunu bilmiyor olamazdı.

Törenin yapıldığı saatlerde tatil köyünün etrafında dolaşan rastgele seksi, yırtık pırtık adamların anısı aklıma geliyor.

"Sen de oradaydın."

Başını salladı. "Gitmemiz gerek. Silahı bana ver."

Silahı indirip ona uzatırken doğru seçimi yaptığım için Tanrı'ya dua ediyorum.

Silahı pantolonunun içine soktu. "Hadi, beni takip et." Başka birine ya da belki bir telsize, "Paket alındı. Gidiyoruz. Bu boku paketleyip eve gidelim."

"Henüz değil!"

Vander'ın sesi arkamızdan gelirken, sıcak bir acı uyluğumun yan tarafını kesiyor.

İkimiz de dönüyoruz ve kafam karışıyor çünkü Vander bize doğru koşmak yerine koridorda bizden uzağa doğru koşuyor.

"Lanet olsun. Kulaklarını kapat!"

Rome'un dediğini yapıyorum ve o da kaçan Vander'a doğru kurşun yağdırıyor.

"Hadi, gidelim."

Kulaklarımı kapatsam da gürültüden hala çınıyorlar. Yere bakıyorum, pantolonumda bir yırtık ve beyaz kumaşı ıslatan bir kan var. Vander'ın bıçağı iki adım önümdeki koridorun zeminine saplanmış.

Roma bakışlarımı takip ediyor. "Lanet olsun! Yürüyebiliyor musun?"

Bıçağı fırlatırken beni mi kesti? Her neyse.

Önemli değil. Hâlâ nefes alıyorum. "Ben iyiyim.

Çıkarın beni buradan."

"Aferin kızıma. Lanet bir gölge gibi üzerimde kal. Önden gelen her şeyi engelleyeceğim. Seni arkadan vurmazlar. Sen çok değerlisin."

Planını düşünmek için bir saniyem bile yok çünkü hareket ediyor ve onu takip ederken bacağım yanıyor. Acıyı içime çekiyorum ve ona ayak uydurmak için kendimi zorluyorum.

"Kuşu hazırla; geliyoruz. İkiye ayrılın."

Yine, Roma'nın telsizin diğer ucundaki biriyle konuştuğunu varsayıyorum.

"Evet, DC, onu yakaladım. Kaldır kışını da kuşun yanına git."

Silah sesleri art arda gelmeye devam ediyor ve şeytanla özdeşleştirmeye başladığım üniformalı bir adam koridora fırladığında Rome tereddüt etmiyor. İçgüdüsel olarak kulaklarımı kapatıyorum ve o da ateş ediyor.

Cesedin üzerinden geiyorurur ve merdivenlerden güverteye ıkıyoruz. Bir helikopterin pervaneleri dönüyor ve iki siyahlı adam daha güverteyi temizliyor. İçlerinden biri ateş ederken topallıyor ve onun Dane olduğunu biliyorum.

Rome beni onun önüne itiyor ve ben de helikoptere doğru bir dizi merdiveni daha tırmanıyorum. "Kuşa bin. Hemen. Eğil."

Koşuyorum ve mermiler etrafımdaki fiberglastan pır pır ediyor. Ben helikopterin açık kapısından içeri dalarken adamlar ateşle karşılık veriyor.

Pilot koltuğındaki adam bana doğru döndü. "Selam tatlım, seninle resmen tanıştığıma sevindim. Kıçını bağla. Bu tekneden defolup gitmek üzereyiz."

Roma tırmanıyor. "Herkes geliyor! Hazır olun!" Vander bir kapıdan dışarı fırlıyor ve her yere kurşun yağdırıyor.

Helikoptere üç metre kala Dane geriye doğru tökezleyip kıçının üstüne düşüyor ve içimi bir korku kaplıyor.

Dane vuruldu.

Bölüm 40

Dane

Lanet olsun. Kurşunlar yeleğime isabet etse de ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor.

Vander güvertede yarışırken her yönden kurşunlar uçuşuyor, Siper alıp yoluma devam etmeden önce onlardan kaçıyorum.

Tanner dizlerinin üzerine çökerek bana doğru koşuyor. "Vuruldu mu?" "Yelek!"

"Hadi buradan siktir olup gidelim." Beni sağlam kolumdan tutup yukarı çekti.

Vander'ın izini sadece bir saniyeliğine kaybediyorum ama bu çok uzun sürüyor. Tabanca kafasının arkasına dayandığında Tanner donup kalıyor.

"Hareket edersen ölür."

"Sakin onu dinleme," diye bağıyor Tanner.

"Kendi hayatını kurtarmak için arkadaşını feda etmeye hazır mısınız?"

Arkamdan ateş ediliyor, diğer adamlar da vuruluyor ama Vander Tanner ve benim önümde mevzileniyor, bizi kullanarak onu helikopterden indirecek olanları engelliyor.

Daha önce insanlarımızdan birinin ölümünü izlemek zorunda kalmıştım ve bugün bunu yapmayacağımdan eminim. Elimdeki silah boş. Kalçamdaki diğerine uzanırsam göreceğim.

Tanner'ın kemerindeki bıçağa bakıyorum.

"Ekibinle bile beni yenmeyi başaramazsın. Vargas ve ben, senden geriye kalanları köpeklerine yedirdikten sonra buna güleceğiz."

"Öldür onu, DC. Bu pisliğin de öldüğünü bilerek öldüğüm sürece beni vurması umurumda değil."

"Hiç sanmıyorum." Vander gülüyor ve bakışlarını bir süreliğine Tanner'a çeviriyor. İhtiyacım olan an bu.

"Hiç şansın yok."

Bıçağı avucuma alıyorum ve tetiği çekmeden Vander'ın boğazına gömüyorum. Silah elinden güverteye düşüyor ve vücudu arkasına yığılıyor.

"Hadi buradan defolup gidelim," diye bağılıyor Tanner.

Omzunu koltuk altıma sokuyor ve pervaneleri dönen kuşa doğru ilerliyoruz. Tanner beni kapıya doğru itiyor ve Rome beni içeri çekmeye yardım ediyor.

"Concord hangi cehennemde?"

Ekibimizin son üyesi karşı kapıdan içeri daldığında, Rome "Git!" diye bağılıyor ve helikopter güverteden havalanıyor.

Yerdeki yerimden gözlerim Kat'inkileri buluyor. Uzandı ve ben de elini tuttum.

"Benim için geleceğini biliyordum."

Kendimi onun yanındaki koltuğa atıyorum ve onu vücuduma doğru çekiyorum. Gözlerimi kapatıp onu içime çekiyorum. O hayatımdaki iyi ve saf olan her şey ve ben onu neredeyse kaybediyordum. Bir daha asla. Artık sır yok.

"Her zaman senin için geleceğim."

"Kıcınızı sıkı tutun, çünkü bu sarsıntılı olabilir!"

Concord işaret ederken hepimiz yata doğru bakıyoruz. Bir ateş topuna dönüşüp patladığında menzilin hemen dışındayız.

Kat bakışlarımı karşılıyor ve ben de elimi onun elinin etrafına kapatıyorum.

"Gerçekten bitti." Başımı salladım. "Hadi eve gidelim."

Bölüm 41

Kat

"Bu uçağın kime ait olduğunu bilmek istiyor muyum?" Gulfstream'in kaptanı kalkacağımızı duyurduktan ve bize su şişeleri veren sade lacivert elbiseli uçuş görevlisi ortadan kaybolduktan sonra soruyorum.

"Roma'yı bilirim, herhangi biri olabilir."

Jet pistte hızla ilerlerken, bir milyon yıl önce Cessna ile havalanırken yaşadığım korkuyu hatırlıyorum. Sadece iki buçuk gün mü oldu? Bu nasıl mümkün olabilir?

Dane parmaklarını benimkilere geçiriyor ve yerden havalandığımızda beni sıkıyor.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum kulübenin sessizliğinde.

"Belki de sadece elini tutmak istemişimdir." Elimi ağzına götürüyor ve gözleri benimkilerle buluşurken parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor.

Kocam, paralı asker. Yüzü hırpalanmış ve siyah gömleği kurşunların zırhını delip geçtiği yerden yırtılmışken buna inanmakta güçlük çekmiyorum.

"Neden bana söylemedin?"

Dane herhangi bir detay vermeden neden bahsettiğimi çok iyi anlıyor. Ellerimizi aramızdaki kolçağa indiriyor ve bana doğru kayıyor. "Seni korumak zorundaydım."

"Bana yalan söyleyerek mi?"

Dane sonunda göz temasını kesiyor ve jetin tavanının taba rengi panellerine bakıyor.

"Başımdan beri seninle hiç birlikte olmamalıydım. Meksika'dan sonra seni tekrar görmek istememeliydim. O tatil köyünde kalmam gereken iki günden fazla kalmamalıydım ama gidemedim."

Zoraki gülüyor ve kalbim sıkışıyor. *Her şeyden pişman mı?* Ama Dane devam ediyor.

"Roma emirlere itaat etmediğim için kıcıma tekme basmak istedi ama ben ona siktir olup gitmesini söyledim çünkü evleneceğim kadınla yeni tanışmıştım ve gitmesine izin vermeyecektim." Yüzümdeki şaşkınlığı görerek bana bakıyor. "Başka seçeneğim olduğunu sanmıyordum. Takıma başladığımızdan beri hiçbirimizin ilişkisi olmamıştı ve yazılı olmayan bir kurala göre bekâr kalmak gerekiyordu, çünkü bu, buna değmeyecek bir sürü karmaşaya yol açıyordu."

Dane bakışlarımı karşılıyor ve yutkunuyor. "Ama sen buna değersin ve elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyordum. Daha iyi bir adam olsaydım, belki senden uzaklaşabilir ve başka birini bulmana izin verebilirdim, ama o ilk geceden beri benim olduğunu ve seni hayatımda tutmak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum. Bunun için özür dilemeliyim ama dileyemem. Özür dileyebileceğim tek şey sana her şeyi en başından anlatmamış olmam. Hayatımın en güzel kısmını karanlığa sürüklemek istemedim."

"Herhangi biri doğru muydu? Bana anlattığın hikayeler? Hepsi yalan mıydı?"

Elimi sıkıca kavradı. "Sana açıkça yalan söylediğim tek şey işimdi. Geri kalan her şey gerçektir ya da elimden geldiğince gerçeğe yakındır. Sana yalan söylemekten nefret ediyordum ama seni güvende tutmak için suçluluk duymaya değeceğini düşündüm."

Aklıma başka bir şey geldi ve geri çekilerek elimi onunkinden çektim. "Senin adın Dane Cross mu? Biz gerçekten evli miyiz?"

"Evet. İkisine de kesinlikle evet." Bir sonraki soruyu soracağımı sezmiş olmalı ki devam etti. "Görevlerime gidip gelirken takma bir isim kullandım. O dünyadan kimsenin sana geri dönecek bir iz bulamayacağından emin olmak için çok dikkatliydim. Birinin noktaları birleştirmesinin tek yolu içeriden birileri olabilirdi."

Başımı sallıyorum, en azından her şeyin yalan olmadığı konusunda biraz rahatlamış hissediyorum, ama geri kalanını da bilmek zorundayım. "Bana hiç gerçeği söyleyecek miydin?"

Dane nefes alıyor ve havayı dışarı veriyor. "İstedim ama sen bunu duyacak durumda değildin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir yıl önce ekibimden ve sahada çalışmaktan ayrıldım çünkü onları yüzüstü bıraktım ve bir adamımızla iki müşterimizi kaybettik."

"Benjie öldüğünde," diyorum, anlamaya başlıyorum.

Bölüm 42

Dane

Bunların hiçbirini Kat'e anlatmak kolay değil ama her itirafta üzerimdeki ağırlık kalkıyor. Umut edebileceğim tek şey yalanlarımın bana her şeye mal olmaması. Onu daha yeni geri kazandım ve bu fırtınayı atlatabilsek geleceğin vaatleri umduğumdan çok daha fazla.

Ben de ona havaalanında otururken neler olduğunu anlattım. Luis'in altı yaşında bir çocukla birlikte ölüme düşüşünü ve annenin onların peşinden atlayışını izledim.

"Bana ihtiyacın olduğunda yanında değildim, ekibimin de yanında değildim. Aynı lanet günde herkesi hayal kırıklığına uğrattım. O havaalanında otururken kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Kimse için yapabileceğim bir şey yoktu. Eve döndüğümde, aramızdakileri düzeltereğime yemin ettim. Sana her şeyi anlatacaktım ama yapamadım."

Dökülmemiş yaşlar Kat'in gözlerinde toplanıyor. "Çünkü zaten kendimi koruma modundaydım."

Başımı salladım. "Kendini zar zor bir arada tutuyordun. Kendini güvende hissetmek için o duvarlara ihtiyacın vardı, ben de onları almana izin verdim. Gücünü bulana kadar onların arkasında kalmana izin verdim. Berbat ettim. Senin gücün ben olmalıydım ama olamadım."

"Ve sana gitmeni söylediğimde ve sen gittiğinde ..." Sanki parçaları bir araya getiriyormuş gibi kelimeleri yavaş ve ölçülü çıkıyor.

"Luis'in cenazesine gittim ve ertesi gün tepede durup bir adamın karısını ve oğlunu yüz metre öteden gömmesini izledim çünkü Roma'ya yemin etmişti, eğer gelirlerse onun için çalışan herkesi tutuklatacaktı."

Kat'in eli tekrar benimkine uzandı. "Senin de bana ihtiyacın vardı ama ben senin yanında değildim."

Başımı salladım. "Sana söylemedim. Sen de bilmiyordun."

"Ben senin karınım ve sen cehennemden geçerken yanında olmalıyım. İyi günde de kötü günde de senin yanında olacağıma yemin ettim."

"Ve her şeye bir yalan üzerine başladım."

"ALS'ye sahip olabileceğimi ve bizi korkunç bir şeye mahkûm edebileceğimi sana hiç söylemedim." Omuzları dikleştirdi ve dudakları birbirine yapıştı. "İkimiz de sır sakladık. Belki ben farklı bir hayat saklamıyordum ama bu konuda ben de masum değilim."

"Bu kimin daha çok sıçıp batırdığını görmek için yapılan bir yarışma değil, Kat."

"Hayır, değil. Önümüzdeki elli yıl boyunca bu yükü arkamızda taşımamak için her şeyi burada konuşacağız. Yani, eğer elli yılım varsa." Sonra göz kırpmıyor. "Eğer elli yıl daha istiyorsan."

Dönüyorum ve elimi saçlarına gömüyorum. "Elime geçen her günü istiyorum, ister yirmi bin olsun, ister yirmi. Seni seviyorum Kat."

"Ben de seni seviyorum."

Dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum ama Kat parmağını ağzıma bastırıyor. "Ama bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Artık yalan yok. Beni korumak için bile olsa. Bu işte beraberiz."

Parmağına bir öpücük kondurup dudaklarımdan çekiyorum. "Artık yalan yok. Bu yüzden seni neredeyse kaybediyordum ve bir daha asla böyle bir riske girmeyeceğim." "Söz veriyor musun?"

"Hayatım üzerine yemin ederim."

Ağzım onunkini alıyor ve dudaklarında affedilmenin ve umudun tadını alıyorum.

Bölüm 43

Kat

İki hafta sonra

Houston'da varlığından haberdar olmadığım özel bir havaalanına indiğimizde, bizi yine varlığından haberdar olmadığım küçük ama gösterişli bir kliniğe götürmek üzere bir araba bekliyordu. Yolda Dane'e pasaportumuz olmadan ülkeye geri dönmemizin nasıl mümkün olabileceğini sordum.

Cevabı ne oldu? Orantısız bir sırtış. "Roma gibi insanları tanıdığınızda bazı detayların önemi kalmıyor."

Roma hakkında gerçekten ne kadar şey bilmek istediğime hâlâ karar vermiş değilim.

İçeriden biri Dane'e ihanet ettiyse eve gitme konusunda endişelendiğimde kocam sadece gülümsedi ve ofisteki kayıtlar da dahil olmak üzere gerçek ev adresimizi verecek kadar *kimseye* güvenmediğini söyledi. Ellerindeki adres, otuz dakika uzaklıkta satın aldığı boş bir banka haczinin adresiydi.

Arabamın ev adresimize kayıtlı olduğunu ve bunun takip edilebilir olduğunu sorduğumda Dane sadece gülümsedi. "O iş halledildi. Kimse seni takip edemez."

Gerisini Dane bana anlattı. Her şey bir anda ortaya çıktı ve ben de hayretler içinde arkama yaslandım. Kocam sertifikalı bir baş belası. Son iki haftada onun hakkında iki buçuk yılda öğrendiğimden daha fazlasını öğrendim.

"Yani bana Meksika'daki o ilk akşam yemeğinde beklediğin istihbaratın hostesten gelen not olduğunu mu söylüyorsun?" Arabamın sürücü koltuğundan sordum.

İstihbarat gibi kelimeler artık kelime dağarcığımın bir parçası.

"Orada olmamın tek nedeni buydu. Kartellerden birinin tatil köyündeki bir çalışanı kullanarak paralı adam kaçırma hedeflerini belirlediğine dair bilgi almıştık ve benim görevim de onun seçimlerini yeniden düşünmesini sağlamaktı."

"Bunu nasıl yaptığınızı bilmek istiyor muyum?" Dane bana bilmek istediğim kadarını anlatacak ama her şeyi bilmeme gerek olmadığını anlamam uzun sürmedi.

"Merak ettiğin buysa, onu ben öldürmedim. Çocuğun tek istediği, annesiyle kız kardeşini sınırdan ABD'ye geçirmesi için bir çakala ödeme yapacak kadar para kazanmaktı. Biz de bunu onun için ayarladık ama geride kalmak yerine onunla birlikte gitti. Hepsi New Mexico'da yaşıyor - yasal olarak, ekleyebilirim - ve kız kardeşi gelecek ay evleniyor."

Hikâye bana onun paralı asker olduğunu öğrendiğimde hissetmediğim sıcak ve bulanık bir his veriyor. Elbette, iş yapmak için para alıyorlar ve para aldıkları bazı insanlar Dane'in asla tanımamı isteyeceği insanlar değil, ama ne kadar boşluklarla dolu olursa olsun Roma'nın bile kendi ahlaki kuralları var.

"Bilmediğim başka zamanlar da oldu mu?"

"Biz çıkarken iki kez daha oldu. Dominik ve Martinique."

Akıllara zarar. Ama bunu ona karşı kullanmıyorum. Bu noktada, bunu hiç fark etmemem beni etkiledi.

"Peki ya düşünümüz?"

Başını sallıyor. "Roma tüm ilişki boyunca bana öyle bir cehennem azabı çektirdi ki, bu yüzden seni uzak tuttum, istesem bile geleceklerini düşünmedim. Bir de sana onların kim olduğunu açıklamaya çalışmak gibi küçük bir mesele vardı. 'Ofisten arkadaşlar' pek yeterli olmadı."

"Ama yine de geldiler."

Dane gülümsüyor. "Bir kardeşin orada olmadan bu işe kalkışmasına izin veremezlerdi."

"Keşke bilseydim." Bir dur işaretine yanaştım. "Ne tarafa?" "Sola dön."

Sonunda onun ofisini göreceğim için içimde bir heyecan kabarıyor. Dane büyük ölçüde iyileşti ve doktorun tavsiyesi üzerine evde kalıp dinlendiği ve benim de iki kurşun yarası aldıktan sonra ona yorucu bir şey yapmasını yasakladığım için çıldırmak üzere.

Ofisten bir şey alması gerektiğini söylediğinde, peşine takılmak için yalvardım. Bir yıldır bu ofiste ve ben hiç görmedim. Arianna'nın izinin İsrail'e kadar sürülmüş olması ve Roma'nın bu sabahki mesajına göre Vargas'ın İsrail'de olmaması dışında hayır diyebilirdi.

artık bir endişe. Anya hala bir hayalet, ama onun geçerli bir tehdit olmadığına karar verdiler.

Kısacası, her şey yolunda gitti ve hayatımızın üzerinde asılı duran bulut kalktı.

Ayrıca, mucizelerin mucizesi, yetki vermeyi öğrendim. Kendi ekibime erken döndüğümü söylemedim, çünkü ağır sıklet bir şampiyona karşı çıkmış ve kaybetmiş gibi görünüyordum ve onlar benim sürekli mikro yönetimim olmadan başarılı oldular. Harika insanları işe aldım ve özerklikle bıraktım, onlar da canlarına okudular.

Bu yüzden tatilimi Dane'in iyileşmesi için gereken süre kadar uzattım, sadece ara sıra dikkatimi gerektiren bir sorun olduğunda evden çalışıyordum.

"Hangi bina?"

"Beyaz çatılı gri olan."

Limanın yakınındaki küçük, berbat bir binanın otoparkına girdim. "Burası mı?"

"Bir kitabı kapağına göre yargılama. Hadi gel."

Dane arabadan indi, ben de onu kapıya kadar takip ettim. Güvenlik önlemleri çok belirgin değil ama Dane ofisi açıp bizi içeri alırken bana tüm sensörleri ve biyometrilere açıklıyor. Hiçbir şeyin bozulmadığından emin olmak için hızlı bir tarama yapıyor ve sonunda kontrol etmeme izin veriyor.

Neden bir kitabı kapağına göre yargılamayın dediğini anlayabiliyorum. Resepsiyon alanı da dışarıya kadar köhne görünse de, içeriye girdiğimizde yüz kat daha güzel olduğunu fark ediyoruz.

Parlak beton zemin gri ve boydan boya siyah ebru lekeleriyle kaplı. Dane'in ofisi gri ve siyah renklerden oluşuyor, dev bir masası ve gizli bir düğmeye bastığında içinden çıkan iki bilgisayar monitörü var. Duvardaki paneller geriye kayarak aynı anda farklı canlı yayınları gösterebildiğini tahmin ettiğim bir düzine düz TV ekranını ortaya çıkarıyor.

"Peki, burada tam olarak ne yapıyorsun?"

"Başka tehditleri tespit etmeye çalışmak için yayınları izliyorum. Havadan görüntü almak ve Orta Amerika'daki yayına göndermek için ara sıra bir drone kullanıyorum. Nöbetleşe çalışıyoruz çünkü her şeyi 7/24 takip edemiyorum. Ayrıca kaçırma ve fidye poliçelerini ödemek istemeyen ve fidye ödenmeden önce hedefleri kurtarmamız için bize ödeme yapmayı tercih eden sigorta şirketleriyle de bağlantı kuruyorum. Şu anda yaptığımız işin yüzde sekseni bu. Her zaman böyle değildi ama artık işleri seçip alabileceğimiz bir noktaya geldik."

"Peki geç saatlere kadar çalıştığınız geceler?"

"Genellikle burada oturup yayınları izliyorum ya da Roma'nın uğraşmak istemediği sözleşme samalıklarıyla uğraşıyorum."

Ağzımı açıp tekrar kapatıyorum, soruyu sormak istediğimden emin değilim ama Dane bunu yüzümden anlıyor.

"Ne?"

"Luis'i ve iki müşteriye kaybettikleri için kendini sorumlu hissettiğini biliyorum, peki neden bunu yapmaya devam ediyorsun? Bir şeyler ters giderse yapabileceğin hiçbir şey yokken uzaktan izliyorsun?"

Dane masasının arkasındaki sandalyeye çöktü, ben de karşısındaki kulüp sandalyelerinden birine oturdum.

"O görev kötüye gittikten ve ben orada olmadıktan sonra, iki seçeneğim olduğunu düşündüm - senden uzaklaşmak ve bana ihtiyaç duyduklarında her zaman orada olduğumdan emin olmak ya da sahadan uzaklaşmak, böylece bana bir daha asla bu şekilde güvenmemeleri." Koyu kahverengi gözleri benimkileri delip geçiyor. "Senden ayrılmak hiçbir zaman gerçek bir seçenek olmadı, bu yüzden operasyonlar için kendimi denklemde çıkardım."

"Ama neden kendini tamamen ortadan kaldırmıyorsun?" Belki de zorlamamalıyım ama anlamadığım bir şey var.

Dane omuz silkiyor. "Onlar benim kardeşlerim. Yıllarımı onların arkasını kollayarak geçirdim ve tamamen çekip gitmek en kolay yol olurdu. Sanırım orada olmadan onları güvende tutabilmemin tek yolu buydu."

Söylemediği her şey yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya ıktı.

"Kendini cezalandırıyorsun."

Bunu söylediğimde Dane'in gözleri büyüdü.

"Cezalandırıyorsun. Sana ihtiyaçları olduğunda yanlarında olmadığın için bu senin kefaretin. Kendini tekrar tekrar cezalandırdığın bu arafa mahkûm ettin."

"Sanırım olaya böyle de bakabilirsin."

Ayağa kalkıp masanın etrafına geliyorum. "Bebeğim, o adamların hiçbirini bunu sana karşı kullanmıyor. Onları gördüm. Bir telefonla, hiç düşünmeden ve tereddüt etmeden senin yanında oldular. Seni affettiler." Elimi yüzünün yan tarafına koydum. "Senin de kendini affetmen gerek. O küçük çocuğın ve annesinin başına gelenlerden sen sorumlu değilsin. Orada olsaydın ne olacağını bilemezsin."

"Ben olsam aynı hatayı yapmazdım. Luis deneyimsizdi-"

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Bilemezsin. Hiçbirimiz bilemeyiz. Ormanda bir obruk oluşması çok garip bir olay. Suçluluk duygusundan kurtulmalısın yoksa bu seni aşağı çeker. Seni daha yeni geri kazandım ve seni tekrar kaybetmek istemiyorum. Bunu kendiniz için yapamıyorsanız, bizim için yapın."

Bölüm 44

Dane

Kat'in sözleri beni o kadar sert vurdu ki etkisini hissedebiliyorum.

Buna tutunarak kime ne iyilik yapıyorum? O haklı-Rome beni suçlamıyor. Beni cezalandırmak istediği için değil, ekibin bir parçası olarak kalmamın tek yolu bu olduğu için operasyonlarına göz kulak olmama minnettar.

Luis genç ve deneyimsizdi ama kimse o çukuru ya da olayların nasıl gelişeceğini tahmin edemezdi.

Uzun bir süre gözlerimi kapattım ve sonra suçluluk duygusunu ve sorumluluğu tamamen üzerimden *attım*. O gün Roma'nın onayı olmadan oradan ayrılmamıştım. Her türlü protokole uymuştum ve Luis kendini kanıtlama fırsatının üzerine atlamıştı. Ondan sonra olanlar benim elimde değildi.

O havaalanında otururken yaşadığım çaresizlik hissini asla unutamayabilirim ama kendimi her gün bunu yeniden yaşamaya zorlamanın kimseye faydası yok.

Kat'in her iki yanağını da avuçluyorum ve yüzünü kendime doğru çekiyorum. "Seni hak etmek için ne yaptım?"

Cevap vermesine fırsat vermeden dudaklarına yapışıyor ve kendimi öpücüğün içine gömüyorum. Eve geldiğimizden beri onu öpmemiştim çünkü beni incitmek ya da yaralarımı kötüleştirmek istemediği konusunda kararlıydı.

Ama beklemekten bıktım. Sandalyeden kalktım ve onu masanın üzerine kaldırdım. Dudaklarını çeker. "Bebeğim, sen-"

"Ben seni yırtmadan önce o taytları ne kadar hızlı çıkarabileceğin konusunda endişeleniyor olmalısın."

Kat'in mavi gözleri, içlerindeki sıcaklık alevlenmeden önce büyüyor.

"Tam burada mı?" Yavaşça başımı sallıyorum. "Hemen şimdi."

Bundan daha fazlası gerekmiyor. Taytının bandına uzanıyorum ve aşağı çekebilmem için poposunu yeterince yukarı kaldırıyor. Hızlı bir çekişten sonra

botlarını tekmeleyerek çıkarıyor ve ben de belden aşağısı çıplak olan muhteşem karımla baş başa kalıyorum.

"Sen kötü bir kızsın, patronun masasında soyunup onun geri gelmesini bekliyorsun ki seni becermesi için onu baştan çıkarabilesin."

Kat iki dirseğinin üzerine yaslandı ve bacaklarını açtı. "Aç olduğunu duydum ve öğle yemeğine kadar onu oyalamak için biraz am isteyebileceğini düşündüm."

Beni o kadar *zahmetsizce* takip ediyor ki, tek düşünebildiğim *şey evet demek oluyor.*

Bölüm 45

Kat

"Çok doğru, bu tatlı amcığı istiyor." Dane'in sesi, yüzünü kalçalarımın arasına indirip yalayıp *yutmadan* önce bir hırıltı olarak çıkıyor.

Rol yapmanın nereden geldiğini bilmiyorum ama umurumda değil. Ben çok Kocam için tahrik oluyorum ve ölüyorum, şu anda yapamayacağım hiçbir şey yok.

Dudakları klitorisimin etrafına yaklaşıyor, bir parmağını içime sokmak için yukarı kaldırırken sertçe emiyor. Dane beni rekor sürede boşaltmak için ne gerektiğini çok iyi biliyor. Parmağı G noktamı okşamak için yukarı kalkıyor ve üç dakikadan kısa bir süre içinde orgazmımı haykırarak yükseliyorum.

Başını kaldırdığında gülümsüyor. "Burada ne yaptığımızı başka kimse bilmesin diye sessiz olman gerektiğini sanıyordum."

Dudağımı ısırđım. "Elimde değil efendim. Bu konuda çok iyisiniz." "Bence böyle yaramaz bir kız olduğun için cezalandırılmalısın. Yakalanabiliriz. İnsanlar seninle yattığını bilseler ne düşünürlerdi?"

patron."

"Cezalandırıldı mı?" Sesim biraz daha zayıf, ama içim heyecanla titriyor.

Dane başını salladı ve kıcıımı masanın kenarına doğru kaydıldı. "Yere dokun ve sonra dön. O tatlı kıcıını havada görmek istiyorum."

Dediğini yapıyorum, o sırada beynim dönüyor. Yapacak mı ...

Soruyu kafamda şekillendiremeden, Dane'in eli acı bir şaplakla sol kık yanağıma iniyor. Acı saf ısıya dönüşene ve iç kaslarım sıkılaşıana kadar yanan yanağıımı ovuyor.

Sağ tarafa bir şaplak daha, aynı şekilde devam ediyor. Ve sonra bir tane daha ve bir tane daha, ta ki tüm kıcıım hayal edebileceğim en erotik cezayla yanana kadar.

Dane'in eli bacaklarımın arasında geziniyor. "Bebeğim, benim için damlıyorsun. Sana yaramaz bir kızın nasıl cezalandırıldığını göstermem hoşuna gidiyor, değil mi?"

Elini geri itiyorum, parmaklarını içimde istiyorum ve Dane iki tanesini bastırıyor.

"Parmaklarımı becer. Sikimi nasıl almak istediğini göster bana."

Kalçalarımı sallayarak, sınıra yaklaşıp kadar parmaklarıyla kendimi beceriyorum.

Dane bunu anlıyor ve beni serbest bırakıyor.

"Ben içine gömülene kadar bir daha boşalmayacaksın."

Kalkmaya başlıyorum ama sırtımın küçük kısmındaki eli beni tutuyor. "Hayır.

Seni bu şekilde, masamın üzerinde domaltarak sikeceğim. Kıçın mükemmel pozisyon."

Kıçın dediğinde, sularıyla ıslanmış parmakları daha önce hiç denemediğimiz deliğin etrafında dönerek onu kayganlaştırıyor.

Kıpırdamıyorum ve Dane'in derin sesi içimde gürliyor. "Ben seni sikerken parmaklarımdan birini bu daracık götüne sokacaksın. Söz veriyorum buna bayılacaksın ve bunun için tekrar yalvaracaksın."

Elini sırtımdan çekiyor ve sikinin kalın başını girişime bastırmadan önce fermuarının indiğini duyuyorum.

"Bununla başa çıkabilir misin, seni yaramaz kız?"

Bu noktada, sikini içime sokması için her şeyi söyleyebilirim ve dudaklarımdan fısıltıyla bir *evet* çıkıyor.

"Güzel."

Dane hiçbir uyarıda bulunmadan itiyor ve sırtım lezzetli istilayla eğiliyor.

"Çok sıkı. Çok ıslak."

İçime giriyor ve her darbeye daha fazlası için yalvarmak istiyorum. Bana dokunması için yalvarıyorum. Beni uçurumun kenarına göndermesi için yalvarıyorum.

Ama bunun yerine, başparmağı tekrar *oraya* bastırıyor, neredeyse içeri kayıyor.

Hızlı bir nefesle kendimi tutuyorum ama Dane çoktan klitorisimi bulmak için uzanmış ve kalçaları benimkine doğru piston çevirirken onu tıngırdatıyor.

Çok fazla his. Çok fazla-

Başparmağının ucu kıçıma giriyor ve sinir uçlarım zevkle kıvılcımlanıyor.

"Oh Tanrım."

Dane'in itişlerinin hızı artıyor ve bedenim bunalırken tutunmak için parmaklarımı koyu renkli ahşabın kenarlarına doluyorum.

Boşalıırken onun adını haykırıyorum.

Dane doruğa ulaştığını haykırana kadar içime tekrar tekrar pompalıyor ve onun içimde titreştiğini hissedebiliyorum.

Yüce Tanrım. Az önce tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama bunun her gün olmasından memnun olurdum. Sonsuza dek mi?

Dane kürek kemiklerimin arasına bir öpücük konduruyor. "İyi misin, bebeğim?"

Başımı sallamak için hareket ettiriyorum ama yanağım masaya yapışmış durumda. Salya izi bile bırakabilirim ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

"Emin misin?"

Tekrar başımı sallıyorum. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Dane bedenimden kurtulurken kıkırdıyor ve temizlenirken bunun yeni favori sesim olduğuna karar veriyorum.

İkinci botumu giydiğimde kapı aralığından konuşan kadının sesinden kesinlikle daha iyi.

"Umarım bölmüyorumdur."

Bölüm 46

Dane

Başımı kaldırdığımda Arianna'nın kapıda durduğunu görüyorum, silahını Kat'e doğrultmuş, tam önümde duruyor.

Ne oluyor be?

"Aslında bölüyor olsam da umurumda değil."

Roma o n u İsrail'e kadar takip etti ve peşine yerel bir operatör taktı. Şu anda Amerika'da olmasına imkan yok.

"Beni gördüğüne şaşırdın mı patron?" Kat'e baktı. "Daha önce masasını hiç bu kadar heyecan verici bir şey için kullanmamıştı. Sanırım ölüme yakın deneyimler insanları gerçekten değiştiriyor. Ne yazık ki bu seferki *yakın* olmayacak."

"Bunu neden yaptın, Ari? Para için mi? Şantaj mı?" Neden bahsettiğimi çok iyi biliyor.

"Neden Vargas'la temasa geçip intikam almak için mükemmel bir fırsat olduğunu söyledim?"

Bu şantaj seçeneğini masadan kaldırıyor. Başımı salladım.

"Bilmiyorsun bile, değil mi?" "Neyi bilmiyor muyum?"

"Sen bana yaptığından beri her şeyi senden alma sırası bendeydi." "Sen neden bahsediyorsun?"

Bir adım öne çıktı, silahını Kat'in kafasına doğrultmuştu. "Luis."

Yüzlerce kez olduğu gibi, onun ölümüne düşüşünü izlediğim anı kafamın içinde oynatıyor. Orta Amerika operasyon merkezinde çalışan Arianna da bunu görebilirdi. Çalıştıkları yerde. *Birlikte*.

Parçalar bir araya geliyor. "Sen ve Luis mi?"

Başını sallıyor. "Evlenecektik. Bir aile kuracaktık."

"Roma'nın cinsel ilişkiye girmeme politikası sizi durdurmayacaktı, anladığım kadarıyla?"

"Başka bir iş bulur bulmaz istifa edecektim. Luis kalacaktı ve hiçbir sorun olmayacaktı. *Ama hiç şansımız olmadı çünkü onu sen öldürdün.*"

Kendime defalarca yönelttiğim aynı suçlamayı bir başkasından duymak daha birkaç gün önce beni derinden yaralayabilirdi ama Kat sonunda bana ulaşmıştı.

"Onu ben öldürmedim. Orada bile değildim."

Arianna bize doğru bir adım daha atınca bir kolumu Kat'e dolayarak onu göğsüme yasladım ve diğer elimle masanın altına uzandım.

"Orada olmalıydın! Sen olmalıydın! O hazır değildi. Hepsi *onun* suçuydu."

Silah Arianna'nın elinde titriyor ve şimdi Kat'i neden tüm bu karmaşanın içine sürüklediğini anlıyorum.

"Yani intikam almak için ikimizin de kaçırılmasını, onun satılmasını ve beni öldürmek için Vargas'a götürülmemi ayarladın."

"Yapmam gerekeni yaptım."

"Bir kazayı telafi etmek için iki can mı aldın? Luis senden öğrenirdi."

Başını sallıyor ve silah sallanıyor. "İntikamımı aldığım için *gurur* duyardı. Ama bunu da mahvetmek zorundaydın."

"Yani ben sahadan ayrıldığımda benimle çalışmaya geldin çünkü intikam almak istiyordun."

Arianna gülümsüyor ve bu saf kötülük.

Bir yıl boyunca bunu nasıl kaçırıldım? Çünkü suçluluk duygum yüzünden hiçbir şeyi göremeyecek kadar kördüm.

"Düşmanlarını yakınında tut, sanırım bu söz böyle diyor. Şimdi ikiniz de ödeyeceksiniz."

Kat'i yere fırlatıp masanın altına bantladığım silahı ateşlemek için kaldırdığımda tetiğe basıyor.

Sadece bir klik sesi duydum.

Arianna'nın kurşunu omzuma çarparak temas ediyor. "Önce silahını kontrol etmeliydin *patron.*"

Tekrar bana nişan aldı ama tetiği çekmeden bir el daha ateşlendi. Arianna geriye doğru yere savruluyor, etrafı kan gölüne dönüyor.

Kat'in yere çömeldiğini görüyorum, iki hafta önce her yere taşımaya başladığı tabancası titreyen ellerinde.

Bana doğru bakıyor. "Ondan hoşlanmadığımı biliyordum."

Sonsöz

Kat

Üç ay sonra

"Ona nasıl söyleyeceğim?"

Test sonuçları elimde titriyor. Tüm o çılgınlıklardan sonra son üç ay alışılmadık derecede sessiz geçti ve şimdi de *bu*.

Masaya bırakıyorum ve titremeyi durdurmak için ellerimi yumruk yapıyorum, sonra bir sandalyeye çöküyorum.

Dane garaj yoluna girdiğinde garaj kapısı açılıyor. En son aldığı kurşun yarasından nihayet kurtulmuştu ve bunun sonuncusu olması için yemin etmişim. O da kabul etti.

İki dakika sonra garajdan eve açılan kapıyı açtığında "Bebeğim, ben geldim!" diye bağıyor.

Boğazım donmuş gibiydi, karşılık veremiyordum.

Ona nasıl söyleyeceğim? Kendime tekrar soruyorum.

Dane beni mutfakta buluyor ve duruyor. "Neyin var?"

Artık ondan bir şey saklamak konusunda berbatım ve aramızda daha fazla sır olmayacağına söz vermiştik.

Testi masadan alıp havaya kaldırıyorum.

"Bu da ne böyle? Bir dakika bekle." Dane bakışlarımla buluşmak için elimdeki şeye bakıyor. "Bu-"

"Hamileyim."

Tüm yüzü aydınlanıyor ve beni sandalyeden çekip kollarının arasına alıyor. Hamilelik testini elimden geçiriyorum ve karo zemine düşüyor.

"Ciddi misin sen?"

Başımı salladım. "Evet. Altı tane aldım." "Tabii ki aldın."

İkimiz de kahkahalara boğulurken beni mutfakta döndürüyor. Bu bana çok da uzun olmayan bir süre önce ALS test sonuçlarımın negatif çıktığının postayla geldiği günü hatırlattı. Hem hüngür hüngür ağlamış hem de gülmüştüm ve ikimiz de o bulutun artık üzerimizde olmamasını kutlamıştık.

"Bir bebeğimiz olacak." Kelimeleri denedim ve doğru olduklarını hissettim.

"Oğlan olsa iyi olur, yoksa her randevusunda peşine takılmak zorunda kalacağım, ki bu otuz yaşına gelene kadar bile olmayacak."

"Kes şunu. Eğer kız olursa, seni parmağında oynatır." "Yok artık."

"Seninle tanıştım, iri ve sert görünebilirsin ama bunların hepsi paravan." "Bu doğru mu?"

"Evet."

"Bu sadece senin için bebeğim." Beni daha sıkı sıkıyor. "Çok mutluyum."

"Ben de."

Sonunda beni yere bırakıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Ağzımı kendi ağzıyla kapatmak için eğiliyor ve dudaklarımız birbirine değmeden önce ben de ona fısıldıyorum.

"Daima ve sonsuza dek."

Son

Bültenime kaydolmak için [buraya](#) tıklayın ve gelecek projeler, yeni çıkan kitaplar, satışlar, özel alıntılar ve çekilişler hakkında başka bir duyuruyu asla kaçırmayın.

Kat ve Dane'in hikayesi hakkında ne düşündüğünüzü duymak isterim. Kitabı satın aldığınız perakendecinin sitesinde bir yorum bırakmak için birkaç dakikanız varsa, inanılmaz derecede minnettar olurum. Bana meghanmarchbooks@gmail.com adresinden bir link gönderin, ben de size kişisel bir notla teşekkür edeyim.

* * *

Meghan March'tan sırada ne var? Nasıl hissediyorsun
Gerçekten kirli mi?

Country müziğin kötü çocuğu Boone Thrasher her şeye sahip. Listeleri alt üst eden yeni bir single, bir country erkeğinin harcayabileceğinden çok daha fazla para ve evlenmeyi planladığı ateşli bir yıldız adayı - ta ki kız evlenme teklifine gelmeyene kadar. Gerçek Kirli Düet Mayıs ayında yayınlanıyor. [Gerçek Kirli](#)'yi [ön sipariş vermek için buraya tıklayın ön](#) ve ilk bölüme özel bir bakış için okumaya devam edin.

GERÇEK KİRLİ

Meghan March Bölüm 1

Boone

Yepyeni single'ımın son akoru da biter bitmez mikrofonu tutucusuna geri sıkıştırıp sahneden uzaklaşıyorum, ışıkları ve kalabalığın uğultusunu arkamda bırakıyorum.

Hangi cehennemde o?

"Boone-" "Harika gösteri!" "İyi işti!"

Çıglık atan hayranların gürültüsü arasında insanlar bana bağırıyor ama ben hepsini duymazdan gelip soyunma odama yöneliyorum. Şu anda söyleyecek hiçbir şeyim yok. Evlilik teklifi planlarımdan sadece birkaç kişinin haberi vardı ve yüzlerindeki sempatik ifadeleri görmeye dayanamıyorum. Kimsenin acımasına ihtiyacım yok. Mihrapta ekilmiş falan değilim. Kız arkadaşımın uçuşu iptal edildi.

ya da gecikti... ve telefonuna cevap vermiyor. Bunu aşmanın bir yolunu bulmam gerekecek. Bir şekilde.

Amber'in nerede olduğuna dair iyi bir açıklaması olsa iyi olur. Bağımsız olduğunu ve benim kadar meşgul olduğunu biliyorum ama bu, ortadan kaybolduğunda endişelenmeyeceğim anlamına gelmiyor.

Üzerinde ismimin yazılı olduğu kapıyı duvara çarpıp sekerek kapanacak kadar sert bir şekilde iterek açtıktan sonra kilidi çevirip ahşap panele yaslanıyorum.

En azından ailem burada değil. Tanrım. Bu uğraşmak istediğimden daha fazla olurdu.

İkisini de ölesiye seviyorum ama annem bunun evrenin bana ne yaptığını düşünmem gerektiğini söyleme şekli olduğunu ima ederdi.

Evlilik kutsaldır, Boone. Onun doğru kişi olduğundan yüzde yüz emin misin?

Annemin aileye bir gelin daha ekleme düşüncesiyle heyecanlanacağını düşünebilirsiniz, ancak Nashville'de başarılı olmaya çalışmak için devlet üniversitesi beyzbol bursumu reddettiğim için daha heyecanlı olduğunu söylemek güvenlidir.

Paslı kamyonumu gitarım ve giysilerimle birlikte topladığımda bana sıkıca sarıldı ve özel bilgeliğinden bahsetti. *Ne yapman gerekiyorsa yap, Boone. Seni desteklemek için her zaman burada olacağız ve albümün çıkar çıkmaz satın almak için ilk sırada olacağıma inansan iyi olur.*

Annemin sırada beklemesine gerek kalmadı. Plak şirketinin bana verdiği ilk kopyayı çıkış gününden önce evine elden teslim ettim ama bu onu Wal-Mart'a gidip raftaki her bir kopyayı almaktan alıkoymadı. On altısını da. Çünkü annem böyledir, her konuda destekleyicidir... ama bu konuda değil.

Başımı arkaya yatırıp üstümdeki beyaz asma tavana odaklanıyorum. Normalde bir konserden sonra keyfim yerinde olur ama bu gece Amber yüzünden keyfim yok. Her gün destansı bir evlenme teklifi planlıyorsanız ve evlenme teklif edeceğiniz kişi gelmiyor.

Biri arkamdaki kapıya vuruyor ve titreşen tahtayı itiyorum.

"BT! Arabanın anahtarları bende! Buradan defolup gitmek ister misin?"

Ses Zane Frisco'ya ait, açılış sanatçılarından biri. Tüylü sarı saçlı şarkıcı birçok kadını tavlıyor.

aldatmaya çalışıyor. Bu tur, kariyerini bir sonraki seviyeye taşıyan bir kedi geçit töreni oldu.

Cevap vermeyince sesini alçalttı. "Akbabalar etrafta dolaşıyor, dostum. Basın planlarını öğrenmiş olmalı. Gitme zamanı."

Mekândan fark edilmeden çıkmamın imkânı yok, özellikle de basın haber yapmak için ağzından köpükler saçıyorsa. Arkamı dönüp kapıyı yumruklamamak için kendimi zor tutuyorum. Ellerimi yumruk yapıyorum. Dövmeli eklemlerim bir şeye çarpmayalı uzun zaman olmuştu.

Elimi kapıdan içeri sokmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Parmaklarımı açıp arkamı dönüyorum ve kapıyı çekerek açıyorum.

Frisco omzunu kapıya yasladı ve kapı ardına kadar açıldığında neredeyse geriye doğru düşüyordu.

"Duvarın altından tünel kazdığını sanıyordum." Doğruldu ve anahtarlık görevi gören bir çift muşta ile anahtarlarını tuttu. "Güvenlik ekibiniz basını temizliyor. Buradan defolup gitmek için mükemmel bir zaman olduğunu düşündüm."

Birkaç ay birlikte turladıktan sonra, Frisco bunu anladı. Bazen, bir stadyumu dolduracak kadar büyük bir kalabalığı çekebilmenin beraberinde getirdiği tüm pisliklerden uzaklaşmanız gerekir.

Elinden anahtarları alıyorum ve yepyeni takıntımın beklediği sahneye doğru ilerliyoruz. Tamamen restore edilmiş Olds 442 çok tatlı ve daha dün teslim edildi.

Onu römorktan indirip basının ağzının suyunun akacağı bir odaya sokmak ve sonra da sahneye çıkarmak dışında hiçbir yere götürmedim.

Yanında diz çöküp Amber'a hayatının geri kalanını benimle birlikte arka yollarda yuvarlanarak geçirmesini teklif edecektim ama bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz.

Parmaklarım esniyor, onu telefonla aramak istiyorum ama ne anlamı var ki? Uçakta olmalı, yoksa beni çoktan arardı. Evinden bana mesaj atacak ve gelir gelmez onunla buluşmamı isteyecek, her zamanki gibi.

Ne planladığını bilmiyordu, o yüzden onu biraz rahat bırak, diyorum kendime. Ona biraz anlayış göstermeye çalışıyorum ama sabrım tükeniyor.

Bazen sadece yumruklarla yuvarlanmak zorundasınız, öyleyse neden buradan defolup gitmiyorsunuz ve 442'yi onun adımlarından geçirmiyorsunuz?

Kaygan siyah ve kırmızı boyayı görür görmez hafiflediğimi hissediyorum.
Frisco'nun kaslı arabasına doğru çenemi salladım. "Hadi gidelim."

[Gerçek 'Kirliyi vermekve Boone Thrashera bayılmaya hazır olun!'ön sipariş için buraya tıklayın](#)

Ayrıca Meghan March tarafından

BENEATH Serisi: [Bu](#)

[Maskenin Altında](#)

[Mürekkebin Bu Bu Altında](#)

[Altında Altında Altında Bu](#)

[Gölgelerin AltındaBu](#)

[Zincirlerin Yaraların Bu](#)

[Yalanların](#)

FLASH BANG Serisi:

[Flash Bang](#)

[Hard Charger](#)

KİRLİ MİLYONER Üçlemesi:

[Kirli Milyarder](#)

[Kirli Kirli](#)

[BirliktelikZevkler](#)

KİRLİ KIZ Düet:

Kirli Kız

Kirli Aşk

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam

Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET

Gerçek Kirli

Gerçek Seksi

BAĞIMSIZLAR:

Kötü Yargı

Teşekkür

Bir yıllığına Belize'de yaşamak için Amerika Birleşik Devletleri'nden taşınmak gibi çılgınca bir fikrim olmasaydı bu kitap asla yazılamazdı. Bu çılgın fikrin nasıl ve neden ortaya çıktığı uzun bir hikâye, ancak hayatın bizi gitmemiz gereken yola götürdüğünü söylemek yeterli.

JDW, bu kitap sen olmasaydın ve bu inanılmaz macerayı benimle birlikte yaşama isteğın olmasaydı gerçekleşemezdi. Eğer kaçırırsam beni kurtaracağını (ve bazı insanların canına okuyacağını) umuyorum. Yine de bunun tamamen kurgusal kalmasını umalım, tamam mı? Sen her zaman ve sonsuza dek benimsin.

Ayrıca özel teşekkürler:

Okuyucularım, sayfaya kelimeler yazmaya devam etmemin sebebi sizlersiniz ve sizin desteğınız belirlediğim her bir çılgın teslim tarihine değiyor, çünkü ben size bir kaçış sunarken, siz de bana hayalimi yaşama şansını verdiniz. Sonsuz minnettarlığım her zaman sizin olacak.

Kaçak Okuyucularım-Siz harikasınız. Bitti. Hayır, ciddi olarak öylesiniz. Beni destekleyen ve her gün bana ilham veren kadınlardan (ve erkeklerden) oluşan daha sadık bir ekip isteyemezdim. Umarım bir gün her birinizle yüz yüze tanışabilirim ve böylece dünyanın bir parçası olduğunuz için size teşekkür edebilirim.

Bağımsız kitap dünyasının olağanüstü blog yazarları - Sizler aynı zamanda bir boksunuz. Kitapları okumak, incelemek, paylaşmak ve yaymak için çok fazla zaman harcıyorsunuz ve bu dünyadaki tüm farkı yaratıyor. Her birinizi gerçekten takdir ediyorum. Bana bir şans verdiğiniz ve kitaplarımı kucakladığınız için teşekkür ederim.

Angela Marshall Smith-Bu konuda bana gösterdiğiniz sabır için teşekkür ederim. Kitabı rafa kaldırıp belki de bir daha geri dönmek istediğimde bile tünelin ucundaki ışığı bulmama yardım ettiniz. Başardık! Sevgilerimle.

Pam Berehulke-Bir teslim tarihine *daha* geç kaldığım için özür dilerim. Yemin ederim öyle yapmak istemedim ama hırsım bazen nasıl yapacağımın önüne geçiyor.

Beynim hızlıca çizebiliyor ve parmaklarım yazabiliyor. Nezaketiniz ve inanılmaz beceriniz beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Etraftaki en iyi editör olduğunuz için teşekkür ederim.

Stacy Kestwick-Sen. Cidden. Rock. Esrarengiz kavrayışınız ve keskin gözünüz için teşekkür ederim. Seninle çalışmayı seviyorum. Kucak dolusu sevgiler, kızım.

Jamie Lynn ve Natasha Gentile-Bu kitabı size gönderirken neye bulaştığınızı söylemediğim için özür dilerim. Eğer bundan sonra anksiyete ilaçlarına ihtiyacınız olursa, bu muhtemelen benim hatam. İkiniz de ekibimde olduğunuz için çok şanslıyım.

Angela Smith-Bu maceraya başladığımızdan beri yaptığınız ve yaptığınız her şey için ve ben tropik bölgelerde sahilde yaşamak için kaçarken kaleyi koruduğunuz için. Sen her zaman harikasin.

JJL Ekibim-Bizi seviyorum. Bunu size daha önce de söylediğimi biliyorum ama yine de bir dakikalığına hüzünleneceğim. Neredeyse iki yıldır hayatımda sürekli var oldunuz ve siz olmasanız hayatımda büyük bir boşluk olurdu. Asla ama asla ayrılmayız. Üyeleri sahneye çıkamayacak kadar yaşlı olan ama yine de rock yapmaya devam eden gruplardan biri gibi olacağız. Sen benim kabilemsin ve seni çok seviyorum.

Ailem ve özellikle de annem - kitaplarımı size göndermeme rağmen satın alıyorsunuz (okumamanızı söylediklerimi bile) ve sizin desteğiniz olmadan bu maceranın ilk adımını atamazdım. Tek kızınızın ülke dışına taşınmaya karar vermesinin bir anne açısından ideal olmadığını biliyorum ama siz bana kanat verdiniz ve uçmama izin verdiniz. Bana uçma yeteneği verdiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Sara Eirew-Çılgınca muhteşem bir fotoğraf gönderdikten sonra mesajlarınıza her zaman bu kadar hızlı cevap verdiğiniz için teşekkür ederim! Görür görmez almak zorunda kaldım ve bu da yeteneğinizin bir göstergesi.

Sommer Stein-Muhteşem fotoğrafı alıp onu çarpıcı bir kapak haline getirdiniz, size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Redaksiyon ekibim-Detaylara gösterdiğiniz özen beni etkilemekten asla vazgeçmiyor ve kelimelerimin olabildiğince mükemmel olmasını sağlayan kartal gözlerinize sahip olduğum için çok mutluyum.

Böyle bir projeyi hayata geçirmek için bir köy gerekiyor ve muazzam yeteneklerle, zarif ruhlarla ve yazılı kelimelere duyulan tutkuyla dolu bir köye sahip olduğum için şanslıyım. Hepinize teşekkür ederim.

En iyi dileklerle,

Meghan

Yazarın Notu

Sizden haber almak isterim. Benimle iletişime geçin:

Web sitesi: www.meghanmarch.com

[Facebook](#) | [Twitter](#) | [Instagram](#)

Yazar Hakkında

Meghan March'ın kamuflajlı yüz boyası sürdüğü ve mükemmel bir manikür yaparken çamurla kaplı botlarla ormanda dolaştığı biliniyor. Aynı zamanda düşüncesiz, kolayca eğlenebilen ve müstehcenlik okumayı ve yazmayı sevdiği konusunda kesinlikle özür dilemeyen biri.

Geçmiş yaşamları arasında otomobil parçaları satmak, iç çamaşırı satmak, özel mücevherler yapmak ve şirket hukuku uygulamak yer alıyor. Edepsiz konuşan alfa erkekler ve onları dize getiren güçlü, arsız kadınlar hakkında kitaplar yazmak, şimdiye kadar sahip olduğu en muhteşem iş.

meghanmarchbooks@gmail.com adresindeki okurlarından haber almayı çok seviyor.

Meghan March'tan sırada ne var? Nasıl hissediyorsun
Gerçekten kirli mi?

Country müziğin kötü çocuğu Boone Thrasher her şeye sahiptir. Listeleri alt üst eden yeni bir single, bir country çocuğunun harcayabileceğinden çok daha fazla para ve evlenmeyi planladığı ateşli bir yıldız adayı - ta ki kız evlenme teklifine gelmeyene kadar. Gerçek Kirli Düet Mayıs ayında yayınlanıyor. *Gerçek Kirli*'yi ön sipariş vermek için buraya tıklayın ve ilk bölüme özel bir ön bakış için okumaya devam edin.

GERÇEK KİRLİ Meghan March

Bölüm 1

Boone

Yepyeni single'ımın son akoru da biter bitmez mikrofonu tutucusuna geri sıkıştırıyorum ve sahneden uzaklaşıyorum, ışıkları ve kalabalığın uğultusunu arkamda bırakıyorum.

Hangi cehennemde o?

"Boone-" "Harika
gösteri!" "İyi işti!"

Çılgılık atan hayranların gürültüsü arasında insanlar bana bağılıyor ama ben hepsini duymazdan gelip soyunma odama yöneliyorum. Şu anda söyleyecek hiçbir şeyim yok. Evlilik teklifi planlarımdan sadece birkaç kişinin haberi vardı ve yüzlerindeki sempatik ifadeleri görmeye dayanamıyorum. Kimsenin acımasına ihtiyacım yok. Mihrapta ekilmiş falan değilim. Kız arkadaşımın uçuşu iptal edildi ya da ertelendi... ve telefonuna cevap vermiyor. Bunun üstesinden gelmek için bir yol bulmam gerekecek. Bir şekilde.

Amber'ın nerede olduğuna dair iyi bir açıklaması olsa iyi olur. Bağımsız olduğunu ve benim kadar meşgul olduğunu biliyorum ama bu, ortadan kaybolduğunda endişelenmeyeceğim anlamına gelmiyor.

Üzerinde ismimin yazılı olduğu kapıyı duvara çarpıp sekerek kapanacak kadar sert bir şekilde iterek açtıktan sonra kilidi çevirip ahşap panele yaslanıyorum.

En azından ailem burada değil. Tanrım. Bu uğraşmak istediğimden daha fazla olurdu.

İkisini de ölesiye seviyorum ama annem bunun evrenin bana ne yaptığını düşünmem gerektiğini söyleme şekli olduğunu ima ederdi.

Evlilik kutsaldır, Boone. Onun doğru kişi olduğundan yüzde yüz emin misin?

Annemin aileye bir gelin daha ekleme düşüncesiyle heyecanlanacağını düşünebilirsiniz, ancak Nashville'de başarılı olmaya çalışmak için devlet üniversitesi beyzbol bursumu reddettiğim için daha heyecanlı olduğunu söylemek güvenlidir.

Paslı kamyonumu gitarım ve kıyafetlerimle birlikte topladığımda bana sıkıca sarıldı ve özel bilgeliğinden bahsetti. *Ne yapman gerekiyorsa onu yap, Boone. Seni desteklemek için her zaman burada olacağız ve albümün çıkar çıkmaz satın almak için ilk sırada olacağıma inansan iyi olur.*

Annemin kuyrukta beklemesine gerek kalmadı. Şirketin bana verdiği ilk kopyayı çıkış gününden önce evine elden teslim ettim ama bu onun Wal-Mart'a gidip rafta ne varsa almasını engellemedi. On altısını da. Çünkü annem böyledir, her konuda destekleyicidir... ama bu konuda değil.

Başımı arkaya yatırıp üstümdeki beyaz asma tavana odaklanıyorum. Normalde bir konserden sonra keyfim yerinde olur ama bu gece Amber yüzünden keyfim yok. Her gün destansı bir evlenme teklifi planlamıyorsunuz ve evlenme teklif edeceğiniz kişi gelmiyor.

Biri arkamdaki kapıya vuruyor ve kapı titrerken tahtayı itiyorum.

"BT! Arabanın anahtarları bende! Buradan defolup gitmek ister misin?"

Ses Zane Frisco'ya ait, açılış sanatçılarından biri. Tüylü sarı saçlı şarkıcı, aldatmak istemediğim için pas geçtiğim pek çok kadını tavlıyor. Bu turne, kariyerini bir üst seviyeye taşıyan bir amcık geçidi oldu.

Cevap vermediğimde sesini alçaltıyor. "Akbabalar etrafta dolaşıyor, dostum. Basın planlarını öğrenmiş olmalı. Gitme zamanı."

Mekândan fark edilmeden çıkmamın imkânı yok, özellikle de basın haber yapmak için ağzından köpükler saçıyorsa. Arkamı dönüp kapıyı yumruklamamak için kendimi zor tutuyorum. Ellerimi yumruk yapıyorum. Dövmeli eklemelerim bir şeye çarpmayalı uzun zaman olmuştu.

Elimi kapıdan içeri sokmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Parmaklarımı açıp arkamı dönüyorum ve kapıyı çekerek açıyorum.

Frisco omzunu kapıya yaslar ve kapı açıldığında neredeyse geriye doğru düşer.

"Duvarın altından tünel kazdığını sanıyordum." Doğruldu ve anahtarlık görevi gören bir çift muşta ile anahtarlarımı tuttu. "Güvenlik ekibiniz basını temizliyor. Buradan defolup gitmek için mükemmel bir zaman olduğunu düşündüm."

Birkaç ay birlikte turladıktan sonra, Frisco bunu anladı. Bazen, bir stadyumu dolduracak kadar büyük bir kalabalığı çekebilmenin beraberinde getirdiği tüm pisliklerden uzaklaşmanız gerekir.

Elinden anahtarları alıyorum ve yepyeni takıntımın beklediği sahneye doğru ilerliyoruz. Tamamen restore edilmiş Olds 442 çok tatlı ve daha dün teslim edildi.

Onu römorktan indirip basının ağzının suyunun akacağı bir odaya sokmak ve sonra da sahneye çıkarmak dışında hiçbir yere götürmedim.

Yanında diz çöküp Amber'a hayatının geri kalanını benimle birlikte arka yollarda yuvarlanarak geçirmesini teklif edecektim ama bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz.

Parmaklarım esniyor, onu telefonla aramak istiyorum ama ne anlamı var ki? Uçakta olmalı, yoksa beni çoktan arardı. Evinden bana mesaj atacak ve gelir gelmez onunla buluşmamı isteyecek, her zamanki gibi.

Ne planladığını bilmiyordu, o yüzden onu biraz rahat bırak, diyorum kendime. Ona biraz anlayış göstermeye çalışıyorum ama sabrım tükeniyor.

Bazen sadece yumruklarla yuvarlanmak zorundasınız, öyleyse neden buradan defolup gitmiyorsunuz ve 442'yi onun adımlarından geçirmiyorsunuz?

Kaygan siyah ve kırmızı boyayı görür görmez hafiflediğimi hissediyorum. Frisco'nun kaslı arabasına doğru çenemi salladım. "Hadi gidelim."

Real Dirty'yi ön sipariş vermek için buraya tıklayın ve Boone Thrasher'a bayılmaya hazır olun!

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

